

Sủng Thú Thành Hoàng Hậu

Contents

Sủng Thú Thành Hoàng Hậu	2
1. Văn Án	2
2. Chương 1: Chào Đời	2
3. Chương 2: Tiên Tử Nghịch Ngợm	3
4. Chương 3: Hội Bàn Đào	3
5. Chương 4: Nhập Hồn Vào Thú	5
6. Chương 5: Mỹ Nam Tắm Suối	6
7. Chương 6: Chạy Trốn	6
8. Chương 7: Lam Hân Hồ Ly	7
9. Chương 8: Gặp Lại Mỹ Nam Tắm Suối	8
10. Chương 9: Làm Nũng	10
11. Chương 10: Ăn Đậu Hủ Thật Ngon	11
12. Chương 11: Mẹ Con Tranh Giành	12
13. Chương 12:	14
14. Chương 13	16
15. Chương 14	17
16. Chương 15	18
17. Chương 16	20
18. Chương 17	21
19. Chương 18	22
20. Chương 19	24
21. Chương 20	25
22. Chương 21	27
23. Chương 22	28
24. Chương 23	32
25. Chương 24	35
26. Chương 25	38
27. Chương 26	42
28. Chương 27	45
29. Chương 28	49
30. P.s	52
31. Chương 29	52
32. Chương 30	57
33. Chương 31	61
34. Chương 32	66
35. Chương 33	71
36. Chương 34	77
37. Chương 35	83
38. Chương 36	90
39. Chương 37 (end)	96
40. Ngoại Truyện 1	104
41. Ngoại Truyện 2	106

42. Ngoại Truyện 3	108
43. Ngoại Truyện 4	111
44. Ngoại Truyện 5 (end)	115

Sủng Thú Thành Hoàng Hậu

Giới thiệu

Nàng vốn là tiên nữ trên trời, nhưng tính tình lại nghịch ngợm nên lỡ tay phá hỏng bữa tiệc bàn đào

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/sung-thu-thanh-hoang-hau>

1. Văn Án

Nàng vốn là tiên nữ trên trời, nhưng tính tình lại nghịch ngợm nên lỡ tay phá hỏng bữa tiệc bàn đào của Vương mẫu nương nương nên đã bị giáng xuống trần gian nhập hồn vào 1 con thú.

Bất quá con thú này cũng rất đẹp lại là thú hiếm nên bị bắt, xui xẻo thay lại bị hoàng đế mỹ nam của chúng ta bắt...

Và thế là hoàng đế của chúng ta sắp phải chịu sự nghịch ngợm của “nàng ấy” và sủng tới vô pháp vô thiên...

P.s: đây là sủng văn, nàng nào thích thì xin mời ạ, lần đầu viết nên tránh không khỏi sai sót và có hơi hướm của truyện “Dưỡng thú thành phi” bởi vì ta rất là thích truyện đó và ta dựa trên cốt truyện mà ghi nên đừng ném gạch nha... <3>

2. Chương 1: Chào Đời

Trên thiên đình lúc này đang phát ra 1 tiếng khóc dữ dội. Vâng đó chính là nàng tiên của chúng ta. Nàng vừa chào đời đã mang dòng máu tiên.

” Woa, tiên tử này thật xinh xắn!!”

” Đúng vậy đó, này Bích Lan tiên tử thật khổ cho em rồi”

” Nàng đã vất vả rồi Bích Lan” Nam Đạt tướng quân vẻ mặt sủng nịnh lên tiếng.

Các thần tiên đang vây quanh Bích Lan tiên tử và Nam Đạt tướng quân là phu quân của nàng cùng với con của họ

” Cảm ơn các thần đã ghé thăm thần thiếp, bất quá tiểu tiên tử vẫn chưa có xưng danh, chi bằng các vị thần hãy suy nghĩ dùm cho thần thiếp và đặt cho nàng 1 cái tên ạ!”

“Tưởng việc gì chứ việc này không hề khó”

Xì xào xì xầm nhưng mỗi người một ý thật khó mà kết luận được một cái tên đẹp.

” Ta thấy hay là đặt thành Nam Yên tiên tử”. Từ đằng sau vọng lên tiếng nói

” Tham kiến Vương mẫu nương nương”

” Các ái khanh bình thân. Nào để ta xem tiểu Nam Yên của a di nào, thật đáng yêu, nhất định về sau sẽ là 1 tiên tử hiền diệu thực đức như Bích Lan vậy, ha ha”

Các vị thần đều cười hưởng ứng nhưng lại không biết về sau Nam Yên sẽ “hiền diệu” lại thành

3. Chương 2: Tiên Tử Nghịch Ngợm

16 năm sau..

“Nam Yên!! Con lại đi nghịch ngợm ở đâu thế, thật là hết cách với con mà, đường đường là 1 tiên nữ mà lại nghịch ngợm như nam tử”

Nam Đạt tương quân lớn giọng mắng

“Chàng bớt giận, từ từ rồi khuyên bảo con” Bích Lan tiên tử nhẹ nhàng nói.

“Nàng nói ta làm sao có thể nhẹ nhàng mà nói bây giờ. Nó nghịch đến nỗi các vị thần khác đều tới mà vẫn tội với ta, hừ hừ thật là hư mà”

“Còn không phải giống chàng đi, chàng hồi nhỏ có khác gì nó đâu”

“Đúng đó, mẫu thân nói thật chính xác, phụ thân à con như vậy là do giống cha đó” Nam Yên phụng phịu trả lời

“Con còn cãi bướng, cha nói cho con biết con mà còn nghịch nữa thì tới lúc đó có bị thiên đình phạt gì thì rắng mà gánh!!”

“Không nghiêm trọng vậy chứ ta” Nam Yên thầm nghĩ “mình chỉ là có lòng tốt giúp đỡ tiên mùa xuân không ngờ lại làm đổ hết hạt giống mùa xuân, qua mùa hạ thì thấy nóng quá nên lấy băng qua đắp cho nó mát lên ai dè chọc thần mùa hạ phải phát hỏa luôn, qua mùa thu thì thấy lá đẹp thế mà phải rụng thì thật phí thế là dùng phép gắn lá vào không cho rụng, thấy mùa đông lạnh quá chịu không được nên thừa dịp thần mùa hạ phát hỏa cho qua mùa đông luôn...”

“Nam Yên, cha con nói đúng đó, con nghịch tới nỗi 4 mùa phải lẫn lộn lên luôn, thiên đình đã nhân nhượng vì con là cháu gái của Vương mẫu nương nương nhưng nếu tiếp tục thì e rằng cả mẫu thân cứu con cũng không nổi đây”

“Vâng vâng, con sẽ nghe lời tập phép thuật làm 1 tiên tử thật ngoan !”

“Nhớ kỹ lời hứa của con đó” nói rồi Nam Đạt quay đầu đi về phòng mình

“Nam Yên à, con đừng cả ngày phải làm cho cha con mệt thế, ông ấy phải làm nhiệm vụ đã mệt rồi nên con hãy ngoan lên đi” Bích Lan tiên tử nhẹ nhàng mà dạy con

“Vâng con đã biết, mẫu thân cứ yên tâm.”

4. Chương 3: Hội Bàn Đào

“Hô biến ...!”

Nam Yên đang luyện tập phép thuật thì nghe có tiếng nói, “Ngày kia là hội bàn đào của Vương mẫu nương nương rồi đó, Vương mẫu lệnh cho tử muội chúng ta ra hái đào, các tử muội hãy theo ta ra hái đào nào”.

Đó là thanh âm của Nhất tiên nữ và đoàn Thất tiên nữ đang đi hái đào.

Nam Yên thấy có chuyện vui nên bỏ không luyện phép nữa đi theo sau Thất tiên nữ, thấy các nàng ai nấy đều hái những trái đào to mọng nước nhất thời nuốt nước miếng thầm nghĩ ăn có ngon không ta chứ nhìn thôi là đã ngon rồi đó.

“Pặc” 1 tiếng Nam Yên đã hái được 1 quả và ăn thử “ummm, hảo trái cây, tuyệt vời, hái về cho mẫu thân 1 trái ăn cho bổ”. “Pặc pặc pặc” Nam Yên hí hửng mang về khoe thành quả mình tìm được cho mẫu thân biết.

“Mẫu thân, người xem con mang gì về cho người nè, tada”.

“Trời ạ, con làm gì thế này, con có biết đào tiên này là của Vương mẫu không, hái trộm nó là điều cấm kỵ trên thiên đình. Không được rồi, con phải đi trả về chỗ cũ ngay kẻo người khác phát hiện”.

Thấy mẫu thân mình trách mắng bèn suy nghĩ gì đó rồi nói “Con biết rồi ạ” rồi lủi thủi ra ngoài.

“Chờ đã, con đã ăn nó chưa đó?”.

“Chưa, con chưa ăn mà mang về cho mẫu thân ăn trước nè”, Nam Yên nói dối không chớp mắt dùng vẻ mặt ngây thơ mà trả lời.

“Được rồi, con đi đi, nhớ kỹ đừng phá nữa nghe chưa?”.

“Vâng”, Nam Yên quay đầu đi ra thật xa 1 đoạn rồi dừng lại ăn hết đồng đào trong tay, nghĩ ngợi đào thật ngon đã hái rồi sao có thể trả ăn luôn cho khỏi phí.

Đại hội bàn đào 5 năm diễn ra 1 lần hết sức long trọng. Các thần tiên ai nấy đều phấn khởi vì có đào ngon, rượu ngọt để uống còn được xem Hằng Nga múa thật là hiếm. Cả nhà Nam Yên đều được dự tiệc nên Nam Yên rất phấn khởi “Con đó, nhớ không được phá nghe chưa, làm mất mặt phụ thân lắm”.

“Vâng, con biết rồi mà”.

Đến nơi thì thấy các vị thần tiên đã tới đầy đủ rồi, ai nấy thấy Nam Yên tới đều thở dài mà hoảng sợ trong lòng cầu mong nó đừng phá cho gà bay chó chạy nữa.

Mắt thấy đào ngon ngọt trên bàn mời gọi, Nam Yên ánh mắt sáng rực phi thẳng đến bàn đào, “Ai da Nam Yên con đến rồi à, qua đây a di xem chút nào”, Nam Yên ử rữ đi qua.

“Càng lớn càng xinh đẹp, thật giống mẫu thân con hồi đó mà, bắt quá cái tính nghịch ngợm đó thật giống Nam Đạt mà, thôi hôm nay vui vẻ a di thưởng cho con trái đào nè”.

“Cảm ơn a di. Chụt chụt”, Nam Yên hôn trên má Vương mẫu 2 cái rồi cầm đào mà ăn.

“Các vị ái khanh, bây giờ là tiết mục mong chờ nhất: Hằng Nga”.

“Bộp bộp bộp...” các tràng vỗ tay vang lên theo đó là 1 tiên nữ dáng vẻ xinh đẹp tuyệt trần đi vào và bắt đầu múa, tới nửa chừng thì k biết bướm từ đâu vây quanh Hằng Nga mà bay. Nam Yên phấn khích reo lên “woa thật đẹp nha” rồi chả nghĩ ngợi gì mà phi thẳng tới bên Hằng Nga mà bắt bướm.

Hằng Nga đang múa mà chợt có 1 tiên tử đứng bên cạnh bắt bướm thì bị vấp ngã sang 1 bên làm cho tiếng nhạc phải ngưng lại nhưng chưa hết, Nam Yên đuổi theo đàn bướm đi lên cả bàn đào, làm đổ hết đào xuống và cuối cùng là làm bể 1 vật đang trưng trên diện “Xoang...”

Tất cả mọi người đều im lặng, 1 số đã trắng bệch mặt vì vật bị làm bể đó là chiếc bình cổ yêu thích của Thiên Đế.

“Nam Yên con thật quá quắt, nghĩ đây là đâu mà có thể tùy tiện như vậy hả?”, Nam Đạt giận dữ quát.

“Nam Yên, con mau nhận lỗi đi, con đã gây ra tội lớn rồi đó con biết không?”.

Nam Yên cũng biết nàng gây ra tội lớn, nàng cúi xuống nhìn chiếc bình cổ thâm than trong lòng chuyển này tiêu rồi hix.

“Nam Yên, đến nước này rồi a di cũng không bảo vệ con được nữa, con náo hội bàn đào, làm ngã Hằng Nga và làm bể bình quý của Thiên Đế”.

“Ôi chiếc bình của ta”, Thiên Đế đau lòng lên tiếng, “Người thật quá lắm mà, hừ, ta phải trừng trị người, người đâu mang nạng đi để sét đánh tạ tội”.

“Cầu mong hoàng thượng khai ân, Nam Yên còn nhỏ, phép thuật lại chưa cao, làm sao nó chịu được sét cơ chứ”, Bích Lan khóc lóc lên tiếng thay cho con.

“Hoàng thượng khai ân, con hừ tại cha, thần nguyện chịu thay con gái”, Nam Đạt cầu xin Thiên Đế.

“Khanh, các khanh thật làm tức chết trăm mà”, Thiên Đế nổi giận râu xoắn hết cả lên.

“Thiên đế, chàng hãy niệm tình là cháu ta mà giảm nhẹ hình phạt được không?” Đến Vương mẫu cũng nhỏ giọng mà cầu xin.

“Hừ, thôi được. Tội chết có thể miễn, nhưng sống thì khó tha. Người đâu, đem Nam Yên tiên tử đầy xuống trần gian mà tu luyện, tước hết phép thuật tu luyện lại từ đầu, không được phép bước lên thiên đình khi chưa tu luyện thành công và ăn năn hối cải”.

“Hoàng thượng!!!”, Phu thê Bích Lan lên tiếng.

“Ý trăm đã quyết, thi hành ngay lập tức”.

“Nam Yên tuân chỉ, chỉ mong hoàng thượng cho thần nói với phụ mẫu vài câu”.

“Được”.

“Phụ thân, mẫu thân, con đã phạm lỗi khó tha, nay xuống trần gian tu luyện ắt sẽ lâu. Hai người không cần lo, con sẽ ngoan ngoãn mà trở về”.

“Nam Yên, con của ta”, Bích Lan ôm con vào lòng mà khóc.

“Con nhớ phải ngoan, đừng phụ lòng tin của ta” Nam Đạt đau lòng lên tiếng.

“Vâng”.

5. Chương 4: Nhập Hồn Vào Thú

Khi Nam Yên mở mắt ra thì thấy quang cảnh thật khổng lồ “Quái lạ sao xung quanh mình to thế này”, Nam Yên nghe k thấy giọng mình mà toàn là tiếng “chít chít”. Aaaaaaa chuyện gì đây, nâng tay lên thì thấy cái tay ngắn như cái chân, lông màu đỏ tím. “Xong rồi, lão già Thiên Đế chơi xỏ mình, dám cho mình nhập vô 1 con thú!!!”.

Phát hiện này không làm nản chí Nam Yên mà ngược lại có vài phần thích thú vì lông con thú này rất mượt, màu đỏ tím có 1 không 2 rất bắt mắt. Nam Yên tìm tới 1 dòng sông và nhìn xuống thăm khen không tẻ, rất đáng yêu, haha, tưởng làm như vậy có thể nản chí Nam Yên ta ư, lão Thiên Đế ta cùng chơi với cậu.

Từ trong dòng sông thấy có mấy con cá thì bỗng cảm thấy đói bụng liền nhảy theo nó mà bắt. Nhưng con cá rất khôn, xuôi theo dòng mà trốn. Nam Yên chạy theo nó 1 lúc liền bắt được nó ngậm trong miệng khen mình thông minh, cong đuôi mà đi. Lúc đó Nam Yên phát hiện 1 cảnh rất “nóng” nha, thế là ngạc nhiên quá nên mồm chữ O thả con cá xuống mà rất vất vả mới bắt được.

Mỹ nam tắm nhan, aaaaaa, mỹ nam này đẹp hơn nhiều vị thần trẻ trên trời, thân hình rất đẹp, không ngờ mới xuống đây mà đã gặp may mắn rồi.

Mỹ nam đang tắm dưới suối cảm thấy có ai đang nhìn thì quay lại, ngạc nhiên khi thấy 1 con thú lông màu đỏ tím rất đẹp đứng nhìn mình, nhưng ngạc nhiên là nó nhìn mình mà chảy cả nước miếng, mắt thì sáng lên như là đang ngắm 1 món ăn vậy.

“Này người nhìn ta à?”.

6. Chương 5: Mỹ Nam Tắm Suối

“Này người nhìn ta à?” Giọng nam trầm thấp quẩn rũ lên tiếng hỏi.

Như bị thôi miên bởi giọng nói ấy, Nam Yên gạt đầu 1 cái rồi càng tiến tới gần. Khinh Duật Phàm nhìn cái gạt đầu của nó mà nhíu mày, nó có thể hiểu tiếng người ư, thật là thú vị.

Nam Yên như 1 sắc nữ lao về phía mỹ nam muốn ăn đậu hủ nhưng khi xuống phía dưới nước thì bị chìm mới giật mình mà ngoi lên bơi về bờ.

Thấy hành động ấy, Khinh Duật Phàm khẽ cười, thật là 1 con thú dễ thương. Nhìn nó chật vật mà lên bờ, trong mắt Khinh Duật Phàm ánh lên tia không nỡ nên đứng dậy đi về phía nó kéo lên bờ.

Nam Yên thấy mỹ nam lên bờ đi về phía nó, mỹ nam trườn phía trên cơ bắp rắn chắc ngâm đen cùng với cơ bụng 6 múi làm cho nàng máu nóng bốc lên đầu mà xị máu mũi. Khinh Duật Phàm thấy thú nhỏ sao bị xị máu mũi a, tưởng nó bị gì nên gọi người tới.

Khinh Duật Phàm tắm rửa ở bờ suối thì đã có người canh bắt khả xâm phạm thế mà không nghĩ rằng lại có 1 con thú nhỏ lọt vào, tưởng hoàng thượng sắp sửa trách phạt họ nên hoảng sợ mà đi vào. Không nghĩ tới thấy vẻ mặt lo lắng của hoàng thượng mà họ sắp bị sét đánh rồi, có ai nói cho họ biết là hoàng thượng của họ quanh năm lạnh băng, tàn bạo mà bây giờ lại có vẻ mặt nhu tình vậy không???

“Người đâu, mang thái y lại đây, nhanh lên!!”.

Giọng nói lạnh băng ấy khiến cho người ta rùng mình, hốt hoảng mang thái y tới.

“Tham kiến bệ hạ”, Từ thái y tới.

“Nhanh, Từ thái y xem con thú nhỏ này sao mà nó xị máu mũi rồi xỉu luôn rồi”.

“Vâng”.

Từ thái y trộm đổ mồ hôi, ông là thái y xem bệnh cho người, từ khi nào mà thành cho thú đây a, mệnh lệnh phải làm nếu không muốn sống, nhưng mà con thú này cũng đẹp quá đi, màu lông thật đặc biệt.

“Thưa bệ hạ, con thú này chắc do mệt mỏi, đói bụng nên chảy máu mũi mà thôi, thần đã cầm máu cho nó, không có việc gì nữa, nghỉ ngơi được là tốt.”

“Được, khanh lui xuống đi”.

“Vâng”.

Khinh Duật Phàm nhìn xuống thú nhỏ, nhần nhần mày rồi ôm nó đi về lều ngủ của mình.

7. Chương 6: Chạy Trốn

Không nghĩ tới hoàng thượng đi tắm về mà còn ôm trên tay 1 vật nhỏ, nhìn kỹ hóa ra là 1 con thú nhưng với bộ lông đỏ tím thì không biết nó là loài gì. Toàn trại đều nhìn theo nhưng bị ánh mắt lạnh như băng của hoàng đế bọn họ liếc nhìn cảnh cáo nên không dám hỏi cũng không nhìn nữa.

Khinh Duật Phàm vào lều của mình rồi khẽ đặt thú nhỏ của mình lên giường mình. Thấy nó vẫn hôn mê thì vuốt ve nó ” vật nhỏ, mau tỉnh lại cho trẫm”. Nói rồi ra khỏi lều mà ra lệnh chuẩn bị ngày mai về cung.

Nam Yên từ từ mở mắt thì thấy đây là đâu, không phải ở bên bờ suối có mỹ nam đang tắm sao, rồi sờ sờ mũi thấy có mùi thuốc thì nhớ ra vì nhìn thân hình mỹ nam mà xị máu mũi a, thật thảm hại mà. Lại nhìn xung quanh đánh giá lều này rất sang trọng, đầy đủ tiện nghi, chắc là cho người có tiền ở rồi. Không lẽ nào trong lúc mình xỉu thì bị người ta bắt đem bán chó??? Hay cũng tại mê trai mà ra. Nam Yên khẽ chạy ra ngoài lều mà trốn vào rừng.

Khi quay trở lại, Khinh Duật Phàm trên tay với đồ ăn trên tay thầm nghĩ chắc vật nhỏ đói lắm rồi, người hầu toàn bộ đều xỉu hết khi thấy hoàng thượng tự tay cầm thức ăn vào lều, không lẽ bọn họ sắp bị chém đầu hết rồi???

“Vật nhỏ, trầm mang đồ...”

Nhìn xung quanh không thấy bóng dáng vật nhỏ đâu, lo lắng đi xung quanh tìm rồi tức giận quăng hết thức ăn xuống, rống lớn “Người đâu, đi tìm con thú nhỏ cho ta, tìm không ra thì đừng có về”

Từ công công bên cạnh hoàng thượng cả 20 năm nay chưa bao giờ thấy hoàng thượng nổi giận như vậy, thật khủng khiếp mà, rốt cuộc con thú đó có gì lợi hại mà khiến cho hoàng thượng phải tức giận tới thế.

“Bệ hạ người bớt giận, con thú nhỏ chắc không đi xa đâu, nhất định sẽ tìm được mà”

“Hừ” không nói gì hết, Khinh Duật Phàm vào lều. Vật nhỏ đáng chết, dám chạy trốn, xem trầm bắt được người sẽ trừng trị người như thế nào.

Đội ngự lâm quân cảm thán, họ là những binh lính tinh nhuệ bảo vệ hoàng thượng vậy mà bây giờ đi tìm kiếm 1 con thú nhỏ a, nếu tìm không được phải sao đây, không lẽ bị chém đầu vì 1 con thú, vậy cũng quá mất mặt rồi.

“Không xong rồi thưa tướng quân, tìm khắp rừng rồi cũng không thấy, làm sao mà quay về đây” một tên lính lên tiếng.

“Tất cả tập hợp quay về, chúng ta bẩm báo cho hoàng thượng” đội trưởng ngự lâm quân Đinh tướng quân lên tiếng.

“Vâng”

“Bẩm báo bệ hạ, chúng thần đã tìm kiếm khắp khu rừng nhưng không thấy con thú nhỏ đó ạ, xin hoàng thượng xử phạt” Đinh tướng quân bẩm báo

Ánh mắt lạnh như băng khiến người ta không dám nhìn của Khang Duật Phàm, chỉ chờ bị xử phạt.

“Tất cả lui xuống hết đi, các khanh cũng đã mệt rồi, lui về mà nghỉ ngơi mai còn hồi cung”

Như vớ được vàng, ngự lâm quân vui vẻ tạ ơn rồi lui ra ngoài mau kéo bệ hạ đổi ý thì nguy. Trong lều, chỉ còn lại Khinh Duật Phàm và Từ công công, Từ công công lên tiếng ” bệ hạ đừng quá buồn phiền kéo sinh bệnh, tìm không được con thú nhỏ chắc chắn nó đã trốn rồi, bệ hạ không phải lo”

“Người cũng ra ngoài đi”

“Vâng”

Khang Duật Phàm thở dài, không nghĩ tới sẽ xuất hiện 1 vật nhỏ thú vị nhưng mà lại chạy mất, điều ngạc nhiên là chính mình lại tức giận khi không thấy vật nhỏ đâu nữa, từ xưa tới nay mình luôn không biểu lộ cảm xúc mà giờ đây chỉ vì vật nhỏ mà xúc động, thật không giống mình mà. Nhưng nghĩ tới hành động hồi chiều bên bờ suối của vật nhỏ không tự chủ mà mỉm cười làm vạ người mê.

“Đi ra ngoài tìm kiếm vật nhỏ có màu lông đỏ tím cho trầm”

“Dạ” trong bóng đêm là 5 hắc y nhân nhận lệnh

“Vật nhỏ, trầm sẽ chờ người xuất hiện”

8. Chương 7: Lam Hân Hồ Ly

Sau khi ra khỏi trại, Nam Yên cầm đầu chạy về phía trước sợ rằng người ta sẽ tới bắt mà không ngờ rằng việc nàng chạy khỏi đã bị rơi vào tay của những kẻ thợ săn

“Chít chít chít chít..”

“Im lặng đi, không nghĩ tới tội mình đặt bẫy con gấu mà lại dụ được tiểu hồ ly ngàn năm có 1 này!!”

Quay lại 15 phút trước

Chạy được 1 lúc thì cảm thấy mệt, Nam Yên trú vào 1 gốc cây. Mệt mỗi cộng với đói bụng a, thật tiếc con cá hồi sáng mà, cũng tại mê trai mà ra, bắt quá vì trai đẹp mà hi sinh cũng đáng. Aaa, tại sao lại nhớ tới mỹ nam kia cơ chứ, hừ, chắc tại đói quá nên sáng rồi. =.=

“Khịt khịt” trời mùi thơm này từ đâu vậy, đây chắc là mùi cá nướng nè, thơm quá. Nam Yên theo mùi thơm đi tới, thấy thật sự là cá nướng thì không nghĩ ngợi gì cả lao thẳng vào ăn. Không ngờ lại có 1 cái lưới trùm xuống đầu Nam Yên

“Haha bắt được thú quý”

“Uy, hồi giờ ta chưa từng thấy loài thú nào giống vậy, bộ dáng giống hồ ly, lông lại màu đỏ tím, vậy là con gì đây??”

“Trở về hỏi đại ca là ra mà, đại ca là trùm buôn bán động vật quý hiếm, chắc sẽ biết”

“Chít chít...”

“Uy người đừng có kêu, tụi ta sẽ không bạc đãi với thú hiếm đâu, người là con gà đẻ trứng vàng cho tụi ta mà hahahaha”

Về tới trại của tụi thợ săn thì Nam Yên bị nhốt vào 1 cái lồng gỗ, nhưng cũng may tụi nó không bạc đãi nàg, cho nàg ăn con cá nướng lúc này nàg bị bắt. Ăn uống no nê, nằm dài ra chuẩn bị ngủ thì nghe tụi thợ săn nói chuyện về nó

“Đại ca thấy sao, đại ca có nhận ra con thú này là con nào không?”

“Umm, thật là đẹp, lông mượt không nói gì mà ngay cả màu lông cũng là ngàn năm có một. Ta chưa bao giờ thấy qua nó nhưng chắc trong sách sẽ có, đợi ta một chút”

“Đến cả đại ca cũng chưa bao giờ gặp qua, vậy là phát tài rồi bây ời!!”

“Đừng mừng vội, lỡ đâu người ta thấy lạ không mua thì làm sao?”

“Người thần kinh à, đẹp thế mà không mua chỉ có thể là không có mắt nhìn, để trưng trong nhà cũng đẹp mà”

Thấy tụi thợ săn nói lung tung cả lên, Nam Yên chán nản vì không nghe được mình là loài gì thì bỗng có tiếng reo lên

“Tìm được rồi, woa, thật là hiếm có nhan, nó tên là Lam Hân hồ ly, nó là hồ ly trăm năm mới sinh trưởng. Thật là hiếm, nhưng mà ngoài cái tên thì trong sách chẳng viết gì về nó nữa cả”

(tho thoa8: cái này ta chém)

Nghe được giống loài của mình, Nam Yên hưng phấn, ngửa đầu lên trời mà cười thì ra ta chính là cực phẩm trăm năm nhan, hahaha, lão Thiên đế cũng không quá bất công với ta.

“Hất xì”

“Thiên đế, chàng sao vậy?” Vương mẫu nương nương hỏi

“Chắc chắn là con bé Nam Yên rồi, chắc là nó đang oán ta đây, haha”

9. Chương 8: Gặp Lại Mỹ Nam Tắm Suối

“Đại ca, giờ mình phải tìm mối nào chi nhiều một chút để đáng giá con Lam Hân hồ ly này chứ?”

“Cái này đương nhiên người khỏi phải nói, ta đã tìm được rồi, là sứ giả Lang quốc. Năm nay cống tiến, Lang quốc sẽ bỏ tiền ra mua con hồ ly này để dâng lên Kinh quốc. Chúng ta sẽ giàu to, haha”

“Này hồ ly, ngươi sắp đến với Kinh quốc, 1 đất nước giàu có và hùng mạnh nha. Ngươi sẽ đổi đời thôi, tới khi đó đừng quên cảm ơn ta”

“Uy, ngươi nói nhiều như thế nó có hiểu không. Đừng nói nữa, đi uống rượu mừng nào”

Nghe những tên thợ săn nói sẽ bán mình rồi còn bị dâng cống tiến thì Nam Yên mừng rỡ. Phải biết rằng cống tiến cho nước giàu chắc hẳn sẽ được ăn ngon ở sứ đường đi, không cần phải ở chung với tội thợ săn hôi hám này. Lắc lắc đuôi rồi chờ đợi số giàu sang của mình tới rồi!!

Tại Kinh quốc

Đúng như Nam Yên nghĩ, Kinh quốc rất giàu có, cuộc sống ấm no, thịnh vượng của người dân, hầu như là không có ăn xin. Woa! Không nghĩ tới Kinh quốc còn giàu hơn sự tưởng tượng của mình. Chắc hẳn hoàng đế nơi này phải tài giỏi lắm. Nam Yên đã từng là tiên nữ nên cũng biết ít nhiều về các thời vua chúa khác, họ chỉ lo ăn chơi, không lo nước nhà nên dân chúng lầm than rất nhiều nên nàng rất ngạc nhiên khi thấy Kinh quốc.

Hoàng cung Kinh quốc

“Hoàng thượng vạn tuế, vạn vạn tuế”

“Sứ giả Lang quốc bình thân”

“Tạ hoàng thượng”

“Hoàng thượng, năm nay Lang quốc chúng thần cống dâng cực phẩm trăm năm có một ạ” nói rồi gỡ khăn trùm ra, có một con thú nhỏ màu đỏ tím trong lồng sắt dát vàng “Hoàng thượng, đây gọi là Lam Hân hồ ly, trăm năm mới sinh trưởng. Kính dâng bệ hạ.”

Kinh Duật Phàm nhìn thấy vật nhỏ trong lồng, trong mắt phát ra 1 tia hứng thú cùng vui mừng. Vật nhỏ, chúng ta lại gặp nhau rồi, không nghĩ tới ngươi bị bắt và dâng lên cho trẫm, thật là có duyên.

Nam Yên từ khi khăn trùm mở, trong lồng lắc lắc cái đầu xem hoàng cung này đi, thật sang trọng, xa xỉ nhưng cũng rất uy nghiêm. Bỗng tiếng nói của sứ giả kéo Nam Yên về và nhìn xem thử vị hoàng đế trong truyền thuyết này là ai. Chỉ thấy 1 thân hình cao lớn mặc hoàng bào màu vàng ngồi trên kia, xa quá nên Nam Yên nhìn không rõ mặt mũi nhưng nhìn cái dáng này sao quen quá vậy ta.

“Từ công công”

Tiếng nói uy nghiêm vang lên, Từ công công giật mình quay lại nhìn hoàng thượng, chỉ khe thấy hoàng thượng nhìn lồng thú kia, thế là biết ý đi xuống cầm lồng sắt đi lên gần hoàng thượng.

Uy, cái tiếng nói này sao cũng quen tai quá vậy, không lẽ gặp ở đâu hử? Nam Yên đang trầm nghĩ thì Từ công công đã xách lồng lên tới gần vị kia.

Aaaaaa, mỹ nam tẩm suối sao lại ngồi đây. Thiên ơi, chàng là hoàng đế Kinh quốc ư?? Không thể nào. Trong lúc Nam Yên đang mồm chữ O mắt to tròn lên nhìn, Kinh Duật Phàm khẽ cười nghĩ vật nhỏ này vẫn gốc nhue vậy. Kinh Duật Phàm vươn tay ra mở lồng, ôm Nam Yên ra ngoài.

“Uy, hồ ly này thật đẹp”

“Màu lông đẹp quá”

“Đúng là cực phẩm mà” các vị quan xì xầm bàn tán khi thấy Nam Yên

Trong lúc đó, Nam Yên đã đứng hình nằm trong lồng Kinh Duật Phàm rồi

“Vật nhỏ, trẫm lại gặp ngươi rồi, trẫm sẽ hảo hảo phạt ngươi vì dám bỏ trốn!”

P.s: tớ sẽ post 1 ngày 1 chương, các nàng nhớ theo dõi nhan. ^•^

10. Chương 9: Làm Nũng

“Vật nhỏ, trầm lại gặp người rồi, trầm sẽ hảo hảo phạt người vì dám bỏ trốn!” Âm thanh trầm thấp nói chỉ đủ để Nam Yên nghe.

Nam Yên hoảng sợ thầm nghĩ mình có trốn mỹ nam đầu ta, chỉ có trốn khỏi cái trại kia... aaaa, cái trại đó thì ra là của mỹ nam. Ta đâu có biết đâu, oan uổng quá, huhuhu. Nam Yên ánh mắt long lanh, đầu lắc lắc đáng thương nhìn Khinh Duật Phàm.

Nhìn hành động đáng thương của vật nhỏ, Khinh Duật Phàm khẽ cười, vật nhỏ thật ngốc sau này cuộc sống của ta sẽ thú vị hơn đây. “Sứ giả đi đường xa đã mệt, hãy ở lại mấy ngày tịnh dưỡng đi. Còn về phần Lam Hân hồ ly trầm sẽ nhận” rồi gật đầu với Từ công công một cái.

“Tạ ơn bệ hạ” rồi lui ra với Từ công công.

“Không còn việc gì nữa, bãi triều!!”

Khinh Duật Phàm ôm vật nhỏ trong lòng đi về phía Càng Thanh Cung, vừa đi vừa vỗ lông nó mấy cái ý bảo đừng sợ. Nam Yên lại hiểu ngược lại, nàng tưởng rằng sắp bị phạt nên khẩn trương trong lòng.

Càng Thanh Cung

Ôm vật nhỏ tới bàn rồi thả xuống, hạ nhân bên cạnh đi vào thay áo long bào cho hoàng thượng. Thay xong đi ra thì thấy vật nhỏ vẫn khẩn trương thì nói ” người khẩn trương như vậy làm gì?”

Nam Yên nghe nói vậy lên hết sức nhảy lên đùi của Khinh Duật Phàm, giang 2 tay ra ôm chặt cánh tay của Khinh Duật Phàm đưa qua lại, dùng ánh mắt to tròn long lanh “chít chít chít”, đây chính là phương pháp làm nũng của nàng đối với mẫu thân và phụ thân, nàng đem chúng ra xài với ý nghĩ xin Khinh Duật Phàm tha mạng.

Thấy hành động của Lam Vân hồ ly, nô tỳ bên cạnh đã bị dọa cho chết khiếp, không 1 ai có gan làm vậy cả thậm chí hồ ly đẹp như vậy chết thật uổng.

Khinh Duật Phàm thì cười to hết cỡ, một lần nữa làm sét đánh ngang tai nô tỳ trong Càng Thanh Điện. Thiên ơi, hoàng đế của chúng ta biết cười ư?? Kể từ khi hầu hạ bệ hạ cho tới giờ, bệ hạ luôn dùng mặt lạnh như khối băng mà. Nhưng cũng không dám tò mò nhiều vì sợ cái đầu.

Nam Yên không biết tại sao hần lại cười, bất quá hần cười đẹp quá, làm hại ta ngây người cả ra. Khinh Duật Phàm ôm nàng, cười nói ” Không phải người đang làm nũng lấy lòng trầm đó chứ, người sợ bị phạt như vậy à??”

“Chít chít” đúng rồi đó

“Haha, yên tâm trầm khó khăn lắm mới tìm được người sao có thể phạt người đây.”

Nam Yên thở dài, ra là vậy, còn tưởng chưa kịp tu luyện gì hết mà cái mạng nhỏ đã xong rồi. Hừ, thật phí công ta tung ra tuyệt chiêu cuối, đáng ghét. Nam Yên dỗi mặt quay đi.

Khinh Duật Phàm thấy thế liền nói “nhưng nếu người làm thế trầm sẽ đổi ý đó”. Chớp cái Nam Yên liền dựa vào lòng Khinh Duật Phàm mà dụi dụi cái đầu. “Chít chít” thật bất công mà, dám uy hiếp ta, không dám biểu hiện ra, chỉ đành nhịn xuống. Mà Khinh Duật Phàm là ai, hần nhìn ra được trong mắt của vật nhỏ không vui nên thôi không nói nữa.

“Người đâu, đem bồn ngọc bích, vải lụa tằm dày lên làm cái chỗ ngủ cho Lam Hân hồ ly”

“Chít chít chít chít” này ta đâu phải là chó mà cần ổ chó. Ta là cực phẩm hồ ly, là tiên nữ mà. Aaaa

Hiểu được vật nhỏ nói gì, từ hôm đầu tiên gặp đã biết nó hiểu tiếng người nên cũng không ngạc nhiên khi nó nói vậy. “Không phải ổ chó đâu, vì thời gian cấp bách, trầm làm tạm cho người. Sau này sẽ có giường tốt hơn.”

Nghe thế Nam Yên mới yên tâm gật đầu một cái, đành chịu ủy khuất vậy.

Từ công công thăm oán. Bồn ngọc bích là báu vật do nước khác dâng tặng còn lựa tầm lại là thứ quý, chỉ có phi tần cấp cao mới được sử dụng, vậy mà lại lấy làm ổ cho hồ ly nằm, bệ hạ thật thích con hồ ly này nha.

11. Chương 10: Ăn Đậu Hủ Thật Ngon

Vì thời gian cấp bách, hạ nhân đem tới cho Nam Yên bồn ngọc bích và làm 1 cái chăn bông thiết dày lót lên cùng vải lụa cho Nam Yên nằm. Đến đêm Nam Yên nằm ở đó, nhưng có thói quen nằm như con người, đưa chân tay lên trời mà ngủ. Nô tỳ bên cạnh thấy liền cười nhẹ, đáng yêu quá!!!

Khinh Duật Phàm sau khi thay áo ngủ xong bước đến bên cái ổ của vật nhỏ, thấy kiểu nằm của vật nhỏ trong mắt xẹt qua tia nhu tình, đưa tay ra vuốt ve bộ lông mượt mà của nó, rồi lên long sàng mà ngủ.

Trong giấc ngủ của Nam Yên, mẫu thân hiện lên trong giấc mơ của nàng “Con yêu, mẫu thân dùng phép báo mộng cho con. Con có khỏe không, mẫu thân trên này rất lo lắng cho con vì Thiên đế không cho ta biết tin tức của con.”

“Mẫu thân, con rất nhớ người” rồi lao vào lòng của Bích Lan mà làm nũng.

“Tiểu quỷ nhỏ, đã lớn rồi đó! Ta báo mộng cho con biết, khi đêm trăng tròn lên, phép thuật của con sẽ hồi phục từ từ nhưng con phải biết hấp thụ tốt ánh trăng thì mới mau chóng phục hồi được. Hãy cố gắng con nhé, mẫu thân sẽ chờ con. Ta sẽ vào mộng của con lần sau, mẫu thân đi nha” “chụt chụt” hai cái trên trán Nam Yên rồi biến mất

“Mẫu thân, mẫu thân”

“Chít chít chít chít”

Nghe thấy vật nhỏ kêu, Khinh Duật Phàm bật tỉnh dậy đi tới ổ của Nam Yên, thấy nó chảy nước mắt đau lòng mà ôm nó lên long sàng mình ngủ.

Sáng sớm hôm sau, Nam Yên mở mắt ra thì thấy mình nằm trong lòng Khinh Duật Phàm thì ngạc nhiên, không phải hôm qua mình nằm ở cái ổ kia à? Thôi kệ, có đậu hủ mỹ nam ngu gì không ăn, hắc hắc. Thế là Nam Yên ôm chặt và chui vào áo ngủ của Khinh Duật Phàm, lấy đầu lưỡi tí hon của mình ra liếm liếm ngực Khinh Duật Phàm. Ummm, đậu hủ mỹ nam quả dễ ăn mà.

Khinh Duật Phàm đã tỉnh dậy từ lâu, mắt thấy vật nhỏ tỉnh dậy không biết nó đang làm gì trong ngực mình nên giả ngủ, không ngờ nó lại liếm ti ngực của mình mà không ngờ hơn là mình lại có phản ứng. Không thể tin được, có phải mình đói tới mức mà chỉ cần vật nhỏ liếm mà liền phản ứng, hừ, tuy rằng chưa bao giờ đụng vào nữ tử nhưng cũng không bao giờ có phản ứng như vậy. Mắt thấy chịu không nổi nữa liền buông vật nhỏ ra mà đứng dậy.

Nam Yên đang mê man ăn đậu hủ mà bị đẩy ra, bất mãn kêu lên “chít chít”

“Người, sắc thú này...”

Khinh Duật Phàm hí mắt nói “Người không phải coi trẫm là thức ăn đó chứ?”

“Chít chít” gì chứ, ăn có xú mà mắng ta, hừ, không thèm. Thế là cong đuôi mà đi. Thật không biết Nam Yên có phải là đội lột thú này mà gan to hơn trời ngang nhiên trêu chọc nam tử, nàng nghĩ nghĩ, đúng a, nếu là hình dạng con người sao có thể mặt dày như thế, phải tranh thủ đang là thú lợi dụng ăn đậu hủ các soái ca, haha, ta thật thông minh mà.

Khinh Duật Phàm thấy thế bèn đen mặt, nghĩ nghĩ nó là thú mà a, chắc là nó đói rồi. Sau khi bình tĩnh lại, kêu hạ nhân vào hầu hạ. Sau đó vào ôn tuyền (hồ tắm lớn) đằng sau điện, toàn bộ hạ nhân ra ngoài. Chỉ còn Khinh Duật Phàm tháo áo ra xuống tắm.

Nam Yên tò mò theo đuôi Khinh Duật Phàm vào, lại thấy mỹ nam tắm, haha, sao số mình toàn số hưởng thế này. Thế là nhảy vào ôn tuyền, làm nước bắn tung tóe mà quên mất rằng mình kị nước.

Khinh Duật Phàm thấy vật nhỏ chật vật như vậy liền vươn tay ra kéo nó lên, rồi tắm cho nó luôn. Được người ta hầu hạ cho tắm còn gì sướng bằng, thế là nhắm mắt tận hưởng.

Sau khi tắm xong, Khinh Duật Phàm kêu hạ nhân vào hầu hạ quần áo chuẩn bị lên triều. Nam Yên trèo lên bờ liền lắc lắc mình vỗ nước ra ngoài, cảm giác dính ướt khắp người thật khó chịu.

“Vật nhỏ, người ngoan ngoãn ở lại Càng Thanh Cung này, không được chạy lung tung, trầm mà biết được sẽ xử người đó.” Nói rồi quay sang Từ công công bên cạnh “canh chừng nó”.

“Vâng, bệ hạ” thềm nuốt nước miếng lo nghĩ.

“Bệ hạ thượng triều” 1 công công khác to tiếng hô lên.

“Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế”

“Bình thân, có tấu liền dâng, không có thì bãi triều” nhanh chút trầm còn về với vật nhỏ, hừ

Ai nghe cũng rét run, hoàng thượng sao hôm nay giọng nói nghe có vẻ gấp gáp quá vậy, giống như 1 tiểu hài tử bị giành đồ chơi vậy. Các vị thần quan liếc nhau nhưng không ai dám lên tiếng thì chợt có tiếng nói:

“Hoàng thượng, người đăng cơ đã 2 năm rồi. Xét thấy lễ tuyển tú nữ 3 năm 1 lần đã gần tới, không biết hoàng thượng có ý kiến gì không ạ!” Tả thừa tướng đại nhân lên tiếng

“Nghe nói con gái của Tả thừa tướng nam nay cũng tham gia đó, nhan sắc tuyệt mỹ, cầm kì thi họa đều giỏi, khả năng được chọn cao lắm” các quan viên thì thầm với nhau “thảo nào mà thừa tướng lại lên tiếng”

“Việc đó cứ để thái hậu quyết định đi, trẫm không có ý kiến” a, thật phiền mà, tú nữ gì chứ, ta chỉ nhớ vật nhỏ thôi.

“Không còn chuyện gì thì bãi triều”

Nói rồi quay đầu đi.

“Thừa tướng đại nhân, lệnh thiên kim tuyệt vời như thế chắc sẽ được chọn thôi” 1 quan viên nịnh hót

“Phải, phải, nói rất đúng”

Rồi 1 trận cười vang lên lại bị 1 câu nói đánh gãy

“Người đừng có quá mức tự phụ” Đình đại tướng quân- người đối đầu với Tả thừa tướng nói rồi quay đi

“Hừ, cứ chờ xem” 1 tia ác độc xẹt qua mắt Tả thừa tướng

12. Chương 11: Mẹ Con Tranh Giành

Tại Càng Thanh Cung

Nam Yên bị nhốt trong phòng suốt ngày nhìn không nổi chạy ra ngoài thì bị chặn lại “Lam Hân hồ ly, người không thể ra, hoàng thượng có chỉ căn dặn ta không cho người xuất phòng” nói xong mơ hồ nghĩ sao ta phải giải thích cho nó nghe chứ, nó có hiểu tiếng người đâu.

Nam Yên nghe hiểu được bực tức trong lòng, Khinh Duật Phàm đáng ghét, dám nhốt ta, bỗ tiên nữ ta không gì có thể không làm được. Nam Yên ý thân hình nhỏ nhắn chui qua đám người đứng canh rồi chạy thật nhanh, trốn trong 1 góc nhìn bọn Từ công công đi qua.

Ló cái đầu nhỏ nhón ra, bỗng ngửi được mùi thơm của hoa. A, thơm quá rồi bị dẫn dụ tới vườn hoa của ngự hoa viên. Nam Yên từng là tiên nữ nên đối với loài hoa đặc biệt thích, mặc dù tính tình nàng hơi nghịch nhưng yêu hoa cỏ a. Tới vườn hoa thì cảm khái a, trong cung này ít ra còn có hoa để ta chơi nha, khỏi lo nhàm chán.

Vờn vờn cái móng vuốt nhỏ lên hoa, không lâu sau đắm chìm trong đó nên không để ý tới có người đến. “Ai da, thú cưng nhà ai lại nghịch ở ngự hoa viên thế này” tiếng nói mềm mại của nữ nhân lên tiếng kéo Nam Yên về. Ngẩng đầu lên thì thấy 1 vị nữ nhân xinh đẹp, nhưng có vẻ già dặn, khí chất thanh cao, dáng vẻ quyến rũ. Nhấn nhả cái mũi, sẽ không phải là phi tần của Khinh Duật Phàm chứ. Nghĩ tới đây thì cảm khái a, hẳn thật sướng mà, quanh năm đều có người đẹp.

“Bẩm thái hậu nương nương, đây là con hồ ly mà hoàng thượng mới nuôi” 1 hạ nhân lên tiếng.

“Thật đáng yêu mà, lại đây ai gia bế tý nào!”

Nam Yên đứng hình, ra là Thái hậu! Không ngờ lại trẻ như vậy, Khinh Duật Phàm cũng 20, 21 rồi thì vị này chắc gần 40 rồi, thế mà tính tình như con nít.

Nam Yên không biết thái hậu bình thường bằng lãnh như Khinh Duật Phàm vậy nhưng từ nhỏ bà đã yêu thích các con vật nhỏ đáng yêu nên mới có hứng thú với Nam Yên.

(Nói tới đây chắc các nàng biết được Khinh Duật Phàm giống ai rồi chứ ^•^)

Thái hậu bế được Nam Yên trong lòng phần khích không thôi, a lông mượt quá, màu lông đỏ tím trước giờ bà chưa từng thấy, cái đầu nhỏ xinh cùng ánh mắt to tròn long lanh đã đánh bại thái hậu.

“Thiên ơi, ai gia chưa bao giờ thấy thú con nào đáng yêu như con cả. Không được, Phàm nhi là nam nhân, sao có thể chăm sóc con được đây, ai gia sẽ xin nó cho ai gia chăm sóc con nhé!”

Chúng nô tỳ bên cạnh thấy một màn như vậy đầu giống như bị sét đánh, đây là thái hậu uy nghiêm trong truyền thuyết ư, thật không giống tý nào. Nam Yên nghe xong cũng ngơ luôn, không thể được, tuy Khinh Duật Phàm có hơi bá đạo nhưng rất chiều nàng a, còn thái hậu aiz.

“Đi, bãi giá tới Càng Thanh Cung”

Thái hậu hí hửng ôm Nam Yên đi, lại không biết lúc này khi Khinh Duật Phàm về thấy trước cửa điện đã có 1 đồng nô tài nô tỳ quỳ rạp, biết có chuyện liền đi vào. Xung quanh không thấy bóng dáng vật nhỏ đầu liền nổi gân xanh tức giận. Mắt thấy hoàng thượng phát ra tia giết người, Từ công công gồng mình lên tiếng:

“Xin bệ hạ khiển trách. Lam Hân hồ ly trốn đi nhanh quá, chúng nô tài đuổi theo không kịp, tìm cũng không thấy dấu vết”

Nghe lời Từ công công nói thì vật nhỏ cố tình chạy trốn, hảo thật hay, người lại dám trốn ta lần thứ 2?

“Truyền lệnh xuống toàn cung phải tìm cho ra Lam Hân hồ ly, tìm không được các người đều bị chém đầu”

Giọng nói tức giận vang lên làm xui không ít người, dạ vâng tuân lệnh đứng lên tìm kiếm.

“Thái hậu nương nương giá đáo!”

“Tham kiến thái hậu nương nương”

“Bình thân. Phàm nhi a, con đang tức giận gì mà từ xa ta đã nghe tiếng quát của con rồi, thật lợi hại nha, ai có thể khiến con trai ta như thế này!!”

“Tham kiến mẫu hậu” rồi im lặng nhìn xuống tay thái hậu, trừng mắt hóa ra mẫu hậu giữ vật nhỏ.

“Bẩm thái hậu, hoàng thượng là đang tìm Lam Hân hồ ly ... aa, Lam Hân hồ ly trên tay của nương nương” Từ công công ngạc nhiên nói, thảo nào tìm quai không ra.

“Người nói thú con này à, ai gia thấy nó trong ngự hoa viên chơi hoa bèn bắt nó ôm. Đáng yêu không, thú con là đáng yêu nhất rồi. Chụt chụt” 2 tiếng hôn trên trán Nam Yên.

Nam Yên thâm thở dài, hầy, câu hồng nhan họa thủy thật đúng nhan, ai kêu ta xinh đẹp làm gì. Khinh Duật Phàm càng tức giận hơn, ta còn chưa được hôn vật nhỏ nữa a, sao mẫu hậu lại dám..

“Mẫu hậu, nếu đã tới đây thì trả vật nhỏ cho trẫm”

“Không được, ai gia tới cũng vì chuyện này. Phàm nhi con là nam nhi đại trượng phu, lại là nhất quốc chi quân sao có thể chăm sóc thú con của ai gia đây. Ai gia qua nói cho con biết nhường thú con cho ta chăm sóc đi.”

“Không thể. Đây là thú nuôi của trẫm, không ai có thể đụng vào!”

“Kể cả ai gia là mẫu hậu của hoàng thượng?”

“Vâng”

Oa oa oa... Thái hậu khóc. -.-

Khinh Duật Phàm, Nam Yên cùng toàn bộ hạ nhân đều đứng hình, không nói lên lời.

“Phàm nhi ăn hiếp ta, huhuhu”

“Mẫu hậu...”

Nam Yên thở dài, ừ đây!!! Thái hậu, người đã là người lớn rồi đó, sao lại như 1 hài tử 5 tuổi thế?? Mất thấy thái hậu khóc thảm, không đành lòng nên lên tiếng kêu Khinh Duật Phàm

“Chít chít”

Nghe vật nhỏ kêu, thái hậu nín khóc cùng Khinh Duật Phàm nhìn Nam Yên

“Người muốn nói gì?”

“Chít chít chít chít” a không thể phát ra tiếng người thật khó, rồi lấy tay chỉ chỉ thái hậu.

“Người cũng muốn ở với mẫu hậu?” Đoán ra ý của Nam Yên, Khinh Duật Phàm nói

“Chít chít” đúng a.

“A, thú con cũng muốn ở với ta!”

Khinh Duật Phàm đen mặt, nheo nheo mắt trừng Nam Yên. Nam Yên hoảng sợ nép vào ngực thái hậu. Thái hậu vui vẻ mà ôm nó.

“Được rồi, nhưng mẫu hậu chỉ có thể giữ vật nhỏ vào ban ngày, tối ban đêm phải trả cho trẫm, bắt đầu từ ngày mai” rồi giơ tay ra bắt vật nhỏ

“A” thái hậu bị con trai bắt mất thú con xụ mặt nhưng nghĩ tới ngày mai liền vui vẻ nói “thú con, mai ta lại chơi với người”

“Cung tiễn mẫu hậu”

“Ừ”

13. Chương 12:

“Bẩm bệ hạ, ngự thiện phòng đã chuẩn bị buổi tối rồi ạ, thỉnh bệ hạ dùng”

Nam Yên thấy thức ăn phong phú trước mặt sớm đã chảy nước miếng, không để ý tới ai gắp 1 cái đùi gà qua thưởng thức. Khinh Duật Phàm đen mặt nhìn Nam Yên, ừ, vật nhỏ người thật đúng là trư mà. Vì sự kiện vừa rồi mà Khinh Duật Phàm rất giận Nam Yên vì đã theo thái hậu nên trong lúc ăn không nói gì cả mà trưng khuôn mặt lạnh băng băng ra.

Cung nữ bên cạnh nhìn Nam Yên ăn đã sớm chảy mồ hôi lạnh, còn hoàng thượng bên cạnh thì quá đáng sợ a, ai biểu hầu hạ Càng Thanh Cung thì sung sướng, có quý mới tin, sớm ngày chỉ lo xem cái đầu của mình còn không.

Nam Yên ăn ngon lành, quay sang thấy Khinh Duật Phàm trưng gương mặt “thúi” ra thì phì 1 tiếng. Sau đó bỏ cái đùi gà xuống, gặm 1 đùi gà khác bỏ vào chén Khinh Duật Phàm, đẩy đẩy về phía hắn

“Chít chít” ăn đi, không gấp cho người ăn mắc công người không cho ta ăn thì khổ.

“Người chỉ biết nịnh thôi”

Thấy nó lấy lòng mình, cơn giận cũng bớt đi vài phần rồi gấp đũa lên ăn cơm.

Cung nữ bên cạnh la ó, thiên ơi, bệ hạ ăn thức ăn thú gấp cho. Thật kì lạ nham.

Nam Yên sau khi lấy lòng Khinh Duật Phàm xong, lại tiếp tục sự nghiệp ăn uống của mình, ăn xong xoa xoa cái bụng to rồi ợ 1 phát làm cung nữ đều cười thành tiếng nhưng cũng nhanh chóng im lặng.

“Người thật đúng là trư mà” rồi mỉm cười ôm nó xoa nắn bụng nó cho dễ tiêu. Chà, được hoàng thượng xoa bóp thật dễ chịu, hắc hắc. Nam Yên nằm yên hưởng thụ.

Sau đó thả Nam Yên ra, Khinh Duật Phàm được cung nữ hầu hạ rửa mặt, thay đồ. Nam Yên sau 1 đêm ngủ trên long sàng thì biết rõ long sàng rất thoải mái, thế là nhảy lên long sàng mà ngủ. Khinh Duật Phàm thấy Nam Yên nằm trên long sàng thì khóe miệng cong lên, đuổi cung nữ ra ngoài, lên long sàng mà nằm.

Đang nằm thì Nam Yên nhìn ra cửa sổ thấy hôm nay là đêm trăng tròn, mẫu thân nói là ta phải tu luyện mới trở về hình người được. Liếc qua bên trái thấy Khinh Duật Phàm mắt đã nhắm, quơ quơ cánh tay thấy hắn ngủ rồi mới yên tâm mà nhảy ra ngoài cửa sổ, leo lên nóc nhà ngồi tu luyện.

Sáng ngày hôm sau

“Bẩm bệ hạ, thái hậu nương nương đến đón hồ ly ạ”

Chắc mẫu hậu thật là “trăm biết rồi”

“Tiểu trư, dậy đi, người ngủ cả tối rồi”

Nam Yên nghe tiếng động mở mắt, lăn qua lăn lại không chịu dậy. Tối qua gần sáng mới về vậy mà hôm nay phải dậy sớm, hix.

“Thú con à, ra đây ai gia ầm nào”

“Chít chít” mắt nhắm mắt mở đi tới chỗ thái hậu.

“Có phải hoàng nhi không cho con ngủ phải không, sao lại buồn ngủ thế?”

“Mẫu hậu, nó mà ngủ thêm sẽ thành trư đó”

“Haha, đi nào, ai gia bế con đi ăn sáng”

Nghe tới ăn là mắt Nam Yên sáng rực, cựa quậy 1 hồi rồi gặm bánh điểm tâm mà nhai. Thái hậu vui vẻ, ngồi bên cạnh vuốt ve Nam Yên.

“Bẩm thái hậu, các tú nữ được tuyển chọn đã tới rồi ạ”

“Ừ” rồi ôm Nam Yên về tắm cung của mình nơi có các tú nữ diện kiến.

“Tham kiến thái hậu nương nương” các tú nữ đồng loạt hô lên

“Bình thân!”

“Tạ thái hậu”

Các tú nữ đồng loạt nhìn lên trên, thấy thái hậu rất trẻ thì không kinh ngạc vì hoàng thượng còn trẻ mà, liếc mắt qua thấy 1 con thú nhỏ đang ăn điểm tâm, chắc là thú nuôi của thái hậu.

“Thú nuôi của thái hậu nương nương thật là đẹp, màu lông lại rực rỡ, thần thiếp mạn phép hỏi đây là con gì không ạ?”

“Người là tiểu thư nhà nào?” Thái hậu nheo nheo mắt, khuôn mặt lạnh băng hỏi

“Bẩm thái hậu, thần thiếp là con gái của Tả thừa tướng, Tả Ngọc Lan ạ”

Hóa ra đây là con gái Tả thừa tướng, tên kia cũng mong con gái của hắn làm hậu, bất quá ý đồ của người sẽ không thực hiện được đâu, ta rất hiểu Phạm nhi mà, nó sẽ để người nó yêu làm hoàng hậu. Tay vẫn vuốt ve Nam Yên không phát ra biểu hiện gì cả.

“Đây là thú cưng của ai gia, đừng tới nó là đừng tới ai gia, các người nghĩ cũng đừng hòng nghĩ”

Các tú nữ sợ xanh mặt, không ngờ thái hậu lại cưng chiều con thú đó như vậy.

“Các người lui xuống hết đi, ai gia mệt rồi”

“Vâng, thần thiếp cáo lui”, ánh mắt ngoan độc của Tả Ngọc Lan xẹt qua một tia chán ghét nhìn Nam Yên. Thái hậu thấy điều đó ra sức ôm Nam Yên vào ngực.

P.s: sr vì không ra chap mới mấy nay nhan, do ham hồ coi phim healer quá nên quên mất.

14. Chương 13

Khinh Duật Phàm đang dùng ngọc thiện nhưng không có khẩu vị.

Bực mình nên không ăn nữa, Khinh Duật Phàm qua Ngự Thư Phòng giải quyết sổ tấu chương. Lúc ngẩng đầu lên thì thấy sắc trời đã tối, gác bút rồi đứng dậy ” Đi Từ Ninh Cung”

“Haha, thú con thật quậy quá mà” thái hậu đang lau bộ móng cho Nam Yên vì mới đi nghịch đất trong vườn hoa. Nam Yên chít chít 2 tiếng rồi nũng nịu bàn tay của thái hậu ” thật đáng yêu, không nghĩ khi ai già rồi mà vẫn còn người chơi đùa với ta”

“Hoàng thượng giá đáo”

“Tham kiến hoàng thượng”

“Nhi thần tham kiến mẫu hậu”

“Bình thân”

“Tạ ơn mẫu hậu, các người lui xuống đi”

“Vâng”

“Vật nhỏ, người qua đây”

“Con làm gì, nó đang chơi với ta mà”

“Mẫu hậu, người đã quên, tới tối là của con”

Hừ. Đồ ích kỷ

“Được, ai gia biết rồi. Thú con à, mai lại tới chơi với ta nhé”

“Chít” được á.

“Hoàng nhi cáo lui”, ôm vật nhỏ trog lòng mà siết chặt. Nam Yên có chút khó thở, mình vô tội mà T.T

“Hôm nay được nghịch phá, cảm giác thế nào?”

“Chít” tọt vời

“Người còn dám nói, hừ đúng là phản chủ mà, trăm mới là chủ của người đó!”

“Chít” ai bủ suốt ngày nhốt ta chi, đáng đời.

Nhìn thấy sự khinh thường của nó, Khinh Duật Phàm càng hận không thể bóp chết nó. Cũng tại chiều nó quá nên bây giờ không nghe lời, đúng là không thể sủng thú quá nhiều mà.

Bực mình nên Khinh Duật Phàm trèo lên giường ngủ, không quan tâm tới con vật đang nhai ngồm ngoàm miếng bánh điểm tâm.

“Ồ” 1 phút, vầy vầy cái bụng rồi cong đít lên giường nằm, thấy Khinh Duật Phàm là cố ý nằm tràn lan ra để chiếm giường, thế là nằm thẳng trên ngực của hắn. Thấy nó như vậy cũng không nở nên ôm nó qua 1 bên mà nằm.

Ấy ấy, sao tối nay không mơ thấy mẫu thân nhỉ, không phải nhầm chứ, là cha già xuống thăm mình!

“Nam Yên”

“Vâng cha, cha báo mộng cho con có gì không ạ?”

“Con đã luyện tập đầy đủ chưa?”

“Vâng, nhưng hôm qua là ngày trăng tròn con đã tu được 1 phần rồi ạ”

“Ừ, không cần trăng tròn đâu. Thực ra thì trăng tròn là tốt nhất nhưng trăng khuyết cũng có thể luyện nhưng không nhiều, chỉ có ngày không trăng mới không được thôi!”

“Vâng con đã nhớ, phụ thân mẫu thân mạnh khỏe chứ?”

“Vẫn khỏe, con không cần lo nhiều, luyện tập cho tốt là được rồi, thôi ta đi đây”

Hôm nay có trăng, phải mau chóng đi tu luyện thôi. Nam Yên ngồi dậy lên mái nhà.

Sáng hôm sau, Khinh Duật Phàm tỉnh dậy điều đầu tiên là ôm vật nhỏ rồi vuốt ve nó “Vật nhỏ, sao đuôi của ngươi biến thành màu bạc thế này?”

Nam Yên trong cơn buồn ngủ rất cuộc cũng tỉnh dậy, mơ mơ màng màng dụi dụi đầu ngủ tiếp, không có khí lực. Khinh Duật Phàm bị lơ đẹp nhăn mày rồi thở dài, cũng tại mình chiều nó.

15. Chương 14

Về phần tại sao cái đuôi của mình biến thành màu trắng bạc, Nam Yên đoán là do hấp thụ tinh lực từ ánh trăng mà ra màu bạc đẹp như vậy. Nhưng mà mình có nói được đâu, nên cũng lười giải thích cho cái người đang hỏi kia.

Nam Yên đang ngủ thì nghe Từ công công kêu mình dậy vì thái hậu tới đón. Nghe đến thái hậu thì có chút vui vẻ nên liền dậy đi tới.

“Thú con, giờ này mới dậy, thật hư quá. Đi ăn sáng nha!”

Gật đầu tỏ vẻ đồng ý. Đối với hành động này, thái hậu đã để ý từ lâu dường như nó nghe có thể hiểu tiếng người vì vậy nên thái hậu càng thương nó hơn vì có thể trò chuyện với mình.

“Lát nữa ta phải đi kiểm tra các tú nữ mới nhập cung, vì hậu cung chưa có ai cả nên thân già này phải đi, thật chán mà!”

“Chít” dừng buồn, có Nam Yên đây, rồi dụi dụi đầu vào tay thái hậu.

“Ngoan” vuốt ve lông của nó rồi hỏi “đuôi của ngươi sao lại màu bạc vậy?”. Thương Nam Yên như vậy sao lại không thấy đuôi của nó đổi màu chứ, chỉ là bây giờ mới hỏi thôi, bà nghĩ cũng chẳng ai dám nhuộm lông của nó cả.

“Chít” khổ quá, sao nói đây ta.

“Ta quên mất thú con không nói được, thôi quên đi màu bạc cũng đẹp với ngươi lắm!”

Sự ân cần, dịu dàng của thái hậu làm cho Nam Yên nhớ lại những ngày còn trên thiên đình, mẫu thân ta cũng thương ta như vậy, nên Nam Yên không quá buồn khi có người thương yêu mình như con người.

“Cứ gọi thú nhỏ không được cho lắm, con tên là gì, chắc ngày xưa con cũng có tên chứ?”

“Chít” có chứ, mà phải miêu tả sao đây, có rồi.

Nam Yên lấy ngón tay chỉ hướng nam “chít chít”

“Con chỉ ta xem cái gì?, hướng đó có cái gì?”, thấy nó cứ chỉ hướng nam mà k biết có gì ở đó, không lẽ “ý con là Nam?”

Như vớ được vàng, Nam Yên gật liên tục, tiếp theo phải sao ta.

“Gọi là tiểu Nam đi”

Thôi cũng được.

“Hà hà, ta nghe hình như Phàm nhi cũng chưa biết tên con đúng không, ta hơn nó rồi, hahaha”

Chạy mồ hôi, thái hậu à, ngài cũng tranh đua quá rồi -.-

16. Chương 15

Về tới Càng Thanh cung đã thấy khuôn mặt đen như than của Khinh Duật Phàm. Không xong, hấn tức giận, aaa, mà tức giận chuyện gì cơ chứ. Lại gần Khinh Duật Phàm đang xem tấu chương, Nam Yên nhảy lên bàn cào cào cái bàn cho nó phát ra cái tiếng “két...”

“Người làm gì?”

Từ lúc thượng triều đã nghe mẫu hậu khoe rằng bà biết tên vật nhỏ mà điều khiến hấn tức giận là nó có thể nói cho mẫu hậu nghe mà không nói cho mình nghe. Thật đáng giận, ai là chủ của nó cơ chứ! Mắt thấy nó không thể nói, nhìn bên cạnh là mực nên nói

“Chấm mực mà ghi”

Đang suy nghĩ cách nói chuyện thì nghe hấn nói. Mực ư? Sao ta không nghĩ ra chứ. Nam Yên dùng ngón chân chấm chấm mực, rồi đi tới giấy viết: người giận cái gì?

“Người nói thử xem?”

Ta không biết mới hỏi chứ.

“Trẫm hỏi người, sao người không nói tên người cho trẫm biết?”

Người có hỏi đầu mà ta trả lời.

“Hừ, thật tức chết ta mà.”

Trời, có nhiều đó mà cũng giận, thật nhỏ mọn.

Lại tiếp tục viết: người đừng giận, thật ra thái hậu cũng chỉ biết họ của ta chứ không biết tên.

“Họ? Vậy tên người là gì?”

Hắc, sao ta phải nói?

“Người không nói?”

Gật đầu.

“Từ công công, truyền lệnh xuống ngự thiện phòng hôm nay không cần quay con gà nữa”

“Vâng”

Ấy ấy, vội vàng ôm cánh tay Khinh Duật Phàm mà lắc, rồi chấm chấm mực viết tiếp: đừng, ta nói mà T.T

“Thôi, cứ quay con gà đi”

“Vâng”

“Người còn không nói?”

Biết rồi, hừ. Ta tên Nam Yên.

“Nam Yên?”

Gật đầu, đúng rồi. Xuống đây lâu rồi mà bây giờ mới nghe được tên của mình.

“Nam Yên”, giọng nói thật quyến rũ “Yên nhi”

Woa, không ngờ tên này hẳn nói tên ta thật dễ nghe nhan.

“Yên nhi, tới đây”

Thật hấp dẫn quá, Nam Yên bắt tri bắt giác theo tiếng gọi vào lòng của Khinh Duật Phàm

“Ngoan, Yên nhi, có muốn cùng trẫm xuất cung không?”

Hử? Xuất cung. Là ra khỏi cung. Thật tuyệt. Ta ở đây đã 4 tháng rồi, cũng muốn ra ngoài lắm rồi.

Gật đầu lia lịa rồi dùng ánh mắt đợi chờ Khinh Duật Phàm nói tiếp

“Được, trẫm dẫn ngươi đi”

Yeah. Xuất cung.

Hôm sau, thái hậu biết Nam Yên sắp xuất cung cùng Khinh Duật Phàm thì buồn rầu

“Tiểu Nam, con chơi với ta có mấy ngày à, sao xuất cung sớm vậy.”

Nam Yên nghe cũng mủi lòng, xoa xoa tay của thái hậu.

“Người cũng sắp xuất cung rồi, ta dẫn ngươi đi ăn thật ngon nha.”

Đúng là thật ngon nha, cả 1 bàn đủ các món trên trời dưới đất, Nam Yên cảm khái trong lòng giờ móng vuốt lên bắt đầu ăn.

“Nương nương, các tú nữ cầu kiến” cung nữ từ ngoài cửa vào bẩm báo.

“Thật làm mất hứng mà. Truyền”

“Truyền tú nữ vào”

“Tham kiến thái hậu nương nương”

“Miễn lễ”

“Tạ nương nương”

Lại là con thú đó, Tả Ngọc Lan cùng các tú nữ khác dùng ánh mắt chán ghét nhìn Nam Yên, nghe hôm qua trong cung đồn đại rằng hoàng thượng sẽ dẫn theo con hồ ly đó theo. Thật đáng ghét mà, chỉ là 1 con thú thôi mà tại sao lại được thái hậu và hoàng thượng cưng chiều như thế.

Gì vậy, đang ăn sao có nhiều người nhìn ta vậy. Thật khó chịu mà. Nhận thấy ánh mắt các tú nữ nhìn tiểu Nam, thái hậu chán ghét hỏi

“Các người tới làm gì?”

Đang trong chế độ độc ác bỗng hóa hiền “bẩm thái hậu, chúng nô tỳ tới thỉnh an ngài và mời ngài dự yến tiệc ngày mai ạ”

Đó là yến tiệc nhập cung của tú nữ, chắc sẽ náo nhiệt đây.

“Ai gia biết rồi, các người lui xuống đi, không biết khi người ta đang ăn mà nhìn chằm chằm vậy sẽ rất khó ăn hay sao?”

Bị thái hậu chỉ trích, các tú nữ vội vàng cúi xuống lui hết ra ngoài, trong lòng còn đang mắng vì ghen tị với Nam Yên.

17. Chương 16

“Hừ, lễ tiến cung gì gì đó, khỏi đi cũng biết rất nhàm chán.”

Thật ư, ở đó toàn mấy nàng xinh như hoa mà.

“Con không hiểu đâu, những tú nữ đó là thiên kim của các quan lại trong triều, tiến cung nhằm mục đích gì ai cũng hiểu rõ, chỉ là ta sẽ không để điều đó xảy ra đâu. Ta chỉ cho phép hậu cung này là của con dâu tương lai của ta thôi. Nếu tiểu Nam là người là tốt rồi, ta sẽ chấm người đó, haha”

Khụ khụ, mình sắp thành người -.-, không lẽ nào...

Trong cung hôm nay rất náo nhiệt, đó là bởi vì hôm nay là lễ tiến cung của các tú nữ. Từ trong ra ngoài đều giăng đèn, giăng hoa đỏ rực cả hoàng cung. Khinh Duật Phàm nhìn đau cả con mắt, hắn rất không thích nghi lễ này, nhưng vì mới lên ngôi không bao lâu nên đành phải nhẫn nhịn, tới 1 lúc nào đó ta sẽ phết hết.

Nam Yên suốt ngày nhốn nháo nay lại đặc biệt im lặng. Nàng cũng không biết vì sao lại buồn như vậy, có hỷ là vui mà nhưng nàng vui không nổi, thở dài thở ngắn. Hành động này bị thái hậu bắt gặp, cứ tưởng nó ốm đau gì đi gọi thái y nhưng không có vấn đề gì cả, ruốt cuộc là sao đây?

Khinh Duật Phàm thì không thấy được, bởi vì Nam Yên trốn hắn cả ngày nay làm hắn phát điên lên khi nghe mẫu hậu nói Yên nhi bị gì đó trông buồn lắm. Tối khi tìm được nó là ở dưới gầm long sà

“Yên nhi, người thế nào rồi, mẫu hậu nói người không khỏe?”

Không phải đâu, là tại người đó. Nam Yên lắc đầu.

“Không phải người buồn vì ta đó chứ?”

Giật mình, sao người lại biết.

“Vì hôm nay ta lập phi sao?”

Thần thờ trong giây lát rồi gật đầu.

“Haha, người sao lại ích kỷ như vậy, ta có lập phi đi chẳng nữa người cũng ở bên ta mà”

Người không hiểu, người vốn dĩ không hiểu. Nam Yên xù lông lên giận.

“Ngoan, Yên nhi không giận nữa, lát có đồ ăn ngon cho người ăn”

Ta đây không thèm, bỗng tiên nữ ta từng quây cấp 1 trên thiên đình mà ở đây bó tay bó chân ngồi rầu như vậy sao. Haha, ta đã nghĩ ra rồi, tối nay ta không quây long trời lở đất không phải Nam Yên.

Thấy mắt nó sáng lên tưởng đã lấy được thức ăn ra dụ nó hết giận, ai ngờ đầu đó sẽ là 1 âm mưu “trong sáng” sẽ làm đau cả đầu của hắn.

Trời chập tối, đèn lồng đỏ đã bắt đầu được thắp sáng, đẹp như lễ hội. Các quan thượng khách bắt đầu vào vị trí ngôi của mình, các cung nữ thái giám tới lui bận ngập đầu.

Tại Càng Thanh cung

“Hoàng thượng, mời người thay đồ”

Không ngờ khi thay xong, hắn đã suất nay còn suất hơn, aa, long bào đỏ rực thêu rồng vàng, kim quan rực rỡ trên đầu, thấy cảnh này ta hận không xé rách cái áo của hắn cho hắn khỏi đi, hừ, muốn cưới nhiều vợ, nằm mơ đi. Nam Yên không thể không thừa nhận nàng ghen tị, bởi vì nàng đã thích hắn, thích từ khi nào nàng cũng không biết. Từ khi xác định, nàng đã tưởng khi thành người rồi sẽ quyến rũ hắn, ai ngờ hắn không biết điều, hôm nay đi cưới vợ, mà không phải 1 mà là nhiều người. Người giỏi lắm, cứ chờ đó ta sẽ trả thù.

“Yên nhi, đi nào”

Khinh Duật Phàm đưa tay ra bế nó nhưng không ngờ nó chạy đâu mắt còn viết ra mấy chữ: người tự mà đi, ta không rảnh, . Thật hết cách với nó, tâm tình bất ổn.

“Hoàng thượng, có cần kêu người đi tìm không?”

“Khỏi, để nó tự chơi đi”

“Vâng”

Nam Yên ở mấy tháng trong cung đã rành đường lối, nghe cung nữ nói tú nữ ở trong phòng thay đồ, trang điểm nên lên vô. Hà hà, xem các người cũng là mỹ nữ đấy nhưng không bằng ta. Ta đại mỹ nữ năm đó là đệ nhất tiên nữ trên thiên đình về sắc đẹp, cũng là đệ nhất quật phá, bằng vào các người mà muốn đấu với ta ư.

18. Chương 17

Cẩn thận tới bên đồng đồ mà họ sẽ thay, Nam Yên nhếch miệng cười, gơ móng vuốt nhọn ra ” xoẹt xoẹt...” từ bộ quần áo cao cấp bây giờ đã thành đồng giẻ lau. Sau đó niệm chú lên bộ quần áo, những vết rách đã liền lại. Hối ta vì sao xé rách rồi “niệm chú” hàn lại, câu trả lời là ... lát nữa sẽ biết.

Tới bên phần trang điểm, Nam Yên niệm chú hiện ra 1 bao phấn, đổi toàn bộ phấn ở đó, hehe. Tới kệ giày, Nam Yên rất không cẩn thận làm gãy đế rồi lại “niệm chú”.

Xong việc lên ra ngoài, thấy các tú nữ bắt đầu thay đồ trang điểm đeo giày mà tập múa. Bùm miệng cười, các người tới số rồi.

“Hoàng thượng vạn tuế, thái hậu nương nương kim tuế”

“Bình thân”

“Tạ ơn hoàng thượng, tạ ơn thái hậu”

Giữa lúc đó Nam Yên phè phỡn đi thẳng vào lòng Khinh Duật Phàm ngồi.

“Yên nhi, người đi đâu?”

Đi tặng quà cho người đó, haha. Thấy nó cười gian xảo, nghi ngờ nó làm chuyện tốt gì rồi.

“Nhập tiệc”

Dứt lời, các cung nữ bưng đồ ăn, rượu ra từng bàn. Nhạc nổi lên, theo đó là 1 dàn các tú nữ, đứng đầu là Tả Ngọc Lan. Các tú nữ chuyển động theo nhạc, múa rất điệu nghệ. Các đại thần quan tròn mắt chiêm ngưỡng người đẹp.

“Lệnh thiên kim thật đẹp, Tả tể tướng thật biết nuôi dạy”

“Ngài quá khen rồi, haha” Tả tể tướng kiêu ngạo cười to, xem ra con gái ta là hoàng hậu chắc rồi.

Thấy Khinh Duật Phàm chăm chú nhìn, Nam Yên bực bội nhảy qua bên thái hậu

“Ai da tiểu Nam, không phải con ngồi bên hoàng thượng à, sao chạy qua đây?”

Không thích hần, nhăn mày nhan mũi lắc đầu, cứ để cho hần nhìn đi, sắp tới sẽ là tiết mục hay.

“Được rồi, ngồi với ai gia, ta sẽ cho con ăn ngon” thái hậu cười hiền lành đưa thức ăn.

Gặm miếng gà, đợi đó đi, ta ăn xong sẽ ra tay. Ra sức ăn, gặm đến nỗi Khinh Duật Phàm phải chú ý, Yên nhi đói lắm sao? Ăn xong thỏa mãn đặt đũa xuống, quay qua cười với hần và thái hậu, chỉ tay ra sân mà xem.

2 người nhìn theo hướng Nam Yên chỉ, thấy cái gì đâu, chỉ có tú nữ nhảy múa thôi mà.

Bỗng nhiên có người té, dậm chân lên vấy người tiếp theo “roẹt” nhiều tiếng như vậy, rồi “pặc...”, “á.....”

Liên tiếp các sự việc diễn ra như vậy làm cho cả sân mắt tròn mắt dẹt nhìn im lặng.

3,2,1. “Hahahahahahaha” hài quá đi, dưới sân bây giờ là 1 đồng giẻ rách, giày đi thì gãy hết, các tú nữ khóc thì phần tự động lan ra đỏ đen ghê tởm. Nam Yên đang gắng sức nhin cười nhưng không được, thế là trong sân bây giờ có tiếng cười của Nam Yên, tiếng khóc thảm của tú nữ, tiếng nhin cười của quan lại.

Thái hậu cũng vì nhìn cười mà run cả người, lấy lại bình tĩnh sau đó quát:

“To gan, dám ở trước mặt hoàng thất mà bày trò hề”

“Hoàng thượng tha tội, thái hậu tha tội” các tú nữ khóc cầu xin

Các quan đại thần thấy con gái như vậy cũng chạy ra quỳ xuống mà cầu xin “bệ hạ bớt giận, thái hậu bớt giận, đây chỉ là sự cố, thần tin chắc ai đó đã bày trò”

Khinh Duật Phàm cũng biết là có người giở trò nhưng là ai nhỉ. Mặc kệ, dù sao đây cũng là cái cơ tốt để thoái thác lập phi tần.

“Hôm nay là lễ tiến cung, mà các người lại cẩu thả như thế, làm mất mặt hoàng thất. Trẫm hạ chỉ các tú nữ bêu xấu hoàng thất, giáng xuống làm cung nữ tạp dịch mãi mãi”

“Hoàng thượng, xin khai ân”

“Hoàng thượng, xin hãy nể tình thần làm quan tam triều mà tha cho con gái thần” tả thừa tướng xuống giọng cầu xin

Thái hậu nghe thấy liền nói “Nếu như tha cho con gái người thì không công bằng với con gái người khác, không bàn cãi nữa, bãi giá hồi cung”

19. Chương 18

Càng thanh cung

“Yên nhi, đây là tác phẩm của người?”

Nam Yên lại gần mực, chấm lên tay viết: chúc mừng, người đoán đúng rồi.

Khinh Duật Phàm thở dài, bóp trán “sao người thích gây rắc rối cho ta thế” bởi vì bây giờ hắn đã đối đầu với phe thừa tướng rồi.

Ai bảo người cưới nhiều vợ như thế.

“Này, ta cũng là nam nhân bình thường, lại là hoàng đế sao lại không được cưới nhiều vợ?”

Ta cứ nói không được đó, người cứ thử cưới tiếp coi, ta sẽ phá tới cùng.

“Nhưng việc này liên quan gì tới người, không lẽ người ghen? Thú cũng biết ghen?”

Ai nói ta ghen, ta chỉ chứng mất khi thấy cảnh tam thê tứ thiếp mà thôi.

“Người có vẻ thành kiến với việc này?”

Đương nhiên, cha ta chỉ có 1 vợ là mẫu thân ta thôi, vì vậy ta luôn mong ước sẽ có người phu quân như vậy.

“Cái này sao giống miêu tả người thế?”

Đương nhiên vì ta là...

“Là gì?”

Hết hồn, xem nói mình là người. Bình tĩnh rồi viết tiếp :không có gì, ta đi ngủ đây, không thèm nói với người nữa.

“Này, người ngủ à, có muốn biết khi nào xuất cung không?”, nghe vậy Nam Yên liền bật dậy mà gật đầu “Ngày mai”

Thiệt ư, ngày mai, sao người không nói sớm.

“Người có hỏi ta đâu” Khinh Duật Phàm sủng ái mà cười

Đã từ lâu hần xưng hô với Yên nhi là ta-người chứ không xưng trẫm nữa, một nó là động vật mà, lại là sủng thú của hần nữa.

“Được rồi, ngủ sớm đi mai chúng ta lên đường”

“Chít” ừm

Nhưng nói thế thôi chứ ngủ không được, cũng tại người cả, nói cho ta biết bây giờ làm gì để ta khó ngủ T.T . Thấy hần ngủ ngon trời sập cũng không dậy thì mí mắt cũng sập lại mà ngủ khò khò.

Sáng hôm sau

“Yên nhi, dậy đi, không ta bỏ người lại đây”

Thật ồn ào mà. Để ta ngủ thêm 1 khắc nữa.

“Ta hô tới 3, người không dậy ta liền đi”

“1, 2, .”

Oa oa, dậy rồi, phiền người đừng đếm nữa được không.

“Dậy ăn sáng đi, ta thượng triều về rồi sẽ đi”

Umm.

Tại triều

“Trong thời gian trẫm di phục xuất tòng, thái hậu sẽ là người trông coi triều chính, các ái khanh có ai ý kiến không?”

Các đại thần xì xầm ” thái hậu ở nơi thâm cung, sao có thể lên triều“, Tả Thừa tướng đại diện hỏi: ”tâu bệ hạ, thái hậu là chủ hậu cung, mà hậu cung thì không tham gia triều chính, lý nào lại như vậy.

Đoán rằng hần ta sẽ hỏi như vậy nên Khinh Duật Phàm thấp giọng nói: “không phải các người không biết thái hậu mưu trí hơn người, từng giúp tiên đế xử lý biết bao nhiêu tấu chương, còn ai trong cung này có thể nhiếp chính thay trẫm đây, Tả ái khanh không nghĩ là mình đó chứ?”

Tả thừa tướng xanh mặt, toàn thân run rẩy khi nghe giọng nói của Khinh Duật Phàm, ho khụ khụ rồi nói ” thần nào dám, bệ hạ nói có lý, chúng thần không dám ý kiến”

“Được rồi, bãi triều”

“Cung tiền hoàng thượng”

Càng thanh cung

“Từ Ân, vật nhỏ đã ăn chưa?”

“Bẩm bệ hạ, Lam Hân hồ ly đã ăn xong rồi, bây giờ đang trong phòng tắm rửa để chuẩn bị lên đường”, Từ Ân phất tay áo kêu cung nữ hầu hạ thay áo quần cho hoàng thượng.

“Các người ra ngoài hết đi”

Từ công công dẫn hết cung nữ ra ngoài, trong điện giờ chỉ còn Khinh Duật Phàm, hần bước gần vào trong phòng tắm, nghe thấy tiếng hét “aa”, hần nhú mày, ai to gan còn ở trong tắm cung của hần vậy, lẽ nào là cung nữ tâm cho Yên nhi.

“Ai ở trong đó?”

Không thấy ai trả lời, Khinh Duật Phàm gọi tiếp “Yên nhi”, không thấy nó trả lời, hần nhíu mày, bước chân lại gần kêu to “Yên nhi, người ở đâu?”

Bấy giờ Nam Yên đang bị chìm trong nước, sự việc là trước khi Khinh Duật Phàm về, cung nữ mang Nam Yên vào bồn tắm, kêu rằng phải sạch sẽ trước khi đi, nhưng ngại nên đuổi cung nữ. Lúc đang tắm thì tự nhiên có vầng sáng bao quanh nàng, sáng tới mức chói mắt, rồi bỗng nhiên cơ thể to ra, 2 tay 2 chân mọc dài ra, tóc đen dài như suối, cơ thể trắng tuyết xuất hiện. Đó là cơ thể của nàng, haha. Cuối cùng ta cũng trở lại hình dạng người.

“Cơ thể của ta, aa, ta nói được rồi, hihi”

20. Chương 19

“Cơ thể của ta, umm, vẫn chuẩn như xưa, a còn mặt ta” Nam Yên quay mặt qua gương đồng: vẫn xinh đẹp như xưa, tốt, coi như Thiên Đế không bạc đãi mình. Nàng vui mừng đến nỗi quên mất nàng đang ở trong cung.

Xì xào xì xầm ngoài cửa kéo lại tâm trạng vui mừng của nàng “Chết rồi, mình đang ở trong cung mà, lỡ Khinh Duật Phàm hần thấy mình thì sao? Hần sẽ sợ mình sao? Sợ mình là yêu quái sao? Sẽ ghét bỏ mình sao?..” nàng nghĩ ra một đồng lý do cho rằng hần sẽ ghét bỏ nàng làm tim nàng nhói đau.

Bỗng một luồng ánh sáng như ban nãy hiện lên quanh nàng, không lẽ... cơ thể nàng thu nhỏ lại, tóc đen dài biến thành bộ lông bạc ngắn ngắn. Và nàng chìm ngủm ở dưới bồn.

Thấy Nam Yên từ từ trôi lên, Khinh Duật Phàm bật cười, bước lại gần ôm nó vào lòng mắng “Ngu ngốc”.

Dám nói ta ngốc! Thật bực mình mà, nghĩ tới chuyện vừa nãy và bây giờ còn bị mắng là ngốc nữa nên Nam Yên dùng ánh mắt tóe lửa nhìn Khinh Duật Phàm.

“Được rồi, lau khô người, chuẩn bị đi” miệng nói nhưng tay Khinh Duật Phàm đã lau khô bộ lông cho Nam Yên.

“Yên nhi, lông của ngươi?!” hần ngạc nhiên khi thấy bộ lông màu bạc của Nam Yên, không lẽ Yên nhi bị bệnh.

“Truyền thái y”

“Chít” không cần, Nam Yên giữ tay hần lại mà lắc đầu, nàng sẽ giải thích cho hần sau, muốn để hần ngạc nhiên khi thấy hình dạng thật của nàng.

“Tại sao? Người giải thích cho ta!”

À, được rồi. Nam Yên viết trong lòng bàn tay của hần mấy chữ: Thời kỳ trưởng thành, rụng lông thay màu. Haha, nàng thật phục nàng mà, có thể nghĩ ra lý do này. Nhìn hần nửa tin nửa ngờ nhưng cũng không hỏi nàng nữa.

“Từ Ân, không cần truyền thái y nữa. Truyền ý chỉ của trẫm, dẫn theo hai thái y giỏi nhất trong cung theo cùng xuất cung”

“Nô tài tuân chỉ” nói rồi đi tới thái y viện mà truyền chỉ.

“Người chắc chắn điều người nói là sự thật?” hần vẫn chưa tin được.

Umm, thật mà.

“Nếu để ta biết người nói dối ta thì coi chừng cái mạng nhỏ của người đó!” hần đe dọa nàng.

Chạy mồ hôi, hần sao mà đa nghi quá vậy. Nếu để hần biết được nàng lừa hần thì, eo ôi, nàng có nên suy nghĩ lại cho hần biết hình dạng thật của nàng không, chỉ sợ tới lúc đó hần sẽ thật sự bóp chết nàng.

Theo cùng hần xuất cung là Ninh Lương - Ninh đại học sĩ, Đinh Duệ - Đinh thống lĩnh ngự lâm quân, hai thái y, Từ Ân Từ công công cùng hai cung nữ chuyên dụng để hầu hạ.

“Xuất cung”

Lúc bấy giờ đã tới thành Lạc Dương, nơi đây rất náo nhiệt. Xe ngựa đi tới đâu là mùi thức ăn thơm nức mũi Nam Yên, làm nàng chảy cả nước miếng.

“Trời cũng xế chiều, thiếu gia mời ngồi dừng chân nghỉ ngơi”, vì ra khỏi cung rồi nên cũng đổi cách xưng hô với Khinh Duật Phàm từ hoàng thượng thành thiếu gia, còn lại là nô tài cùng nô tỳ.

“Người đi xuống mua tất cả thức ăn vừa này đi ngang, đi đặt phòng trọ luôn” vừa này thấy Nam Yên chảy cả nước miếng vì mấy món đó nên sai người xuống mua cho nó.

Nghe thấy hần mua cho nàng ăn, Nam Yên quay sang cảm kích hần. Đúng thật hần rất chiều nàng, nàng thật hạnh phúc.

“Thiếu gia, phòng đã chuẩn bị xong, nước tắm cũng đã được đưa lên, mời người dùng”

“Được” tay ôm Nam Yên đi luôn vô phòng. Thả nó vào bồn tắm, còn mình thì tháo đai lưng ra. Phải nói là thân hình hần rất đẹp. Bờ ngực trần mạnh mẽ quyến rũ, cơ bụng sáu múi, cả thân hình đẹp tới mức người nhìn người chảy cả máu mũi, nàng nhìn hần khỏa thân như vậy cũng nhiều rồi nhưng vẫn bị mê hoặc, đúng là không có tiền đồ.

Khinh Duật Phàm nhìn mặt nó ngơ ngác, khẽ cười, nhớ lại hồi đó cũng là vẻ mặt này gây hứng thú cho hần, hần nghĩ đây chắc là duyên phận cho nó tới với mình.

Một khắc sau, Từ Ân tới báo cáo “Thiếu gia, có thư báo cáo về thị trấn Hải Châu mang tới, Ninh đại nhân cùng Đinh đại nhân đang đợi người ạ”

“Ta đã biết”, quay qua nói với Nam Yên “Người tự mình tắm tiếp, không được chạy lung tung, biết chưa?”, hần trở lên mặc đồ vào và đi ra ngoài phòng “Canh chừng nó cẩn thận”, nô tài đã hiểu.

21. Chương 20

Nam Yên đập đập nước trong hồ tắm, lại có 1 vầng sáng bao quanh nàng, khiến cơ thể tuyết trắng của nàng hiện ra, suối tóc đen dài mọc ra, khuôn mặt tuyệt sắc cùng với nụ cười tinh quái “hihi, với cơ thể này thì ta được ra ngoài chơi rồi, phải tranh thủ lúc hần không có ở đây”.

Nam Yên bước ra khỏi bồn tắm, thân thể tuyết trắng không một chút che đậy, nàng mới sực nhớ phòng của Khinh Duật Phàm không có đồ của nữ nhi, nhắm phép trong miệng, thân thể nàng liền khoác lên một bộ đồ màu đỏ rực. Nàng để lại một lá thư cho hần vì biết nếu đi chơi như vậy mà không báo cho hần biết hần sẽ tức giận mà bóp chết nàng mất, ặc.

Xoay người ra ngoài cửa thì nhớ tới chắc chắn hần sẽ cho người canh gác nên mở cửa sổ mà trèo xuống, nàng đáp đất an toàn.

“Mỹ nam mỹ nữ, ta tới đây!!”

Ở bên kia, Khinh Duật Phàm đang bàn bạc công việc, không biết ai đó đã bỏ trốn

“Các khanh thấy kế hoạch đắp đê ngăn lũ như thế nào?”

Ninh đại học sĩ vuốt râu trả lời “Thần thấy kế hoạch của hoàng thượng rất ổn”.

“Nhưng chúng ta cần đẩy nhanh tiến độ làm việc, vì mùa mưa lũ sắp tới sẽ khiến việc đắp đê khó khăn hơn”

“Khanh nói có lý, cứ như vậy mà làm”

Bồng Từ Ân từ ngoài cửa truyền giọng vào “Hoàng thượng, không thấy hồ ly đâu cả”

Nghe như sét đánh bên tai, Khinh Duật Phàm lập tức mở cửa chạy về phía phòng của hắn, quả thật không có ai ở trong phòng

“Trẫm đã căn dặn người canh chừng cho cẩn thận, bây giờ là sao đây?”

Từ Ân sợ hãi, chân đã run như cày sậy, nhưng giọng nói vẫn không lạc đi “Bẩm hoàng thượng, từ lúc người đi nô tài không hề rời khỏi nửa bước, nhưng lúc tiểu nhị bưng đồ ăn lên, nô tài bưng vào phòng cho người mới phát hiện không có ai trong phòng cả, nô tài đáng chết, xin hoàng thượng tha mạng.”

Khinh Duật Phàm mặc dù đang nổi giận nhưng vẫn bình tĩnh xem xét lại vấn đề, Từ Ân đã canh giữ ở cửa chính thì chỉ có khả năng trốn từ cửa sổ.”

Hắn lại gần cửa sổ, quả như hắn đoán! Cửa sổ mở toang ra, nhưng đây là tầng 2, nó nhảy xuống sẽ không có chuyện gì chứ. Thật không thể để nó một mình được mà, hở ra là chạy đi chơi. Yên nhi người đừng để ta bắt được, không thì ta sẽ cam đoan bóp chết người. Hắn liếc mắt thấy bức thư để trên bàn, trên bìa có ghi 3 chữ Khinh Duật Phàm, hắn liền biết người nào ghi, liền mở ra đọc:

“Khinh Duật Phàm,

Ta đi chơi đây, đừng trách ta bỏ trốn, tại người cứ cấm cửa ta thôi. Ta sẽ trở về, người đừng lo.

Nam Yên.”

Chưa thấy có một con thú nào đi chơi mà để lại lá thư bao giờ, nhiều lúc hắn tự hỏi có phải nó là người hay không nữa.

“Phái người tìm nó”

“Nô tài tuân chỉ” vội vàng chạy đi tìm người tìm, phải tìm được, không cái mạng già này của ông chắc chết.

Khinh Duật Phàm cũng ra ngoài đi tìm, hắn không yên tâm khi để nó một mình ngoài kia, hắn cũng không biết tại sao hắn lại lo lắng cho nó đến nỗi đứng ngồi không yên như thế, có lẽ do nó có linh tính, khác với những con vật khác nên hắn sủng nó, ừ chắc là vậy. (Lời t/g: Không phải đâu anh, anh thương ẻm rồi, mà do chưa biết ẻm không phải là thú thôi).

Bấy giờ, Nam Yên đang dạo phố chợ thành Lạc Dương, nàng đi tới đâu các cặp mắt đều đổ dồn tới đó, làn da trắng tuyết phối hợp với bộ áo váy màu đỏ trông rất quyến rũ, môi đỏ căng mọng, mày lá liễu, mắt nâu to tròn sinh động, khuôn mặt nhỏ bằng bàn tay, thân hình thon thả trong gió làm hoa phải ghen liễu phải hờn.

“Này người nhìn xem, tiên nữ giáng trần kìa”

“Đâu, woa, thật đẹp quá”

“Ừ, trấn mình từ khi nào xuất hiện người con gái xinh đẹp thế này, ngay cả Dương Nghê con gái phú hộ giàu nhất thành này nổi tiếng là đẹp nhất mỹ nhân cũng không bằng nàng”.

“Người nói đúng”

.....

Dân thị trấn đang xôn xao vì nàng, trong khi đó nàng cũng nghe được đôi chút, cái gì mà tiên nữ giáng trần, ha, ta vốn chính là tiên nữ mà. Nàng đi ngang một tiệm trang sức thì bị bà chủ hàng gọi lại

“Cô nương xinh đẹp, mua đồ trang sức không?” bà chủ hàng nhiệt tình chào hàng .

Oa oa, đồ trang sức thật đẹp, nàng ngắm qua ngắm lại thấy được một cái vòng màu đỏ khắc hình phượng ngâm một viên đá quý, nàng cầm lên ngắm nghía nó

“Cô nương thật có mắt nhìn, đó là cổ vật lâu đời, bí mật cho cô nương biết, nó có linh tính đó, nó sẽ phát sáng lên khi tìm thấy chủ nhân của nó, cô nương hãy thử đeo nó đi.”

Bà chủ hàng vừa đeo vào cho nàng, lập tức cái vòng sáng chói mắt, sau đó nó ngừng sáng chỉ để lại ánh sáng cho viên đá.

“Cô nương là chủ nhân của nó, thiên ơi, thật là quý”

“Bà bà, cháu không có mang tiền, nên con trả lại cho bà” Nàng cố tháo ra nhưng cái vòng không biết khi nào đã tự động thu nhỏ hơn làm cho nàng không thể tháo “cái vòng này sao đây, cháu không thể tháo được. Bà bà người tháo giúp con.”

22. Chương 21

Bà lão phì cười “cô nương không tháo được đâu, một khi nó tìm được chủ nhân của nó thì sẽ vĩnh viễn không tháo được, đến khi cô nương tìm được cặp đôi còn lại của nó thì khi ấy cô nương có thể tự tháo” chỉ là có thêm một điều nữa nhưng bà lão giấu không nói.

“Cặp đôi còn lại? Có nghĩa là một người khác đang giữ cái còn lại phải không? Là nam hay nữ?”

“Cái còn lại khắc hình long, bà chỉ biết có như thế, còn là nam hay nữ giữ thì bà không biết”

“Nhưng không tháo được sao trả cho bà bà đây?”

“Không cần, cô nương cứ giữ lấy, không cần đưa tiền. Bà sống trên đời lâu như vậy bây giờ gặp được chủ nhân chiếc vòng này là bà mãn nguyện rồi!”

“Không được! Hay là như vậy, sau này con sẽ trả cho bà sau, cứ quyết định vậy nha.” Nói xong nàng vọt đi mất để bà lão khỏi đổi ý. Cũng tại Khinh Duật Phàm, hắn không có mang ngân lượng làm nàng cũng chẳng lấy được đồng nào để bây giờ không có tiền trả, nhắc tới hắn mới nhớ, chắc chắn giờ này hắn đã biết nàng bỏ trốn, ẹc, chắc giận lắm đây.

Đi được một đoạn, Nam Yên liền thấy bóng dáng quen thuộc, chính là hắn “không xong” trốn thôi!

Ể nhưng mà sao nàng phải trốn chứ! Hắn đâu có nhận ra nàng đâu. Nói thì nói như vậy nhưng Nam Yên vẫn có ý tránh mặt hắn.

Khinh Duật Phàm từ xa đã thấy nàng rồi, trong lòng hắn cũng có chút kinh ngạc! Mỹ nữ hắn thấy qua nhiều dạng rồi, nhưng nàng vẫn đẹp nhất, nhưng sau đó kinh ngạc cũng biến mất, hắn phải tìm Yên nhi đã.

“Công tử, ngài là đang tìm người? Có thể ta sẽ biết đó!” lên tiếng đó là Dương Nghê, người được mệnh danh là đệ nhất mỹ nữ, nàng vừa thấy Khinh Duật Phàm liền ái mộ nên tranh thủ qua bắt chuyện “Công tử, có thể nói cho ta biết không? Ta biết rất nhiều người ở đây, có thể ta sẽ giúp được cho công tử.”

Hắn liếc nàng một cái rồi nói “Cô nương, không cần, ta là đang tìm người ở ngoài thành”

Mỹ nam lạnh lùng thế này, ta thật thích á. Dương Nghê không bỏ cuộc, đi được vài bước gọi “Công tử” thì đột nhiên ngã trên người hắn, làm hắn dang tay ra đỡ “Cô nương, không sao chứ?”

Một màn này lọt vào mắt Nam Yên, nàng vô cùng tức giận “Đáng chết! Dám ra ngoài dụ dỗ con gái nhà khác, Khinh Duật Phàm ngươi được lắm!”

Mặt khác, Khinh Duật Phàm đã đỡ Dương Nghê đứng lên, Dương Nghê nằm trong lòng hắn thỏa mãn được một chút thì không nở đứng, vẻ mặt thẹn thùng, dịu dàng cất tiếng

“Cảm ơn công tử đã đỡ ta, để bày tỏ sự cảm ơn, ta mời công tử về Dương gia nghỉ ngơi”

“Cô nương không cần khách sáo, ta...”

“Khinh Duật Phàm, ngươi được lắm, dám dụ dỗ con gái nhà lành?” Đã bị cơn giận che mắt nên Nam Yên căn bản đã quên mất là nàng đang trốn ai.

Đoàn người đi theo hắn ngậy người, nhớ một lúc mới nghĩ ra đó chính là tên của hoàng thượng. Nghe thấy lần đầu tiên có người gọi đầy đủ tên của hoàng thượng thì tái xanh mặt, thiên ơi, lại còn là tuyệt sắc mỹ nữ nữa chứ!

Khinh Duật Phàm khinh ngạc nhìn người con gái đứng trước mặt hắn đang giận giữ mắng hắn

“Người vừa rồi gọi ta là gì?” hắn thấp giọng hỏi, giọng nói lộ ra tia chết chóc.

“Thì là người đó Khinh Duật... á” nguy rồi, sao nàng có thể gọi tên hắn “À, công tử, thật ngại quá, ta gọi nhầm người. Tướng công ta giấu ta ngoại tình, ta đang trên đường thì gặp công tử tướng mạo rất giống tướng công nên gọi nhầm” nàng cố nặn ra hai giọt nước mắt “Ta rất đau khổ, huhu, công tử không phiền chứ, vậy ta xin phép” nàng quay đầu định chạy, ai ngờ bị hắn gọi lại

“Cô nương, xin dừng bước. Xin hỏi tướng công cô nương tên gì?” không thể nào có chuyện tên trùng được, Khinh quốc này ai còn dám đặt tên giống hắn cơ chứ?

“A, là... là...” chết rồi, nàng đang giãy dụa trong lòng thì vội hét lên “aaa, nhìn kia” nàng chỉ tay lên trên trời, tất cả ánh mắt đều nhìn theo tay nàng, nhân cơ hội đó Nam Yên chạy khỏi đó.

“Hừ, trốn rồi, thật tinh ranh mà” có thể khiến hắn thấy hứng thú, nàng là người thứ hai. Hắn căn bản không tin những lời nàng nói là sự thật, nàng diễn rất giỏi nhưng đôi mắt đó không thoát khỏi mắt hắn. Rất giống Yên nhi, đều bị hắn nhìn thấu. Nhưng nàng là ai? Sao lại biết hắn tên gì? Nàng có biết hắn là hoàng đế không? Bởi vì tên hắn chỉ có những người bên cạnh hắn mới biết thôi.

“Tìm cô nương đó” biết được tên hắn thì chắc chắn nàng là người quen biết hắn, mà rõ ràng hơn nàng là người trong cung.

“Dạ” 5 hắc y nhân nghe mệnh lệnh làm việc, thầm khen ngợi cô nương kia, nàng rất to gan.

“Bẩm thiếu gia, trời đã chập tối, việc tìm kiếm hãy để cho bọn nô tài, mời thiếu gia về khách điểm nghỉ ngơi” Từ Ân không nhắc nhở hắn, hắn cũng sớm quên mất nãy giờ đi tìm ai, không ngờ một cô gái cũng làm hắn quên mất sủng thú của hắn.

“Công tử?” Dương Nghê nãy giờ bị bỏ quên, bây giờ mới lên tiếng “Công tử có đồng ý không?”

“Cô nương, ta còn có việc, xin cáo từ!” Rất thẳng thừng cự tuyệt, phất tay áo tiêu sái mà rời đi.

23. Chương 22

“Hoàng thượng, đã tìm ra cô nương hôm qua” Khắc Nhất lên tiếng, còn Khắc Nhị thì đang nhin cười, về mặt của Khắc Tam, Khắc Tứ, Khắc Ngũ cũng kỳ lạ.

“Sao không nói tiếp đi? Các người làm sao?” Khinh Duật Phàm quan sát năm khuôn mặt tà mị giống nhau như đúc phía trước, năm người bọn họ chính là sinh năm. Bọn họ là anh em vào sinh ra tử cùng với hắn, đồng thời cũng cánh tay đắc lực của hắn trong bóng tối.

“À, cái này..., lão Nhị người nói đi” Khắc Nhất đổ cho Khắc Nhị.

“Được rồi, ta nói. Hoàng thượng, cô nương đó đang ở Túy Diên lầu” Khắc Nhị nén cười nói.

“Cái gì?” hắn không thể tin được, nàng là người ở đó sao.

“Hoàng thượng bình tĩnh” Khắc Tam vội trấn an

Khắc Tứ thấy vậy liền nói “Không phải như người nghĩ đâu, nàng ấy giả trai mà vào”

“Còn nữa, nàng ấy giả trai là vào chộc con gái ở đó, haha” Khắc Ngũ chịu không được nữa, cười phá lên

Năm người cũng bắt đầu cười phá lên, nhưng khi nhìn thấy gương mặt lạnh băng của hắn thì biết điều im miệng hết.

“Khụ khụ, hoàng thượng, người tính sao, bắt nàng về sao?” Khắc Nhất hỏi

Im lặng...

“Người không phải là thích nàng ấy chứ?” Khắc Nhị không sợ chết tiếp tục trêu đùa

Thích ư? Hấn tự nhận hấn không phải là người ham mê sắc đẹp, nhưng nàng ấy rất giống với Yên nhi. Nhưng bằng cách nào? Hấn không tin trên đời này có phép thuật. Tóm lại hấn chỉ tò mò rằng cái người đó tại sao lại biết tên hấn.

Khắc Tam tiếp lời nhị ca “Còn con hồ ly thì sao? Ta không thấy người lo lắng gì cho nó hết vậy? Thấy dạo trước nó chỉ dính một chút xíu rắc rối thôi thì người đã cuống lên rồi!”

Hấn im lặng hồi lâu mới lên tiếng “Nó tuy là động vật nhưng rất thông minh, nó có chân đi sẽ biết tự về. Hơn nữa, trầm cảm thấy nó rất giống một người! Có lẽ vì vậy mà trầm không cảm thấy không lo lắng cho nó”

Hấn đứng dậy, Khắc Nhị liền tiếp tục nói “Người chưa trả lời câu hỏi của ta”

“Không” giọng nói đã có phần mất kiên nhẫn.

“Được rồi, ta biết rồi” cười hihi rồi biến mất cùng với 4 người kia.

Thấy hấn bước ra khỏi phòng, Từ Ân đi theo. Tới chùng trước cửa Túy Diên lâu thì mắt tròn to, miệng lắp bắp hỏi

“Thiếu gia, người sao lại vô nơi này, nơi này không hợp với người”

“Câm miệng” Từ Ân im luôn, hết dám ý kiến, chỉ mong không ai biết hoàng thượng vào đây, nếu không cái mạng già của ông chắc không đỡ nổi.

Các cô nương ở Túy Diên lâu từ xa thấy công tử tuần tú này đã thêm chảy cả nước miếng, nay chàng còn vô nữa, các nàng đâu có ngu gì mà không bám lấy. Hôm nay đúng thật rất may mắn, hết công tử xinh đẹp như tiên tới công tử này tuần lãng phi phạm.

“Công tử, ngài thật tuần tú, không biết ngài có hứng thú cùng với thiếp không?”

“Công tử...”

Một đồng cô nương toàn mùi son phấn vây quanh hấn làm hấn khó chịu “Tránh ra” ngữ khí đe dọa với khuôn mặt lãnh đạm khiến các cô nương đó hết dám vây quanh, chỉ biết tản ra mà thôi.

“Ai ui, công tử, việc gì phải giận dữ như thế, công tử cần tìm cô nương nào, ta sẽ gọi cho công tử” Tú bà Túy Diên lâu trông chờ vào khách quý.

“Bà có thấy một công tử diện mạo đẹp như hoa không?”

“Xinh đẹp như hoa ư? Công tử thật biết đùa, ở đây chỉ có các cô nương xinh như hoa chứ làm gì có công tử nào như vậy!”

Hấn biết bà ta nói dối, liền liếc qua phía Từ Ân, Từ Ân hiểu ý liền móc ngân lượng đưa cho bà ta.

“A, coi cái đầu óc ta này, công tử xinh đẹp như hoa, có người như vậy. Sáng nay công tử ấy đã tới đây vui đùa với các cô nương, thật là đã làm khuấy động cả Túy Diên lâu này” Tú bà liền nhìn về ngân lượng, ôi là người có tiền.

Vui đùa? Hừ, nàng thật to gan mà!

“Giờ hấn ta đang ở đâu?” lại tiếp tục một đồng ngân lượng đưa về phái Tú bà.

“Công tử ấy đang ở sảnh chính, mời ngài đi lối này” oa, rất nhiều tiền, hôm nay trúng mảnh rồi.

Chưa tới nơi đã nghe thấy tiếng nói trong trẻo như chuông vang lên, hấn liền biết là nàng. Nói cũng lạ, hấn chỉ gặp nàng hôm qua mà đã hiểu biết nhiều về nàng như thế.

“Ai da, tiểu mỹ nhân, lại đây để ca ca nựng cái nào” Nam Yên đang chọc các cô nương mà ngay cả những nam nhân chỉ cần tuần tú nàng cũng không tha “A, công tử, uống chung với ta nhé!”

Hấn nhăn mày, nàng thật háo sắc mà, như Yên nhi vậy!

“Công tử cũng thấy đó, công tử ấy nhan sắc tuyệt trần như con gái, thu hút cả nam lẫn nữ ở đây, khiến tôi cũng rất khó xử nhưng người ở đây đặc biệt thích nên tôi cũng ...”

“Được rồi, bà có thể lui” càng nghe thêm chỉ làm cho hấn bực mình thôi.

“Công tử cứ thoải mái, nếu muốn gọi cô nương nào cứ gọi tôi nhé!”

Hấn bước lại gần nàng, nàng đang nói chuyện cùng một tên nào đó, trông tuấn tú tà mị, đáng giận hơn nàng còn khoác vai, động tay động chân với tên đó nữa, lửa giận của người nào đó bùng cháy dữ dội, bước đi cũng nhanh hơn, giật tay nàng ra khỏi người tên kia.

Nam Yên đang nói chuyện cùng mỹ nam, tự nhiên tay bị người khác giật ra, tức giận vì phá đám chuyện tốt của mình, quay đầu mắng “Này, tên nào to gan dám ... hớ” mắt chữ A miêng chữ O nhìn người trước mắt “Người người...” nhưng nàng cũng nhớ là nàng đang giả trai nên liền giả ngu

“Người làm gì? Bỏ tay bốn công tử ra!”

“Người không nghe công tử ấy nói gì à? Bỏ tay ra” âm thanh của người bên cạnh vang lên.

Khinh Duật Phàm liếc qua hấn một cái, hấn thuộc kiểu dáng tuấn tú mà tà mị, mang theo vẻ lười biếng, hừ, mới quen biết mà đã nói dùm nhau rồi ư? Nàng thật giỏi mà. Khinh Duật Phàm không nói không rằng kéo tay nàng ra ngoài

“Này! Người là ai? Sao lại kéo ta? Bỏ tay ra” nàng dùng dằng tay muốn buông ra nhưng hấn nắm rất chặt, với sức lực của nàng thì không thể làm gì được.

Hấn dừng bước, nghiêng đầu sát mặt nàng, hơi thở nam tính ấm nóng phả vào tai, làm nàng bị động mà đỏ tai “Người còn ồm, ta sẽ ôm người mà ra ngoài!”

Đe dọa, lại là đe dọa, huhu. Nhưng nàng tin hấn nói được làm được, nên ngoan ngoãn theo hấn ra ngoài. Nàng cũng không quên quay đầu chào tạm biệt mỹ nam mới quen biết “Tiểu mỹ nam, hẹn gặp lại!”

Hấn cười cười quyến rũ nhìn nàng sắp ra khỏi cửa thì mới lên tiếng “tiểu mỹ nhân, hẹn ngày gặp lại!”

Á á, hấn biết nàng là con gái ư? Không thể nào, nếu như tiểu mỹ nam cũng biết thì chắc hấn tên trước mắt nàng đây cũng đã biết từ lâu nên chạy tới đây bắt nàng. Tèo rồi T.T

Lôi nàng vào thẳng phòng của hấn rồi đóng cửa, làm tâm hồn bé nhỏ của Nam Yên nào chịu được, run sợ hỏi “Công tử, chúng ta không quen biết, sao lại dẫn ta vào phòng của người?”

“Không quen biết? Nàng không phải đã quên ta là tướng công nàng sao, nương tử?” hấn tà ác hỏi, vẻ mặt hứng thú nhìn nàng.

“Di, ai là tướng công ta, hôm qua ta rõ ràng nói người chỉ là giống mà thôi, ách” bùm miệng, nàng thâm chử rửa mình sao gốc thế.

“Nàng còn kêu không quên ta, rõ ràng là nói dối!”

“Ta chỉ là nhất thời quên thôi, giờ ta đã nhớ rồi, hihi, công tử muốn nói chuyện gì?”

Nhìn cặp mắt nàng láo liên, cái đầu nhỏ xinh luôn luôn nghĩ ra nhiều cách đối phó với hấn, hấn thú vị cười khế, làm đại hao sắc Nam Yên ngáy người nhìn hấn. Đáng chết! Yêu nghiệt, người lại cười hại dân hại nước.

“Nàng, nước miếng chảy kìa”

Đâu, thật mất mặt! Nàng đưa tay chùi nhưng chẳng thấy gì, cặp mắt liền phóng điện tới người đang cười ha hả trước mắt.

“Nói ta biết, nàng vì sao biết tên ta?” bây giờ mới thực sự là nghiêm túc mà hỏi vấn đề chính mà hấn đang thắc mắc.

“Ta đâu biết tên người a?” đành phải giả ngu thôi.

“Nàng không nói? Ta liền có biện pháp để nàng nói!” trong mắt hấn xẹt qua tia đùa giỡn.

“Ta thực sự không biết người đang nói cái gì! Hôm qua ta chỉ gọi tên tướng công ta thôi”

“Nói vậy, ta chính là tướng công nàng a”

“Di, người đừng có phát ngôn bừa bãi, ta là gái đã có chồng rồi a”

“Nàng xác định Khinh Duật Phàm là tướng công nàng?”

Hình như khoảng cách giữa nàng với hắn ngày càng ngắn thì phải, nàng cảm thấy hơi thở của hắn ngay bên nàng thôi, a, nàng không tự chủ được mà mặt đỏ, làm dung nhan nàng kiều diễm hơn ngày, làm cho Khinh Duật Phàm muốn hung hãn hôn lên đôi môi căng đỏ mọng của nàng.

Di, bây giờ là trường hợp gì đây, nói có cũng không được, hắn chính là Khinh Duật Phàm. Nói không cũng không xong, hắn biết nàng nói dối nói không chừng sẽ đem nàng ra mà đánh.

“À, công tử, ta có chuyện phải đi, tạm biệt” nói xong đứng dậy vọt lẹ.

Nhưng Khinh Duật Phàm nhanh tay nhanh mắt bắt được nàng, làm cho nàng té vào lòng của hắn “Nàng còn dám chạy trốn!”

“Ta không có ... um um” thiên ơi, hắn hôn nàng!!

Đầu lưỡi hắn ngay cây răng của nàng ra, càn quét trong miệng nàng. Nàng bắt tri bắt giác dùng chiếc lưỡi dính hương của mình quấn vào hắn, còn có hai tay không biết từ lúc nào đã vòng qua cổ hắn làm hắn kinh ngạc, nàng ấy điêu luyện như vậy, chắc hắn phải hôn nhiều người rồi, càng nghĩ càng tức, hắn hôn mạnh bạo hơn.

“Ưm ưm...” âm thanh rên rỉ khiến người ta đỏ mặt truyền ra, làm cho 5 anh em hắc y nhân trong bóng tối cũng phải cảm thán “người giỏi thật” mới quen biết hôm qua, hôm nay đã đưa được vào tròng.

Hắn rất không tình nguyện mà thả nàng ra, vì nếu như tiếp tục, hắn sẽ đẩy nàng xuống giường mất, a, sự kiềm chế hơn người đã bị nàng đánh bại. Thấy mặt nàng đã chuyển sang hồng, môi đỏ chói vì hắn cắn, thở ra từng đợt, hắn thương tiếc lấy tay quệt quệt môi nàng.

Sau khi bình tĩnh lại, nàng liền liếc quác mắt kẻ đầu sỏ kia “Người, tên hỗn đản này!”, vừa mắng nàng vừa đánh hắn.

“Nàng đã biết cách trừng phạt của ta rồi đó, còn muốn tiếp tục nói dối không?” hắn giữ chặt tay nàng không cho nàng đánh nữa.

“Biết rồi, ta không nói dối nữa”, hừ, có phải hắn thấy cô nương nào dọa mất một tý sẽ giở trò hôn hít này không, nghĩ đến là không vui rồi hà, mất tự nhiên nhóm lên tý lửa.

“Nàng là người trong cung?” hắn đã đoán nàng là người trong cung nhưng hắn vẫn hỏi

Giật mình, hắn làm sao đoán ra được “Đúng”

“Nàng ở cung nào?” đây là điều hắn quan tâm, nếu nàng là cung nữ thì làm sao có thể ra ngoài được.

“Cung nào ư?” hình như hắn ở Càn Thanh cung thì phải, nhưng nói như vậy hắn nghi ngờ thì làm sao, hihi, ta đâu có dại “Từ Ninh Cung”

“Từ Ninh cung? Chỗ Thái hậu ư?”

“Đúng vậy”

Hừ, thì ra là mẫu hậu, thảo nào nàng xuất cung được, chỉ cần mẫu hậu phê chuẩn.

“Được, tên nàng?”

“Di, tên á?” aaa, nàng quên chuẩn bị cho mình một cái tên giả.

“Không phải đến tên nàng cũng không biết?” hắn trào phúng cười.

Nghĩ đi Nam Yên, tên gì cho đẹp đây? A, có “Ta tên Liên Dung”

Sao đến cả tên mà cũng phải suy nghĩ lâu như vậy, nàng lại nói dối hắn, đôi mắt của nàng đã nói cho hắn biết.

24. Chương 23

“Ta tên Liên Dung” Liên Dung tỷ tỷ, muội xin lỗi. Người nào đó tên Liên Dung tiên tử bỗng dưng hất xì.

Nhìn mặt Khinh Duật Phàm lạnh băng, không hề có cảm xúc nào làm nàng chột dạ. Nàng đâu biết rằng ánh mắt của nàng đã bán đứng nàng và giờ đây hẳn đang suy nghĩ rằng nàng là ai mà phải nói dối hết lần này đến lần khác.

“Nàng nói dối!” vừa nói vừa siết chặt vòng eo thon của nàng, vì hễ khi bị phát hiện là nói dối, nàng sẽ lập tức chạy trốn.

Đúng như lời hắn nói, nàng giật mình ngạc nhiên, hắn là thánh sao, sao cái gì cũng biết hết vậy. Không ỏn tỵ nào, phải tìm cách chạy trốn. Định nhắc thân mình lên chạy trốn thì không biết từ lúc nào đã nằm trong lòng của hắn rồi.

“Người thế nào, buông ta ra!” dám tranh thủ ăn đậu hủ của nàng.

“Ta không buông! Nàng nghĩ cũng đừng nghĩ chạy khỏi ta”

Ặc, làm sao đây, được rồi, đành phải dùng chiêu này thôi.

“Aa, người thả ta ra! Ta cần đi gấp” nàng giả vờ ôm bụng, nhưng khuôn mặt biểu hiện rất thật

“Nàng làm sao vậy?” hắn lo lắng cho nàng

“Ta, ta cần đi nhà xí! Người thả ta ra, nếu không ta không ngại tại đây đâu đấy!”

“Nàng! Thôi được, ta sẽ dẫn nàng đi” nàng thật không biết xấu hổ mà.

“Um, di, ta tự có chân đi, không cần người dẫn” giọng chắc, nàng đang tính trốn mà.

“Nàng không phải gấp lắm sao?”

“Um gấp chứ, lẹ lên không ta...” “Được rồi, nàng đừng nói nữa”. Nhìn mặt hắn đỏ lên vì ngượng làm nàng khoái chí hẳn, hihi, hắn mà cũng có vẻ mặt này nữa hả, thật hiếm có nhan.

Ôm nàng ra ngoài tới trước nhà xí, hắn buông eo nàng ra và nói “Nàng vào đi”

Nam Yên thấy hắn cứ đứng đấy không di chuyển thì lên nhỏ tiếng nũng nịu nói “Người đứng xa ra chút, ta ngại lắm”, nàng còn làm ra vẻ mặt ngượng ngùng xấu hổ để cho Khinh Duật Phàm thấy. Quả nhiên hắn ho khụ khụ rồi tránh mặt đi, bước xa thêm mấy bước. Nàng cảm thấy yên tâm rồi mới bước vào, rồi lén dùng phép thuật của mình để di chuyển ra bên ngoài, nhờ có mấy hôm nay chăm chỉ hấp thụ ánh trăng nên bây giờ nàng đã điều khiển được khi nào biến thành người cũng như biến thành thú. Nàng cũng không có ý định biến thành thú trở lại, bởi vì nàng muốn quyến rũ hắn mà, hihi, nhưng mà không phải bây giờ, bởi vì nàng chơi còn chưa đủ nhan.

“Bibi bobo hóa thú”

Thân hình nàng liền biến thành hình thú, quần áo rơi đầy trên đất nhưng có một cái không bị tách rời, đó là chiếc vòng ngọc. Aa, đến cả thu nhỏ mà chiếc vòng cũng nhỏ theo thì nàng cũng bó tay luôn rồi đó. Thôi thoát khỏi đây trước đã. Nàng rón rén bò ra ngoài, vì thân hình nhỏ nên rất dễ chuồn.

Nam Yên đâu ngờ rằng Khinh Duật Phàm vẫn đi theo nàng. Sự việc là hắn đứng chờ nàng đi này giờ thì nghe thấy tiếng mở cửa. Với thính giác do võ công cao cường nên một tiếng động cũng không lọt ra khỏi tai hắn. Điều hắn bắt ngờ là ra khỏi cánh cửa không ai khác chính là Yên nhi của hắn! “Chuyện này là sao đây? Không lẽ...!” hắn đã có đáp án, nhưng vẫn chưa tin vào đáp án của mình, nên động thân theo dõi Nam Yên. Thấy nó đi thẳng lên một phòng trọ, hắn nhú mào, dùng khinh công đứng ngoài cửa sổ theo dõi, không ngờ...

Nam Yên sau khi vô được phòng trọ của nàng nên cảm thấy yên tâm, đọc phép biến trở lại thành người “Bibi bobo hóa người”

Ngay lập tức một luồng sáng bao quanh nàng, thân thể người con gái tuyệt sắc liền xuất hiện, nàng còn nhắm phép ra cho một bộ quần áo màu vàng, chói lọi như ánh thái dương, hôm qua đỏ rồi thì hôm nay vàng vậy.

Khinh Duật Phàm đã quá bất ngờ, không ngờ nàng lại là Nam Yên!! Đáng chết, nàng lại dám đùa giỡn với hắn, nói cái gì Liên Dung ở Từ Ninh cung. Nàng giỏi lắm, ta không trừng trị nàng không còn là Khinh Duật Phàm. Hắn rời đi, để nàng chơi một chút đi, nếu không nàng đã không trốn khỏi hắn, biết được bí mật động trời này đã khiến tinh thần hơi bất động, cần phải điều chỉnh lại.

Người đang vui vẻ kia vì sắp được đi chơi đâu có ngờ nàng đã bị lộ. (Xong đời nàng rồi ^. ^)

Yên nhi là người, haha, thì ra người hắn thương yêu mấy ngày nay lại là thú cưng của hắn. Đây có phải là định mệnh mà người đời hay nói không? Nhưng có một điều hắn không rõ, nàng là yêu hay tiên, mặc kệ là yêu hay tiên, hắn đều đã định nàng sẽ là hoàng hậu của hắn. Ở trong phòng hắn phát ra tiếng cười to, làm 5 anh em hắc y nhân nổi da gà, gì đây, hoàng thượng hắn mấy ngày nay thật không bình thường tý nào.

“Khắc Nhất” bỗng nhiên bị triệu tập, tâm trí ruột cuộc cũng bình tĩnh lại đáp “Vâng?”

“Người tiếp tục theo dõi nàng, có động tĩnh gì liền bẩm báo với ta” ta sẽ bắt nàng, nhưng không vội.

“Thần tuân chỉ” người động tình thật rồi a, cả năm anh em không hẹn cùng nhìn nhau, hoàng hậu của chúng ta sắp xuất hiện rồi đây.

Tối hôm đó

“Aa, vui quá, hihi” hôm nay nàng đã đi khắp thành này rồi, chỗ nào náo nhiệt nàng đều góp phần trong đó, đặc biệt nơi nào xuất hiện mỹ nam mỹ nữ nơi đó có nàng. Aiz, không biết bây giờ Khinh Duật Phàm như thế nào, có nhớ tới nàng không, hay đang vui vẻ ôm mỹ nữ nào đó, aa, không nghĩ nữa, nếu không nàng sẽ phát điên mà chạy tới chỗ hắn mất, nàng chơi còn chưa đủ đâu. Bực mình với suy nghĩ của mình, Nam Yên đập cửa mà vào, miệng còn hét lên “Tiểu nhị, chuẩn bị nước tắm cho bốn cô nương” nói xong còn quăng cho hắn mấy đồng bạc lẻ rồi quay đầu vào phòng. Nói về tiền, hihi, sáng nay lúc nàng canh không có Khinh Duật Phàm, nàng chạy tới ra oai với Từ Ân

“Này, thiếu gia người nợ ta một nghìn lượng, người thay hắn trả cho ta!” nàng trắng trợn mà đòi tiền, vốn dĩ là nhân tiện hắn không có ở đây cầm tiền trốn luôn nhưng sau đó hắn quay lại, còn Từ Ân nghe như vậy liền đưa tiền cho nàng, vì ông đã thấy hoàng thượng đối xử với nàng ra sao, trong lòng cũng mừng thầm cho hoàng thượng.

Với số tiền này nàng có thể vui chơi cả tháng, sau đó sẽ quay lại với hắn sau.

Mãi suy nghĩ, nàng không để ý rằng còn một người đang ngồi trong phòng nàng, đó chính là Khinh Duật Phàm. Hắn đã có mặt trong này từ nửa canh giờ trước, không ngờ nàng lại về trễ như thế, nhìn thấy nàng kêu tiểu nhị châm nước tắm, tiểu nhị đã sớm thấy hắn nhưng bị ánh mắt lạnh băng nên không dám nói năng gì cả, chỉ dám cúi đầu làm việc sau đó ra ngoài. Đúng là tuần nam mỹ nữ nha, sao có thể hợp đôi như vậy.

Khinh Duật Phàm hắn thấy nàng đi vào phòng nhưng không có phát hiện ra hắn, nàng đang suy nghĩ gì đó rồi chợt nàng tháo tram cài tóc, suối tóc đen như thác khê buông, dây đai váy cũng từ từ hạ xuống, từng lớp từng lớp rơi cả xuống đất, chỉ còn lại cái yếm đỏ không đủ che cho thân thể tuyết trắng của nàng. Hắn nhú mày, mắt xẹt tia dục vọng, không ngờ nàng dám khỏa thân trước mặt người khác, nàng cũng quá to gan đi, nếu không phải hắn đang ngồi đây mà là người khác thì không phải cảnh xuân của nàng sẽ bị thấy hết rồi sao, Yên nhi ngốc.

“Nàng định cởi đồ tới khi nào đây?” hắn sắp nhịn không được rồi, muốn tha thiết vuốt ve làn da của nàng.

Hả? Ai lên tiếng vậy? Cái giọng quen quen, không lẽ nào...

Nàng quay đầu lại, thấy khuôn mặt mà nàng cả ngày nay nhưng nhớ, định vui mừng nhảy qua ôm hắn nhưng nhìn xuống người mình chỉ còn cái yếm nhỏ xinh che không hết cảnh xuân của nàng.

1 giây, 2 giây, 3 giây, “aaaaaaaaa” nàng vội vàng lấy quần áo dưới đất lên che người, mặt không thể nào đỏ hơn được nữa, tức giận quay đầu mắng tên kia

“Người tên hồn đản này, mau nhắm mắt lại cho ta!”

“Tại sao ta phải nhắm?” nhìn cũng đã nhìn rồi, dù sao đi nữa nàng cũng sắp thành người của hắn, không, phải nói là từ lâu nàng đã là người của hắn.

“Người, tên dân tộc này” nàng vội vàng luống cuống mặc lại đồ nhưng tay chân không nghe lời, cứ loay hoay mãi vẫn chưa mặc xong.

Bỗng có một đôi tay kéo nàng vào lòng, sau đó giúp nàng mặc quần áo lại, nàng thấy ngượng nên lấy tay che mắt đối phương lại “Không cho nhìn”

Hắn cười, mặc đồ cho nàng xong, kéo cánh tay nàng xuống đưa lên môi mà hôn “Nàng là của trẫm, cơ thể nàng là của trẫm, tại sao lại không được nhìn?”

“Ai nói ta là của người, ta là ta, không phải của ai hết. Bớt YY đi!” nàng không phát hiện cách nói khác đi của hắn.

Hắn lại cười, chết tiệt, nụ cười của hắn làm nàng mê muội quá.

“Vậy sao, vậy nàng có cần trẫm ôn lại cho nàng một vài kỷ niệm không?” bàn tay đặt ở eo nàng siết chặt lại, làm cho khoảng cách giữa hai người gần trong gang tấc.

“Kỷ niệm gì? Người nói bây bạ gì đó, mau thả ta ra, không ta sẽ la lên đó!” hắn ăn trúng cái gì vậy, sao ăn nói khó hiểu quá vậy.

“Nàng cứ thử? Trẫm sẽ hôn nàng” ặc, lại uy hiếp.

“Được rồi, người muốn gì, sao nửa đêm mà lại đột nhập phòng ta, người không phải muốn trả thù ta vì đã trốn người không?”

“Không, trẫm đến là vì nàng, nàng đã nói dối trẫm”

Hứ, đồ keo kiệt. Lấy có xiu tiền mà tới đòi rồi “Ta biết rồi, ta chỉ là lấy chút tiền thôi mà, có cần người phải đòi tới như vậy không?”

“Tiền? Nàng lấy tiền của trẫm?”

“Di, không phải sao? vậy người muốn nói cái gì, ặc không phải là vụ ta trốn đó chứ?”

“Nàng vì sao không sợ trẫm?”

“Sao ta phải sợ người, mà người này giờ cứ trẫm trẫm không thấy mệt sao?”

Nàng là gốc thật hay giả vậy, đành phải chơi bài ngựa với nàng.

“Trẫm chính là hoàng đế, nàng không sợ trẫm chém nàng?”

Ờ thì là hoàng đế, nhưng sao nàng không sợ nhỉ? Do ở chung với hắn lâu quá nên đã quen được hắn nuông chiều rồi

“Ta...” nàng quên mất bây giờ đang là hình dạng con người, sao lại diễn như vậy, lộ quá rồi.

“Nô tỳ biết lỗi, xin hoàng thượng tha mạng” vội tránh cái ôm của hắn, quỳ xuống hành lễ.

“Hahaha” nàng thật biết cách làm hắn vui mà.

Khinh Duật Phàm kéo Nam Yên lên, hôn vào đôi môi đỏ mọng ướt át kia, nàng vì quá ngạc nhiên nên mở miệng, hắn cứ thế tiến sâu vào khoang miệng nàng, mút hết ngọt ngào của nàng.

Nam Yên bị hôn đến quên cả trời đất, nàng ngã vào lồng ngực của Khinh Duật Phàm thở, mà nàng đã quên mất lễ nghi của cung nữ cần phải diễn.

Nhìn thiên hạ trong ngực, Khinh Duật Phàm nói

“Yên nhi, nàng diễn không biết mệt sao? Trẫm thấy đủ rồi!”

25. Chương 24

“Yên nhi, nàng định diễn tới khi nào? Trẫm thấy đủ rồi!”

Nam Yên đang nằm thoải mái trong lòng Khinh Duật Phàm, nghe một tiếng “Yên nhi” đã vội ngẩng đầu lên, mắt nâu tròn to nhìn hắn với vẻ không thể tin được.

“Hoàng thượng nói gì, nô tỳ nghe không hiểu!”

“Không cần nói dối, vốn nàng không phải nô tỳ của trẫm, không cần phải xưng như vậy”

Nàng biết hắn nói như vậy có nghĩa là hắn đã biết, vậy thì không cần giấu làm gì nữa, bởi lẽ ngày mai nàng cũng định nói với hắn, cả ngày hôm nay nàng nhớ hắn biết bao.

“Người biết khi nào?” mặc dù biết hắn rất giỏi nhưng không ngờ tới việc này hắn cũng biết trước khi nàng nói.

Khinh Duật Phàm trầm ngâm nhìn thiên hạ trước mặt, bỗng nhếch miệng cười

“Nàng tò mò?”

“Đúng vậy a, người là ai, sao cả việc ta là ai người cũng biết!”

“Tối làm trẫm vui, trẫm sẽ nói”

Di, có kiểu người này nữa sao, vui mới nói, biến thái.

“Làm sao người mới vui được?”

Hắn lại cười, sau đó lấy tay nàng đặt lên môi hắn và nói “Hôn trẫm”

Ặc, nàng muốn mắng người! Nhưng mà để giải tỏa cái thắc mắc này, nàng đành hy sinh nụ hôn này vậy. Nam Yên đến gần Khinh Duật Phàm, sau đó chu môi hồng ra, hôn chụt một cái như chuồn chuồn đập nước.

Hắn làm sao hài lòng với nụ hôn này nên giơ tay ra giữ cổ nàng lại mà hôn ngấu nghiến cho đến khi nghe nàng thở dốc mới luyến tiếc mà buông. Nhìn mặt nàng hồng hồng, mắt tròn trừng nhìn hắn thật đáng yêu.

“Từ lâu trẫm đã nghĩ rằng nàng với Yên nhi làm sao lại có điểm giống nhau như thế, cho đến khi sáng nay nàng biến thành con thú thì trẫm phát hiện ra, nàng từ trước tới giờ nói dối trẫm, trẫm nên xử lý nàng sao đây?”

Da đầu run lên cả, là vì sáng nay sao, hừ, thật không ngờ “Đừng mà Khinh Duật Phàm”

“Gọi trẫm là Phàm” chỉ có nàng mới được gọi hắn như vậy.

Hả? Thân thiết như vậy sao, kệ miễn sao mình không bị phạt, “Phàm” Nam Yên nũng nịu gọi hắn “Đừng phạt ta mà, nha?” sau đó còn ôm hắn mà nói

Khinh Duật Phàm đạt được mục đích, hắn khẽ cười

“Nàng tại sao không nói cho trẫm biết?” hắn cần biết lý do.

“...”

Phải nói sao đây, nói hết hay nói dối?!!

Thấy Nam Yên không chịu nói, hắn động thân ôm nàng đứng dậy đi tới phái giường, khi mà Nam Yên từ dòng suy nghĩ tỉnh lại thì đã thấy hắn đè lên nàng rồi

“Người làm gì?”

“Nàng không nói trẫm tự biết cách cho nàng nói!” nói xong cúi đầu hôn lên môi nàng

“Umh...” tiếng rên rỉ quyến rũ từ họng nàng phát ra làm cho hắn càng thêm hôn ngầu nghiêng, sau đó đến vành tai trắng mịn mà mát.

“Đừng mà Phàm... umh, ta nói, ta sẽ nói hết mà” nàng sắp không chịu nổi nữa rồi, sự đụng chạm này thật khiến con người ta mất hết lý trí.

Khinh Duật Phàm tiếp tục hôn xuống xương quai xanh của nàng, sau đó thả nàng ra, ôm nàng ngồi dậy “Nàng biết nói dối sẽ ra sao rồi chứ? Hử?” giọng nói khan khản lên tiếng, nói xong còn cố ý động nhẹ thân dưới để nàng biết hắn khát khao nàng như thế nào.

Nam Yên đỏ mặt, cái thứ nóng rực ấy dán vào mông nàng giống như đang ngồi trên đồng lửa, vội vàng nói hết chữ không nàng sẽ bị ăn đến không còn một mảnh.

“Người ta biết rồi, người ta sẽ nói hết”

“Ừ, nàng tốt nhất nên ngồi yên, nếu không nó sẽ không nhịn được đâu đấy!” hắn nhìn nàng cười thâm tà.

Thiên a, hắn nói gì vậy, làm nàng đã ngượng chín mặt rồi, vì đây là lần đầu nàng tiếp xúc thân mật với người khác a.

“Ừm”

“Được rồi, thăm hỏi nàng rốt cuộc là yêu hay tiên?”

A, thì ra hắn thắc mắc cái này, hihi “nếu ta là yêu quái, người định thế nào?”

“...”

“Haha, coi mặt ngươi kìa, không cần lo lắng, ngươi là hoàng đế, là chân mệnh thiên tử, sẽ không có yêu quái nào hại được ngươi”

“Nói vậy nàng là tiên?”

“Đúng vậy, ta vốn là tiên tử được sinh ra trên thiên giới, nhưng ta từ nhỏ đã hiểu động, đụng đâu hư đó nên phá hội bàn đào của Vương mẫu, còn đập bể bình hoa yêu quý của Thiên đế. Sau đó ông ta phạt ta giáng xuống trần tu luyện lại từ đầu, đã vậy còn giam linh hồn ta vào một con thú, mẫu thân thương ta nên báo mộng cho ta kêu ta chăm chỉ luyện dưới ánh trăng sẽ sớm ngày thành công, còn về gặp người thật ra là ngoài ý muốn” nàng nói một hơi dài khan cả cổ họng, định bụng xuống giường lấy nước uống, không ngờ người kia hành động nhanh hơn, bước một bước dài lấy cho nàng uống, nàng cong mắt cười nói “Cảm ơn”

Khinh Duật Phàm lấy nước cho Nam Yên xong, trở lên giường ôm nàng tiếp, nhàn nhạt nói “Gặp thăm là ngoài ý muốn, ý nàng là không muốn gặp thăm?”

Ếc, “Không phải, khụ khụ” sắc nước

Hắn đưa tay ra vỗ lưng nàng, đen mặt nói “Uống xong rồi nói”

Nam Yên hết sắc rồi mới ôm cổ hắn, nũng nịu “Không phải đâu mà, gặp người tuy là ngoài ý muốn nhưng mà ta rất vui, không hề hối hận, đừng tức giận mà”

Trái tim hắn như có một dòng nước ấm chảy qua, hắn cúi đầu xuống hôn nàng. Nam Yên mở miệng nhỏ hoan nghênh hắn. Dưới ánh trăng sáng, bóng hai người ôm hôn nhau thật đẹp.

Lại một lần nữa thở dốc trong ngực hắn, nàng nâng cái đầu nhỏ lên nói với hắn “Phàm, đừng xưng thăm nữa, ta nghe không quen” trước kia xưng hô với nàng thân mật biết bao, tự nhiên đổi à.

Hắn vừa vuốt tóc nàng vừa nói “Được, nghe theo nàng, nhưng nàng phải theo ta về phòng trọ!”

“Di, nhưng ở đây là phòng trọ mà!”

“Phòng trọ của ta!”

Hả? “Mọi người thấy thì sao, ta ngại lắm” gì chứ, trai chưa vợ, gái chưa chồng mà có thể đồng lang cộng chằm (chung giường gối) được.

“Ai dám nói, ta liền cắt lưỡi hắn!”

Ghe, được rồi ngươi là hoàng đế ai dám nói gì ngươi “Được rồi, ta biết rồi, ngươi thật bá đạo”

“Ta sẽ cho nàng biết ta bá đạo bao nhiêu” hắn nhếch mép cười cười, nắm tay nàng đi ra khỏi căn phòng.

Phố đêm lên đèn rực rỡ, đầu đó có bóng dáng của tuần nam mỹ nữ hấp dẫn bao nhiêu con mắt của người dân trong thành, nhưng khí chất của hai người quá lớn khiến người ta không dám tới gần, đặc biệt là con mắt lạnh lùng của Kinh Duật Phàm quét qua, ai ai cũng nổi da gà mà run rẩy.

Về tới khách điểm của hắn, thuộc hạ ra nghênh đón đều thấy bên cạnh hoàng thượng có thêm một tiểu mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành liền đoán già đoán non trong lòng, nhưng không có ai dám lên tiếng cả. Từ Ân cũng thấy cô nương này là do hoàng thượng bắt tới sáng nay, liền đoán được sơ sơ, không dám thất lễ với chủ tử tương lai, hỏi nàng “Xin hỏi phải xưng hô với cô nương ra sao?”

A, là Từ công công nè, ông hỏi tên nàng, nàng liền quay đầu nhìn Kinh Duật Phàm, hắn hiểu ý, quay qua nói với Từ Ân “Hoàng hậu”

Hả? Nàng nghe xong liền ngơ ra, mắt thấy cả đám thuộc hạ bên cạnh giống như chết đứng khi nghe hắn nói, thiên a, hoàng thượng cứ như thế mà phong cho nàng làm hoàng hậu a.

“Phàm” nàng không đồng ý cho lắm nên quay qua nói với đám người kia “Cứ gọi ta là Nam Yên, đừng nghe chàng ấy nói”

“Nàng sớm muộn gì cũng là hoàng hậu của ta, tại sao lại không được nói?” Kinh Duật Phàm không đồng tình với nàng, giận ra mặt.

“Chàng còn nói nữa, ta không để ý tới chàng” nói xong quay người bước vô phòng giả bộ giận dữ.

Mặt Kinh Duật Phàm sớm bức mình rồi, nhìn thấy thuộc hạ của mình mắt tròn mắt dẹt nhìn nhìn thì nói “Cứ theo lời nàng ấy mà gọi, nhưng mà các người cũng sớm tập gọi hoàng hậu cho quen đi”, sau đó cun cút theo đuôi Nam Yên vào phòng đồ nàng ấy.

5 anh em hắc y nhân đoán như thần, không ngờ hoàng thượng chúng ta mới 2 ngày thôi đã bắt được tiểu mỹ nhân về làm hoàng hậu Kinh quốc, chuyến đi này thật có lời cho hắn mà. Còn về Từ Ân và đám người đi theo thì chảy mồ hôi, hoàng thượng mới ra ngoài có 2 hôm mà đã dắt được hoàng hậu về dinh rồi, không hổ là hoàng đế Kinh quốc.

Từ Ân phát tay áo ra lệnh cho cung nữ “Các người mau chuẩn bị bữa tối cho chủ tử”, đám cung nữ cũng hoàn hồn trở lại, vâng vâng dạ dạ đi chuẩn bị thức ăn.

Trong phòng

“Yên nhi, nàng giận cái gì?”

“Là chàng không đúng, nói ta là hoàng hậu trước mặt bao nhiêu người, hại ta mất mặt”

Dĩ nhiên hắn không hài lòng với câu này của nàng, nàng không thích hắn nên không muốn là hoàng hậu của hắn?

“Nàng không muốn làm hoàng hậu của ta?”

“Ta...” dĩ nhiên muốn rồi nhưng mà ngươi còn chưa cầu hôn ta mà, dựa vào đâu muốn ta đồng ý làm vợ ngươi.

“Thôi được, nàng không muốn thì ta sẽ phong người khác làm”

Cái gì? “Chàng dám!” dám tìm nữ nhân khác cơ.

“Đều tại nàng không muốn, hậu cung không thể không chủ, vậy thì để người khác làm vậy” Kinh Duật Phàm cười nham hiểm, con cừu nhỏ sắp sửa sắp bầy.

“Ai nói ta không muốn, hừ, chàng cứ thử nạp người khác coi, ta sẽ phá không còn một móng!”

“Nói như vậy là nàng làm?”

“Đương nhiên!”

Mưu kế thành công, còn cừu nhỏ đã sập bẫy, Yên nhi, nàng nghĩ thắng được ta sao.

Nam Yên cảm thấy nguy hiểm, tại sao mặt hắn ngày càng sát với mình thế này “Chàng làm gì a, sao lại đẩy ta xuống!”

“Yên nhi, nàng nói thử xem”

“Aa, ta có biết gì đâu”

“Nàng chấp nhận làm vợ ta, có phải chúng ta nên động phòng không?” nói xong còn cố ý thở ra hơi nóng qua tai nàng, làm tai nàng đỏ một mảng.

Động phòng?!! Có phải quá nhanh rồi không, không được “Phàm, đừng mà, chúng ta còn chưa thành hôn nữa” nàng gỡ móng vuốt sói của người nào đó xuống.

“Không vội, về kinh thành lập tức làm” nói xong còn động tay cởi áo nàng xuống, để lộ cảnh xuân mê người bên trong.

“Phàm, umh...” trời ạ, hắn hôn lên ngực nàng, thân thể nàng mềm nhũn ra, để mặc cho hắn muốn làm gì thì làm.

Khinh Duật Phàm nôn nóng muốn ăn nàng từ sớm rồi, đang muốn cởi luôn cái yếm nhỏ kia thì nghe thấy tiếng gõ ngoài cửa “Hoàng thượng, bữa tối đã được chuẩn bị, mời ngài cùng Nam Yên cô nương”

Bị cản trở, Khinh Duật Phàm như muốn giết người, mặt đen lại nhìn thiên hạ đang động tình trên giường thì ôn nhu kéo nàng dậy, mặc lại áo cho nàng thì thấy cái vòng đỏ rực trên tay nàng, nhìn kỹ thì thấy nó có khắc hình phượng. Lúc ấy Nam Yên đang mặc hắn thay áo cho nàng, nhìn khuôn ngực rắn chắc trước mắt mặt càng thêm đỏ, nhìn không được giơ tay ra sờ thử, ừm rất tốt, nàng sờ từ cơ bụng 6 múi tới ngực, bỗng phát hiện hắn có đeo thêm dây đeo cổ màu đỏ khắc hình rồng, mắt nâu nghi hoặc nghĩ.

Khinh Duật Phàm nắm cái tay không yên phận của nàng, đưa lên môi hôn “Nàng muốn châm lửa? Ta không ngại để nàng dập a”

P.s: các bạn có thích truyện có H k? Cmt cho ý kiến rồi mình sẽ viết tiếp chap mới

26. Chương 25

“Yên nhi, nàng muốn châm lửa? Ta không ngại để nàng dập lửa a” giọng Khinh Duật Phàm khàn khàn hỏi nàng làm nàng đỏ cả mặt

“Phàm, đừng quậy nữa, chàng nghe ta hỏi nè, sợi dây này sao chưa bao giờ ta thấy chàng đeo cả?” nàng cầm sợi dây chuyền màu đỏ của hắn trong tay, sờ qua sờ lại thấy chất liệu của nó rất đặc biệt, như cái của nàng a.

“Cái này? Là mẫu hậu cho ta từ nhỏ nhưng người kêu sợ ta làm mất nên để người giữ, hôm xuất cung người đeo cho ta kêu là bùa bình an nhưng vẻ mặt của bà rất kì quái”

“Có phải khi đeo vào là nó phát sáng không?”

“Ừ, làm sao nàng biết?”

Nàng nâng tay lên, vén tay áo lộ cánh tay trắng nõn bật trên đó là vòng ngọc màu đỏ “Chàng xem, cái này có giống với cái của chàng không?”

Khinh Duật Phàm đã để ý cái vòng đỏ của nàng từ nãy, vốn định hỏi sao chưa bao giờ thấy nàng đeo thì nàng đã hỏi trước rồi “Đúng là rất giống, nhưng của nàng là phượng, của ta là rồng”

“Rồng? Là Long, oa oa, ta tìm được rồi!” nàng phấn khích reo lên.

Khinh Duật Phàm không hiểu nàng nói gì nhưng cũng mỉm cười theo nàng “Nàng thích ta sẽ đeo cho nàng”

“Không, không phải, Phàm, cái này là một bà lão bán cho ta, ta đeo vào sau đó không thể lấy ra được nữa, bà lão nói phải tìm được chiếc còn lại của nó mà không nói rõ là cái gì, chỉ nói màu đỏ giống vậy và có hình Long”

“Được rồi, mở thì mở nhưng mà phải ăn xong đã”

Khinh Duật Phàm đã mặc đồ xong cho nàng, sau đó cúi xuống đeo hài vào cho nàng, ôm nàng tới bàn ăn trong khi đó Nam Yên còn đang suy nghĩ cách mở.

“Yên nhi, ăn đi”

“Phàm, chàng còn tâm trạng để ăn sao, ta còn đang nghĩ cách nào để tháo đây!”

“Tại sao nàng nhất quyết phải tháo?”

Ồ ha, sao nàng phải tháo, nghĩ đi nghĩ lại nàng đeo cũng đẹp lắm mà, cũng tại lúc đó chưa trả tiền nên nàng ngại nên phải tháo, á, bà lão...

Nam Yên đưa hai bàn tay ngửa ra xin tiền với giọng nói làm nũng “Phàm, ta chưa trả tiền cái vòng này cho bà lão bán hàng, chàng cho ta tiền nha, nha, nha?”

“Haha” nàng thật đáng yêu “Được rồi, của ta là của nàng, tí nữa ta đưa nàng là được, bây giờ ăn đi”

“Phàm thật tốt, Yên nhi thương Phàm nhất” nói xong nàng vòng tay sang cổ hắn hôn cái chụt lên má rõ kêu.

Ánh mắt Khinh Duật Phàm lóe sáng kinh khủng “Nàng nhớ câu này đó”

Người nào đó ngây thơ gật đầu “Ừm”

Sau khi ăn xong chính là ngủ trưa, Nam Yên gấp gấp mấy cái, Khinh Duật Phàm để nàng ngủ lại trong phòng sau đó cẩn thận đi ra ngoài không một chút tiếng động, căn dặn Từ Ân “Canh chừng cho tốt, người thử một lần nữa xem!”

“Dạ, nô tài biết rõ” sợ muốn chết luôn rồi, một lần xổng mắt con thú cưng của hoàng thượng đã xem bay đầu rồi, bây giờ là vợ yêu thì càng không thể.

Khinh Duật Phàm vào thư phòng, lấy giấy bút ra ghi thư cho Thái hậu

Mẫu hậu,

Chuyện triều chính có ổn thỏa không, có biến nhớ báo cho nhi thần. Còn một chuyện nữa, mẫu hậu có từng nghe nói tới một chiếc vòng giống y chang với vòng cổ của nhi thần nhưng khác hình phượng không?

Sau khi viết xong cột lên chân của chim đưa thư bay về phía kinh thành.

2 vị quan đi theo hoàng thượng gõ cửa vào phòng bẩm báo “Hoàng thượng, thư đã gửi xuống tri huyện, chúng ta phải lên đường gấp!”

“Ừ, truyền lệnh xuống chuẩn bị một xe ngựa hạng sang cho trẫm, còn lại ái khanh cứ sắp xếp”

“Thần tuân chỉ” sau đó 2 người ra ngoài.

Đình tướng quân nghe lệnh sai người chuẩn bị xe ngựa cho hoàng thượng, lòng tràn đầy thắc mắc “Ninh đại nhân, người nói xem, hoàng thượng trước giờ thích ngồi ngựa, sao bây giờ lại chuyển qua ngồi xe?”

“Đình tướng quân không biết ư, hoàng thượng sáng nay dẫn về một cô nương rất xinh đẹp, nghe Từ Ân nói đó là hoàng hậu”

“Cái gì? Chuyện lớn thế này sao ta lại không biết! Khinh quốc đã phong hoàng hậu bao giờ đâu?”

“Haha, ngài thật là, hoàng thượng căn dặn sao thì ngài cứ như vậy mà làm đi, chống đối coi chừng cái đầu”

“Khụ khụ được rồi lệnh vua khó cãi”

Ninh học sĩ vừa vuốt râu vừa cười, xem ra hoàng hậu Khinh quốc sắp sửa xuất hiện.

Hoàng cung Khinh quốc

“Thái hậu, có thư của hoàng thượng”

Thái hậu đang xem tấu chương liền vứt qua một bên xem thư của Khinh Duật Phàm, phải nói rằng con của bà không bao giờ đưa thư kiểu này cho bà, hẳn phải có chuyện gì “Mau đưa cho ai gia”

Cung nữ dâng thư lên, thấy Thái hậu vừa coi vừa cười to “Haha”, cung nữ thân cận thắc mắc “Thái hậu, có chuyện gì vui vậy ạ?”

“Thằng con này, rốt cuộc cũng tìm được con dâu về cho ai gia, được, mới xuất cung chưa đầy một tuần đã tìm thấy rồi, phải công nhận chiếc vòng đó linh thật, không uống công ai gia đeo cho nó”

“Chúc mừng người, vậy hoàng thượng có miêu tả cô nương ấy ra sao không?”

“Nó không nói trực tiếp, chỉ hỏi về cái vòng khác thôi nhưng ai gia là ai, nuôi nó hơn 20 năm không ai hiểu nó bằng ai gia, được rồi, người mau chuẩn bị giấy cho ai gia viết thư”

“Vâng”

Thái hậu vừa viết vừa cười mỉm, con trai, nhất định phải đường đường chính chính dẫn con dâu về cho ta.

Trong phòng trọ

Khinh Duật Phàm bước tới giường ngủ, kêu Nam Yên “Yên nhi, dậy đi, chúng ta phải lên đường”

“Umh... đừng mà” nàng không chịu dậy.

“Yên nhi, dậy” nàng vẫn không chịu dậy.

“Nàng xác định không dậy?”

Nghe được tiếng hăm dọa của hắn, Nam Yên vội vàng mở mắt “Phàm, đừng mà, hihi, ta dậy rồi”

Khinh Duật Phàm đen mặt, có phải hắn cưng chiều nàng quá rồi không, nhưng khi thấy nàng thì hắn nhận không được mà muốn cưng chiều nàng đến suốt đời.

“Phàm, ầm ầm” nàng nhất định hành hạ hắn, ai bảo phá giấc ngủ của nàng.

Hắn không nói tiếng nào liền bồng ngang nàng ra.

“Yên nhi, đồ của nàng để đâu?”

“Không có, toàn là dùng phép mà biến ra”

“Lần sau không cần dùng phép nữa, ta mua cho nàng”

“Ừm”

Từ cửa phòng trọ cho tới cửa lớn của nhà trọ, không một ai là không nhìn vào cặp uyên ương sáng chói bước ra cửa, người dân huyện này ngậy ngốc nhìn hai người, chắc chắn là người từ nơi khác đến a.

Nam Yên có chút khó chịu khi thấy người khác nhìn chằm chằm vào hắn, nam nhân của nàng, chỉ được phép cho nàng nhìn mà thôi.

“Phàm, ra ngoài nhớ đeo khăn che mặt!”

Khinh Duật Phàm khóc cười với câu nói đó của nàng “Ta như vậy sao có thể gặp ai, nàng sao vậy?”

“Họ cứ nhìn chàng, ghét!”

Tưởng gì, hóa ra là nàng ghen “Nàng ghen?”

“Ghét, ai thèm” nàng ngượng quá nên chạy nhanh tách khỏi hắn tới chỗ quán bán của bà lão hôm nọ.

“Bà bà, cháu mang ngân lượng trả bà đây, đây bà cầm lấy” nàng mang một bọc tiền bạc nhét vào tay bà, mắt thấy Khinh Duật Phàm từ xa liền không khỏi vui mừng khoe với bà lão “Bà bà, cháu nói bà biết, cháu tìm ra người có sợi dây giống với cái vòng này đấy!”

Bà lão hưng phấn không thôi, bà đáp “Thật tốt, cháu gái, là chồng cháu à?”

Nàng đỏ mặt thẹn thùng nói “Sắp thôi bà ạ”

“Bà thấy đó là một nam nhân tốt a, nhớ giữ cho chặt, bà cả đời có thể thấy được chủ nhân chiếc vòng này còn có thể thấy người giữ chiếc còn lại, bà sống không uổng phí mà, cảm ơn cháu nhưng nhiều tiền quá, bà không lấy được đâu”

Biết bà sắp từ chối, Nam Yên nhanh tay lấy một cây trâm đẹp và nói “Bà bà, cháu lấy cây trâm này coi như bù vào tiền còn lại, bà cứ giữ đi, cháu đi nhan, bà bà sống mạnh khỏe” sau đó vụt chạy đi bên cạnh Khinh Duật Phàm.

Bà lão thấy ý tốt của nàng, vốn dĩ đồng bạc này mua cả trâm cây trâm ấy chứ, cháu gái thật tốt bụng, mau cháu có thể sống hạnh phúc a.

“Yên nhi, xong chưa, ta dẫn nàng đi mua đồ rồi còn xuất phát”

“Xong rồi, xong rồi, đi đi”

Khinh Duật Phàm dẫn nàng đi vào cửa tiệm bán đồ cho nữ nhi, bà chủ thấy khách quý ra nghênh đón “Ai da, khách quan, mua đồ cho cô nương xinh đẹp hả?”

“Bà lựa cho cô ấy chục bộ, đóng gói lại, tính tiền”

“Vâng, bảo đảm sẽ chọn những bộ đẹp” mắt thấy vàng rồi, bà chủ nhanh chóng gom 10 bộ đẹp nhất và cũng mắt nhất ra cho họ, sau đó còn nói “đây là 10 bộ mới ra đẹp nhất tiệm chúng tôi, đảm bảo hàng sang nhan, công tử nhất định hài lòng”

“Được rồi, Yên nhi, nàng thay 1 bộ cho ta xem”

“Ừm Phàm” nàng nhanh chóng lấy một bộ từ tay bà chủ vào thay.

Một trận hút khí khi Nam Yên bước ra, nàng xinh đẹp nay còn xinh đẹp hơn với bộ áo màu xanh biếc, làm tôn lên nước da trắng, thân hình yếu điệu như hoa sen thơm ngát.

“Phàm, bộ này rất đẹp a” nàng vui vẻ cười cười với hắn.

“Nàng thích là được”

Hắn trả tiền xong ôm bọc quần áo của nàng và cùng nàng về nhà trọ lên đường.

“Tham kiến thiếu gia, Nam Yên tiểu thư”

Aa, xấu hổ quá, sao lại được người ta chào mình lễ phép như vậy “Không cần khách sáo, quý vị cứ gọi ta là Tiểu Yên được rồi” dù sao người ta cũng đáng tuổi cha mình mà.

Mọi người ngẩn ra, đang có chút khó xử thì nghe hoàng thượng lên tiếng “Theo nàng ấy mà làm” nói xong ôm nàng eo nàng lên xe ngựa, hô khởi hành.

Đình tướng quân trên đường trò chuyện cùng Ninh học sĩ “Ninh đại nhân, ngài thấy cô nương ấy ra sao?”

“Ừm, nhỏ nhắn, xinh đẹp động lòng người, thông minh, lễ phép”

“Ta cũng rất thích nàng ấy a, không ngờ hoàng thượng nhìn người chuẩn thật”

“Ngài còn phải nói, hoàng thượng chúng ta là ai”

“Phải phải, haha”

Nhân vật chính ấy thì đang khò khò ngủ trong lòng ngực của Khinh Duật Phàm. Hắn yêu thương nhìn nàng, nàng là của hắn, hắn yêu nàng.

Tại thị trấn Hải Châu

“Thiếu gia, đã tới nơi”

Đi 2 ngày đường mới tới được, thật sự Nam Yên rất vui mừng, vì nàng ở trong xe ngựa 2 ngày nay trốn không thoát ma chưởng của tên kia, làm cái miệng nhỏ nhắn sưng đỏ lên không dám gặp ai.

“Yên nhi, xuống xe thôi, hay nàng muốn ta hôn tiếp đây?” vẻ mặt hứng thú ngó nàng.

“Không được, ta xuống liền, chàng tránh ra cho ta, ghét!”

Thật sự hai ngày nay ở với nàng mà nói hần giống như bị tra tấn, nhìn thiên hạ trong ngực mình thương yêu mà không thể ăn được, hần phải kiềm chế lắm mới nhìn được, bởi vì hần không muốn lần đầu của họ lại ở trong xe ngựa, vì thế chỉ có hôn mới hạ được một chút thèm khát thôi.

Nam Yên cũng biết hần chịu đựng vì nàng, nói không cảm động là giả, nên cũng để cho hần hôn và sờ loạn nàng.

Từ Ân sau khi tìm được phòng trọ liền đặt 2 phòng “Thiếu gia, đã đặt hai phòng cho ngài”

“Không được, một phòng thôi” nghĩ sao vậy, nương tử của hần sao lại ở phòng khác hần được.

“À vâng, nô tài đi ngay” Nam Yên tiểu thư thật tội nghiệp, sắp bị một con sói đói ăn thịt.

27. Chương 26

“Không được, ta muốn ở phòng riêng” Không thể tin được, nàng cư nhiên cùng phòng với hần.

“Nàng đừng quậy, hết phòng rồi”

Di, một khách điểm to như vậy mà hết phòng, nói ai tin nổi. Nàng quay đầu hỏi chủ quán

“Ông chủ, ở đây còn phòng không?”

Ông chủ liếc nhìn ánh mắt trừng trừng nhìn ông của Kinh Duật Phàm thì rét run, biết điều mà nói “Cô nương, chỗ chúng tôi xác thực là hết phòng rồi”

Cái gì? Thực muốn nàng chung phòng với hần sao, thôi kệ, chắc hần không làm gì đâu ha.

“Được rồi, chung phòng thì chung phòng” nói rồi dậm chân theo tiểu nhị lên phòng nghỉ ngơi.

Mưu kế đã đạt được, Kinh Duật Phàm đương nhiên vui vẻ ra mặt, kêu Từ Ân thưởng cho chủ quán.

“Mèo con, chuyện gì mà đổi”

“Xì” còn kèm theo cho hần một cái lễ lười.

Nhìn điệu bộ trẻ con của nàng, hần khẽ cười, ôm nàng vào lòng “Yên nhi, có hứng thú ra ngoài không?”

Quả nhiên mắt nàng liền sáng lên “Đi đâu a?”

“Nàng hết giận?”

“Ấy da chàng nói nhiều quá, liền nói cho ta chàng dẫn ta đi đâu?”

Nhéo nhéo cái mũi xinh xinh của nàng, hần vừa lòng nói “Theo ta liền biết”

“Thật làm ta tò mò muốn chết, ghét”

“Haha, được rồi, thay đồ sau đó liền theo ta”

“Ừm”

Nam Yên đứng dậy thay đồ, định dùng phép biến nhưng thấy hần vẫn còn ngồi đó nhìn “Sao chàng còn ngồi đó, đi ra để ta thay đồ!”

“Cái gì của nàng đều là của ta, ta sao phải ra, nàng cứ việc thay” hần mặt dày mà nói.

Cái người mặt dày như cái mâm, không thèm chấp hấn, nàng liền dùng phép mặc bộ đồ mà hấn đã mua cho nàng.

Khinh Duật Phàm thấy nàng đọc phép, từ trên người nàng có luồng sáng nhanh chóng, sau đó Nam Yên một thân bộ đồ khác.

“Nàng tại sao mặc đồ cũng dùng phép?”

Cái này bình thường mà ta “Đương nhiên là vì ta có phép a, làm như vậy rất nhanh”

“Sau này không được như vậy, mặc đồ như người bình thường đi” nếu nàng cứ như vậy hấn sẽ tự ti rằng nàng không giống hấn, khác biệt so với hấn.

Nàng không biết tại sao hấn như vậy, nhưng cũng đồng ý.

“Oa, người dẫn ta đi tới đây sao?”

Trước mặt nàng là một đồng ruộng vì lũ lụt nên tàn phá hết mùa màng, nhưng Khinh Duật Phàm đã sớm cho người triển khai kế hoạch, đắp đê ngăn lũ, trợ cấp gạo và hạt giống cho người dân sinh sống, vì vậy người dân hăng hái gieo giống, tưới nước. Nhìn dòng người đông đúc làm việc quả thật rất đẹp.

“Thật vui a, Phàm, ta cũng muốn làm” nói xong không đợi hấn đồng ý đã xắn áo quần lên xuống ruộng giúp các nông dân.

Khinh Duật Phàm cười sùng nịnh nhìn nàng, hấn biết thế nào nàng cũng như vậy nên mới dẫn nàng ra, hấn quay sang kiểm tra công trình xây đê. Đi được một lúc thì đột nhiên có tiếng hét to “aaaaaaa”. Yên nhi! Là tiếng của nàng.

Khinh Duật Phàm vận khinh công bay cấp tốc tới chỗ nàng, liền thấy một người áo đen mang nàng đi mất, hấn vận nội lực tung một chưởng đến tên kia nhưng lại sợ đụng tới Nam Yên thế là không tung chưởng nữa.

“Mau đuổi theo nàng” hấn là ra lệnh với 5 anh em trong bóng tối.

Khinh Duật Phàm giải huyệt đạo cho các nông dân gần đó, mọi người thấy một màn trước mắt liền giật mình, chỉ thấy tiểu cô nương xinh xắn tốt bụng giúp họ làm việc nhưng không ngờ lại bị một gã áo đen bắt cóc nàng, liền quay sang báo cáo cho Khinh Duật Phàm, vì nghĩ rằng nàng là nương tử của người này.

“Công tử, người nhất định phải cứu tiểu cô nương”

“Đúng vậy, thê tử của người xinh đẹp tốt bụng như vậy, người liền cứu a”

...

“Được, ta nhất định cứu nàng” dám cướp người của hấn, chán sống!

Bên này Nam Yên đang làm việc hăng say, tự nhiên bị một người điểm huyệt làm nàng nhúc nhích không được, nhìn không được người mang nàng đi nhưng nàng có miệng mà, hồi đó khi còn là hồ ly bị bắt giam ở chợ, nghe người ngoài chợ nói nhiều câu, bây giờ có dịp xài a, đương nhiên phải chửi rồi

“Cái tên chết bầm nhà ngươi, mau thả bốn cô nương ra,aaaaa, tên khốn khiếp, trứng thối, ta mắng 13 đời tổ tiên nhà ngươi *****”

Tên áo đen là người của Thanh Long bang, chúng hận nhất hoàng thượng, bởi vì hấn mà bang chúng nó chết lên chết xuống, người này vì trả thù mà theo dõi động tĩnh của Khinh Duật Phàm, thấy Nam Yên mấy ngày nay đều đi theo Khinh Duật Phàm liền bắt cóc nàng, bởi vì hấn đánh không lại Khinh Duật Phàm.

“Người thả ta ra, tên cầu nhà ngươi, người còn không bằng con chó mà bốn cô nương ta thấy ở xó chợ, *****”

“Người cầm mõm cho ta, ta nói cho người biết, người bị bắt là vì Khinh Duật Phàm, hấn hại Thanh Long bang chúng ta sống không còn một người, ta phải trả thù!” hai mắt hấn đỏ hoe giận dữ nhìn Nam Yên.

“Này người, người đi mà trả thù hấn, sao phải bắt bốn cô nương, đầu óc người bị hỏng sao, không phân biệt được ai với ai sao?” Khinh Duật Phàm hấn gây hận thù với mấy người này sao, thật nguy hiểm, thà bắt nàng còn hơn là hấn a, nhưng ngoài miệng nàng lại nói kiểu khác.

“Người không phải người hấn yêu sao, ta bắt người để cho hấn ném mùi đau khổ bị mất đi người yêu thương là như thế nào!”

“Ta không phải người hấn yêu, người bắt nhầm người rồi!”

“Haha” tên áo đen cười to, sau đó nâng cằm của nàng lên “Người không cần phải chối, ngày ngày người ở chung với hấn, hấn còn gọi người là nương tử trước mặt người khác, tính gạt ta sao?”

Đều tại người Khinh Duật Phàm cái tên đầu heo.

“Vậy người tính làm gì ta?”

“Ổ trần này có một mê cung, ta sẽ thả người vào, sau đó sẽ tiếp tục thả một con sư tử vào, haha, người tha hồ mà chạy trốn a” nói xong hấn lấy một con dao cắt vào tay nàng một đường, máu chảy ra làm nàng đau phải kêu “a”

“Bỉ ổi, bắt quá trước khi chết, ta muốn xem mặt của người”

“Haha được thôi” tên áo đen tháo khăn mặt xuống, là một khuôn mặt tuấn tú.

“A, đáng tiếc mỹ nam a” đến nước này nàng còn có tâm trạng mà thưởng thức mỹ nam.

“Coi như người biết thưởng thức, tiểu mỹ nhân, ta sẽ cho người vào trước con sư tử một khắc vậy”

“Chân thành cảm tạ lòng tốt chó đẻ của người, haha”

“Người, tốt lắm, ta sẽ chờ xem khuôn mặt xinh đẹp của người sẽ như thế nào”

Một lúc sau, hấn mang nàng tới một khu cổ, mà trong đó là một mê cung sâu không thấy đường ra “Vào đi, hết một nén nhang ta sẽ thả con sư tử kia vào”

Nàng liếc liếc con sư tử, oa, đẹp quá, nhưng con này đã bị cho uống thuốc kích thích, giết người như chơi a.

Nam Yên bị đẩy vào, đường lối mê cung chẳng chặt, đường nào như đường nào, nàng thật sự thảm rồi. Nàng đọc phép cho vết thương lành lại, cũng khử đi mùi máu như vậy sẽ bớt đi thời gian con sư tử kia mò đến. Đừng hỏi tại sao nàng có phép mà lại để tên kia bắt, là bởi vì hấn điểm huyết nàng a, đến cả huyết nói cũng điểm thế sao mà thoát. Bây giờ còn ở trong mê cung này, nàng biến đi biến lại cũng là trong mê cung, thoát không ra a.

Nam Yên, người thật thảm hại, nàng mệt mỏi ngồi xuống, tai nghe thấy tiếng gào của sư tử, nàng thấy mình thật thảm hại. Lúc này thật nhớ hấn, Khinh Duật Phàm, bây giờ nàng mới biết được nàng yêu hấn sâu sắc, lúc sắp chết sẽ nghĩ đến hấn. A, đúng rồi, ta sẽ báo cho hấn biết.

Khinh Duật Phàm lúc này đang muốn điên lên, lật tung cả trần này mà vẫn chưa thấy nàng, bỗng trong đầu hấn xẹt qua một tiếng nói của Nam Yên “Phàm, cứu ta, ta ở trong mê cung, có sư tử đuổi theo ta nữa”

Hấn cả kinh, hấn nghe được tiếng của Yên nhi, nếu không phải biết nàng là thần tiên chắc hấn đã cho đây là ảo giác. Nghe được nàng đang ở mê cung, còn có sư tử, tên khốn khiếp kia không biết đã làm gì nàng rồi.

“Tô tri huyện, người có biết ở đây có mê cung nào không?”

Nghe hoàng thượng hỏi đến mình, Tô tri huyện trầm nghĩ ngợi rồi lên tiếng “Bẩm hoàng thượng, ở đây xác thực có mê cung rất huyền bí”

“Nhanh nói!” khí thế đế vương toát ra mạnh mẽ khiến tri huyện sợ hãi nhưng cũng nhanh chóng nuốt nước miếng mà nói

“Bẩm hoàng thượng, mê cung này ở phía nam thị trấn Hải Châu, truyền thuyết kể lại mê cung này do tổ tiên xây dựng nhằm bắt nhốt những phù thủy sử dụng phép thuật mê hoặc dân chúng, hại nước hại dân, bởi vì nó có tác dụng phản hồi phép thuật, về sau nó lại bị bỏ hoang như thế, thần chỉ biết có bấy nhiêu thôi ạ”

“Phản hồi phép thuật?” hấn nheo mắt nói, hèn gì nàng không thể thoát ra.

“Vâng, bất kể có dùng phép thoát ra thì cũng quay trở lại mê cung, nếu không có bản đồ thì không thể nào thoát ra được”

“Bản đồ? Người có?”

“Vâng, vì thị trấn này muốn lưu lại vật mà tổ tiên đã làm ra nên bản đồ luôn được treo trong nhà môn”

“Người mau đi lấy cho trẫm!”

“Vâng, thần lập tức lấy”

Tô tri huyện lấy tấm bản đồ đưa cho Khinh Duật Phàm, hần lập tức lên ngựa đi về phía nam nơi có mê cung huyền bí. Yên nhi, nàng phải chờ ta tới cứu nàng.

Khinh Duật Phàm tới nơi thì thấy một bóng áo đen đứng trước, liền vận khinh công tới chưởng cho một chưởng, người kia bất ngờ bị chưởng không đỡ được liền ngã xuống phụt ra máu, ho khan nhìn lên “Thì ra là người, cầu hoàng đế!”

“Yên nhi đâu?” ánh mắt hần nhìn tên áo đen rét lạnh làm tên áo đen cũng phải sợ hần

“Haha, nương tử của người chắc giờ này làm mời cho sư tử trong mê cung rồi đi”

Nói xong hết một câu liền bị một kiếm của Khinh Duật Phàm chém xuống, chết ngay tức khắc.

Khinh Duật Phàm một thân chạy vào mê cung được người đời gọi là huyền bí, hần rất lo lắng cho nàng, vì mê cung này phản hồi phép thuật, nàng lại là thần tiên, lại bị sư tử đuổi bắt, nghĩ đến đây hần hoảng sợ, sợ nàng có chuyện, tim hần sẽ không chịu nổi mất.

“Yên nhi, nàng ở đâu, Yên nhi”

Có tiếng nói! Giọng này là Phàm!

“Phàm, ta ở đây” nàng cố hét to cho hần nghe.

Là nàng, hần mừng rỡ như điên “Yên nhi, nghe được ta nói sao, nàng có sao không?”

“Ta không sao Phàm, nhưng ta không biết ta đang ở đâu!”

“Nàng đừng lo, cứ đứng yên đó, ta sẽ tới cứu nàng, nàng có để ý chỗ đang đứng có hình dạng gì không?”

Hình dạng sao? Nàng đưa mắt nhìn, hình như đang đứng chỗ xoáy ốc “Có vòng xoáy ốc a”

Xoáy ốc? hần liền nhìn bản đồ, xoáy ốc thì ra là ở trung tâm mê cung “Yên nhi, ta biết nàng ở đâu, cứ đứng đó chờ ta”

Đúng lúc đó, có tiếng gào của sư tử lọt vào tai của Khinh Duật Phàm, hần hét to “Yên nhi”

28. Chương 27

Warning: 18+ (Thực ra rất nhẹ nhàng, ^-^)

“Yên nhi! Nam Yên nàng mau trả lời ta!!” hần rất sợ, sợ nàng có chuyện, tại sao lại có tiếng sư tử chứ, chân bước nhanh hơn tới chỗ vòng xoáy ốc, sắp tới rồi.

“Nam Yên”

Trên mặt đất lúc này là cảnh rất quái dị. Nam Yên vừa nằm trên lưng con sư tử vừa vuốt ve lông của nó, vừa thấy thân ảnh của hần cộng với tiếng hét điên dại tai đó làm nàng bật dậy, chạy nhanh nhào vào lồng ngực ấm áp của hần, khóc thút thít “Phàm, sao bây giờ mới tới, ta rất sợ a, oa oa”

Vừa nãy xác thực hần rất giận, liền đẩy nàng ra, quát “Nàng làm cái gì, biết nó rất nguy hiểm không?” vừa nói vừa chỉ con sư tử đang nằm ngáp bên kia.

“Sao? Chàng nói tiểu Sư a, nó rất nghe lời a, lúc này nó xuất hiện làm ta giật cả mình, sau đó ta làm phép thuật chúng nó, ta không sao, thật đó, cho người ta ôm đi mà” nàng chu chu môi, làm động tác ôm hướng về hắn.

Thấy ánh mắt rưng rưng, môi đỏ khê chu, hắn không kiềm lòng được mà ôm chặt nàng, sau đó hôn mạnh lên đôi môi kia của nàng mà ngấu nghiến. Sau một hồi hôn long trời lở đất, hắn mới nói “Lần sau nhớ lên tiếng nói, không cho phép im lặng, làm ta sợ hết hồn”

“Biết rồi mà, lúc đó ta lo làm phép nên cũng quên mất phải trả lời, hi hi, đừng giận nữa nha nha!!” nàng chỉ cần làm nũng thôi hắn sẽ đồng ý.

Quả nhiên như nàng nghĩ, hắn ừ một cái rồi dẫn nàng đi ra khỏi mê cung.

Nam Yên dẫn theo con sư tử đi theo Khinh Duật Phàm, giải thích cho hắn biết

“Phàm, kì lắm, ta dùng phép thuật nào cũng được hết nhưng chỉ có thoát ra là không được. Cứ như là vòng tròn vậy, đi một hồi quay về chỗ cũ, ta dần dần mất hy vọng nên nghĩ đến nhớ thương chàng, sau đó dùng thuật báo cho chàng a, không ngờ chàng tới thật”

“Ừm, ta biết”

“Sau đó..., ủa chàng biết?!”

“Tri huyện đã nói với ta, mê cung này dùng để nhốt phù thủy nên nó phản phép thuật muốn rời khỏi cho nên nàng mới không thể đi ra”

“Di, cứ nhiên đánh đồng ta với bọn phù thủy kia sao, ta là tiên aaa”

Hắn liếc nhìn con sư tử đang đuổi theo, nhin không được nói với nàng “Nàng mau thả nó đi, ta nhin không được sẽ giết nó”

Gì? Nghĩ sao giết thú cưng của nàng, chàng mơ đi “Không, chàng giết nó ta liền bỏ chàng đi”

Nghe xong câu đó hắn liền nổi giận “Nàng nói cái gì?” nàng cứ nhiên vì nó mà bỏ hắn.

“Như chàng nghe đó. Ta là tiên tử, yêu thương muôn vật, chưa nói trước kia ta còn làm thú, làm sao có thể để chàng giết nó, không được”

“Nàng! Hừ”

Khinh Duật Phàm phát tay áo đi phía trước, hai người cứ như vậy mà chiến tranh lạnh vì con sư tử nào đó, mà con sư tử cũng run rẩy vì ánh mắt giết người của hắn, đó là bản tính của động vật, nó cảm thấy sát khí của hắn mạnh mẽ hơn nó.

Nam Yên cũng biết hắn giận, bởi vì hắn trương nguyên cái mặt đen thui ra mà. Bất quá tỳ nàng làm nũng hắn là được rồi.

Ra ngoài mê cung, nàng liền thống hận người xưa, có phải họ thông minh quá không, đối phó với cả người trời. (thật ra người ta chỉ đối phó với phù thủy thôi, ai bảo nàng xui xẻo bị đưa vào làm gì)

“Hoàng thượng” cả năm tiếng nói đồng loạt kêu lên.

5 anh em hắc ý nhân xuất hiện, Nam Yên liền để ý thấy có mỹ nam liền reo lên a“A, ai đây, năm mỹ nam giống nhau như đúc nha”

5 người giật mình, thấy nàng liền nói “Nam Yên cô nương”

“Oa, mỹ nam biết tên ta? Năm người tên gì?”

“Thần Khắc Nhất/Nhị/Tam/Tứ/Ngũ” cả năm người lần lượt đọc tên.

Hừ, Khinh Duật Phàm chàng dám giận ta, ta sẽ cho chàng tức chết “Nè, năm huynh ai đã có nương tử chưa?”

Ặc, cô nương này muốn làm gì họ đây, sao lại hỏi như vậy, không biết hoàng thượng là thùng dấm chua to dùng đang đứng đây hay sao??

“Chúng tôi chưa có” 5 người cũng tò mò xem nàng định làm gì.

Khinh Duật Phàm cũng ngạc nhiên khi nghe nàng hỏi như vậy, nhưng cũng không lên tiếng.

“Các huynh thấy ta như thế nào?”

“Ý cô nương là?” Khắc Nhị là người dạn nhất lên tiếng hỏi.

“Đúng vậy, bốn cô nương đang tuyển phu quân nha!” nàng cười hì hì quay sang nhìn sắc mặt của hắn. Đúng như nàng đoán, hắn liền liếc trừng trừng nhìn 5 người kia, sau đó mặt than nhìn nàng như muốn bóp cổ nàng vậy. Nàng héch càm, ưỡn ngực lên nhìn hắn: sao hả, không có chàng bốn cô nương vẫn có thể tìm người khác nha.

Khinh Duật Phàm dường như đọc được suy nghĩ của ai đó, nổi giận đùng đùng, trực tiếp vác nàng lên vai lên ngựa quay trở về.

“Khinh Duật Phàm, thả ta xuống! Không phải chàng giận ta sao, để ý ta làm gì!”

“Nàng câm miệng” thật tức chết ta mà, nàng cả gan câu dẫn thuộc hạ của hắn. Nghe tiếng quát của hắn cũng đủ biết hắn tức giận cỡ nào, tốt. Xem sau này chàng còn dám chọc Nam Yên ta không.

Từ Ân thấy hoàng thượng đem Nam Yên cô nương về cũng thở ra, nhưng thấy ngài ấy vác cô nương ấy lên vai thì mới sững sốt, đó là cách chăm sóc người mới bị bắt cóc về sao, hoàng thượng của chúng ta đúng là không biết dỗ dành con gái. Nhưng sao trông sắc mặt của Nam Yên cô nương kì quái a, sao không thấy sợ sệt gì mà còn cười đắc ý vậy, không lẽ ông nhìn nhầm.

Khinh Duật Phàm đập cửa bước vô, thả nàng trên giường sau đó nằm đè lên nàng hôn ngấu nghiến. Hắn chà đập lên cánh môi nàng, cắn môi nàng chảy máu. Nam Yên không kháng cự mà đưa tay ôm thắt lưng hắn mà cắn môi hắn. Hai người cứ như vậy cho đến khi mùi máu tanh tràn ngập mới dừng lại nhìn nhau. Khinh Duật Phàm điều chỉnh hơi thở rồi mới nhìn nàng, nhìn môi nàng sưng đỏ chảy máu cũng đau lòng, liền liếm liếm cánh môi nàng sau đó mới thở dài nói “Nàng sau này không được tìm nam nhân khác, ta là phu quân nàng nghe không!”

“Ừm, ta biết” sau đó còn cười rộ lên nữa.

Đáng ghét, nàng còn cười xinh đẹp như thế bảo hắn làm sao nhịn đây, dục vọng mới với đi chút ít bây giờ ngập tràn trong mắt hắn, hắn cất giọng khàn khàn hỏi nàng

“Yên nhi, ta muốn, cho ta được không?”

“Ta, ta...” nàng phải nói gì đây, chuyện này mắc cỡ muốn chết.

“Không cho phép từ chối, ta là phu quân nàng, nàng phải chịu trách nhiệm với ta”

Nói xong không đợi nàng đồng ý liền hôn xuống. Môi nàng bị đè xuống, ngọt ngào mà ngang ngược, mang theo hơi thở hỗn hển của hai người, không giống như trước kia, nụ hôn này dường như quá điên cuồng, quá quẩn quýt, hoàn toàn đốt cháy cơ thể của hai người.

Nam Yên dưới sự dẫn dắt của Khinh Duật Phàm càng lúc càng bức bách, hơi thở càng lúc càng dồn dập, một bàn tay to đã len lén luồn vào váy ôm trọn đôi gò bồng của nàng.

“Ồi...” Nam Yên kháng cự yếu ớt nhưng lại bị ai đó hôn đến choáng váng đầu óc, toàn thân như lửa đốt, bấy giờ chiếc váy của nàng đã bị lột sạch.

“Nàng rất đẹp, Yên nhi”

Khinh Duật Phàm nhướn môi khẽ mỉm cười, lúc này hắn cũng động tay lột sạch quần áo của mình. Cảm giác một vòm ngực rộng lớn áp sát vào nàng, nàng không nhìn được mà giơ tay ra sờ. Hắn cũng rất bận rộn hôn nàng từ tai đến cổ, Nam Yên không chịu nổi mà rên khe khẽ. Dụi dụi vào người nàng, hắn cắn cô một cái như làm nũng, “Nàng có biết ta nhịn rất khổ sở không?”

“Ồi...”, Nam Yên không chịu nổi sự cám dỗ, nụ hoa trước ngực cũng gần nở ra trong bàn tay Khinh Duật Phàm. Khoảng khắc này, chẳng phải nàng cũng chờ đợi rất khổ sở hay sao?

Nam Yên nhìn xuống vật đàn ông của Khinh Duật Phàm, cảm thấy ngượng ngùng và kinh hãi, đây là gì a, vật thể to lớn này, nàng làm sao có thể chịu đựng nổi đây, trời ạ, lúc đầu nó đã to rồi, sao bây giờ còn to hơn được nữa vậy, nàng có chút sợ hãi, tự hỏi có nên chạy trốn không.

Khinh Duật Phàm nhìn ra ý sợ hãi của nàng khi nhìn xuống “tiểu đệ đệ” của hắn, biết nàng chưa lâm trận sẽ trốn nên lớn tiếng, “Nàng thử trốn xem, ta sẽ cho nàng ba ngày không xuống được giường”

Uy hiếp, thật là uy hiếp trắng trợn, “Ta đâu có, ta chỉ hơi sợ...”

“Không sao, có ta”

Khinh Duật Phàm đưa tay to xuống, vuốt ve nàng làm nàng phát ra tiếng rên, sau đó trực tiếp đưa ngón tay vào kia, ra vào khiến nàng kêu lên “aa”, nàng cong người lên, tận hưởng phút giây hắn mang lại cho nàng cho tới khi nàng lên đỉnh lần đầu tiên trong đời.

Nam Yên thở ra từng đợt, đỏ mặt nhìn cái tên đang cười tươi như hoa ở trước mặt nàng kia, “Yên nhi, không thể sung sướng một mình biết không?”

Nói xong hắn bưng eo nàng lên, đem vật to lớn của mình đặt trước hoa huyệt của nàng, nhún mình một cái đâm vào khiến nàng đau tê tái, hắn biết lần đầu của nàng sẽ đau nên sau khi vào cũng đứng im một lúc, “Không sao, Phàm”, nàng đã nói vậy thì ta không khách sáo, hắn tiếp tục nhấn mình ra vào nơi mất hồn kia. Đêm trăng tuyệt đẹp, cảnh xuân đẹp làm người ta phun máu mũi cứ như thế diễn ra...

Sáng sớm hôm sau, Nam Yên khẽ mở mắt, thấy nàng đang trong ngực của hắn liền mỉm cười hạnh phúc, phụ thân mẫu thân, xin hãy tha thứ cho con gái bất hiếu chưa cưới đã thất thân, nhưng mà hai người hiểu mà đúng không, hihi, con gái yêu người này nhiều lắm.

“Chào buổi sáng, mèo con”, Khinh Duật Phàm đã thức dậy từ khi nàng dậy rồi, “Nàng đang nghĩ gì, còn đau không?”

Tối hôm qua hắn giống như cảm thú, muốn nàng hết lần này đến lần khác, căn bản không biết mệt mỏi là gì. Nàng từ lâu nghe truyền thuyết một đêm bảy lần, không ngờ chính mình gặp cảm thú là hắn đây, đêm qua xác thực bảy lần!!

Nàng trừng mắt nhìn hắn, “Đau, đương nhiên đau rồi, còn không phải do chàng ban sao!”

“Còn không phải tại nàng mê người quá sao, ta thực không nhịn nổi, lần sau ta sẽ nhẹ nhàng”, hắn cười vô tội nhìn nàng, nàng cũng hết cách với hắn, ai bảo nàng yêu hắn.

“Ai da, đau quá”, nàng khẽ động người ngồi dậy, ai dè cả người từ trên xuống dưới như bị xe ngựa cán qua vậy, đau nhức vô cùng, đặc biệt là eo.

“Nàng đừng động, ta mặc đồ cho nàng”, coi như hắn biết điều, tự mình làm mình chịu nên hắn lẳng xăng thay đồ rồi kêu nước tắm cho nàng, hắn dụ dỗ lau người cho nàng sau đó mặc đồ vào.

“Phàm, ta muốn ăn”

“Được”

“Phàm, ta muốn đi chơi”

“Được”

“Phàm, ta muốn mua đồ”

“Được”

Hắn vô cùng cưng chiều nàng làm mọi người ở đây lác mắt hết, ai ngờ hoàng thượng một tảng băng như vậy mà cũng vô cùng cưng chiều Nam Yên, sai gì làm nấy, mọi người vô cùng sùng bái nàng, cao thủ, cao thủ.

Đang ăn trưa, Nam Yên xém phụt cả cơm ra vì câu hỏi của Từ Ân, “Hoàng thượng, chúng ta sắp hồi cung, Lam Hân hồ ly vẫn chưa chịu về, có cần nô tài đi tìm không ạ?”

29. Chương 28

“Khụ khụ ...” Nam Yên vì nghe câu nói của Từ Ân mà sắc cơm, “Người nói gì cơ?”

Đôi tay to của Khinh Duật Phàm vỗ nhẹ lưng của nàng, tay kia cầm ly nước cho nàng uống, hắn nói với Từ Ân, “Không cần tìm nữa”

“Nhưng hoàng thượng, nó không phải là thú cưng của người sao?”, chuyện gì đây, ông không thể tin được hoàng thượng dễ dàng vứt bỏ nó.

Sắc mặt Nam Yên khẽ biến sắc, vội vàng nói cứu nguy, “Ai da, không phải đâu, chắc Phàm nghĩ nó có thể quay về nơi ở của nó rồi, người không cần lo!”

Tuy rằng rất thắc mắc vì sao chuyện lại như vậy nhưng ông biết rõ mình không nên hỏi, “À, vậy nô tài đã rõ, nô tài cáo lui”

“Phù phù, thật giật mình mà. Ta quên mất là còn phải giải quyết chuyện này, Phàm bây giờ làm sao?”

Đúng là hắn đã quên chuyện nàng lúc trước là hồ ly, bây giờ đã thành người, “Có lẽ nên làm theo nàng nói, hãy nói nó đã quay về rừng”

“Được không? Chắc phải vậy quá, nhưng mà lúc mình muốn trốn bằng hình thú phải sao đây ta?”, Nam Yên quên mất hắn đang ngồi bên cạnh nàng nên lỡ miệng nói ra suy nghĩ của nàng.

Quả nhiên Khinh Duật Phàm nghe được liền nhú mày, kéo cánh tay của nàng hỏi, “Nàng nói cái gì? Muốn bỏ trốn?”

“Ai da, đau. Chàng làm gì a, ta có nói vậy sao, haha, nói giỡn thôi, chỉ là giỡn”

“Nàng tốt nhất nên nhớ câu này”, thật là, chỉ cần hắn lơ một tý là nàng có thể trốn ngay, hắn quyết không để nàng trốn, tốt nhất là dùng dây trói nàng bên hắn.

“Biết rồi mà”, nhỏ mọn, keo kiệt, khó chịu, “À, mà năm mỹ nam hôm qua là ai vậy Phàm?”

“Sao? Nàng hứng thú?”

“Không có, tuyệt đối không, chỉ là người ta tò mò mà thôi”, đánh chết nàng cũng không nói là có hứng thú với trai đẹp.

“Đó là thuộc hạ của ta, cũng là anh em từ nhỏ của ta”

“Ồ, đã hiểu”

“Nàng ăn xong chưa”

Di, tự nhiên hỏi ăn xong chưa chi vậy, “Rồi, sao a?”

“Vậy thì chúng ta tiếp tục hoạt động tiêu cơm, để nàng không có thời gian hỏi han lung tung”

Khinh Duật Phàm hắn nói được làm được, bỗng Nam Yên đang mặt còn ngơ ngác lên giường giở trò tay chân. Cảnh xuân nóng hầm hập diễn ra trong phòng.

Sau khi vụ đề điều của trấn Hải Châu được giải quyết xong, đoàn người Khinh Duật Phàm lên đường hồi cung. Khi đi ngang qua thành Lạc Dương thì Nam Yên muốn nghỉ dừng chân tại đây, Khinh Duật Phàm cũng đồng ý mà không hỏi gì nàng.

Nam Yên đang ăn trưa tại một quán trọ, bỗng nghe cả quán xôn xao lên vì Dương Nghê. Nói tới Dương Nghê này, từ hôm gặp được Khinh Duật Phàm a ta luôn truy tìm tung tích của hắn, nhưng tìm vẫn không được. Tối hôm nay hắn xuất hiện nàng ta liền tới ngay quán trọ hắn nghỉ chân.

“Ta còn tưởng là ai, thì ra là mỹ nữ lẻo lét của chàng kia Phàm”, nàng đang buồn chán vì không có gì chơi a, tự nhiên ả vác xác tới làm thú vui của nàng.

“Không được nói bậy, nàng ta không phải của ta”

“Hừ”, gọi ả ta lờ lợt đứng không sai mà, hôm nay ả ta trang điểm đậm, trang sức đầy đủ, lại mặc một bộ đồ chói, đáng ghét, đó là màu ta ưa thích. Nàng càng khẳng định nàng ghét ả ta thêm một bậc.

Dương Nghê đã bước tới trước bàn của Khinh Duật Phàm. Thấy bên cạnh hắn là một cô nương xinh đẹp thì không khỏi ghen tị, tại sao nàng ta có thể ngồi bên cạnh hắn, chỗ đó chỉ có hể để cho ả ngồi. Mặt ả khê biến sắc nhưng sau đó lên nói bằng cái giọng chảy cả nước, “Công tử, chúng ta lại gặp nhau, thật là có duyên. Không biết ta có thể ngồi đây không?”

Khinh Duật Phàm thấy phiền phức sắp đến, định đuổi đi nhưng Nam Yên đã cướp lời của hắn, “Ngồi đi”

Hắn nhìn nàng, trong ánh mắt trong trẻo hiện lên tia đùa cợt, hắn biết nàng sắp chinh người. Hắn vẫn còn nhớ lễ tiến cung đó, nàng chinh người ta ra sao, hắn tốt nhất nên ngồi im bởi vì nàng đang nhéo đùi của hắn.

Ả nhìn Khinh Duật Phàm nhưng hắn vẫn ngồi nhìn Nam Yên nên không nhìn ả, ả tức giận ngồi xuống bàn, kêu tiểu nhị mang đồ ăn ra, vẫn nói bằng cái giọng ỏng ẹo đó “Công tử, chúng ta đã từng gặp nhau, chàng có nhớ không?”

Nhéo một cái, hắn nhin đau trả lời, “Thứ lỗi, ta không nhớ được cô nương”

Nhìn mặt ả mặt xanh trắng, Nam Yên cười thầm trong lòng, haha.

“Chắc công tử đã quên, để ta nhắc cho chàng nhớ, đó là chuyện của tuần trước, khi chàng ...”

“Dừng, dừng”, ả ta nói nhiều thật.

Ả mất hứng vì có người cắt ngang, ả nhìn sang nhìn kỹ Nam Yên mới nhớ ra đã từng gặp nàng, là buổi ả đã gặp được hắn, “Người, người là người hôm trước đi tìm tướng công của người mà, sao bây giờ lại ngồi bên cạnh công tử? Không lẽ”

“Đúng, hắn chính là tướng công của ta, người có ý kiến gì?”

Hắn là tướng công của nàng? Không thể nào, “Nhưng rõ ràng lúc trước người kêu nhầm người mà”

“À, lúc đó chúng ta đang cãi nhau nên mới như thế”

Ả ta dường như không tin nổi, như người điên đứng dậy lao ra ngoài, hét to “Không, không thể nào!”

Nam Yên làm sao để ả ta đi như vậy, làm làm phép ngáng chân ả, làm ả ngã vào bàn ăn. Toàn bộ đồ ăn đều dính vào người ả trông rất thê thảm, ả mất mặt vừa khóc vừa chạy vội về nhà.

Nam Yên bò ra cười lăn cười lộn, Khinh Duật Phàm một bên cười sùng nịnh nhìn nàng chinh người khác, “Yên nhi, được rồi, ăn nhanh chúng ta còn lên đường”.

Đường trở về khá thuận lợi, không đến hai tuần đã tới nơi. Tin tức hoàng thượng trở về đã sớm truyền khắp cung, thái hậu ra lệnh trang trí trang hoàng chào mừng hoàng nhi trở về, nhân tiện đây bà còn muốn xem mỹ nhân nào chiếm mất trái tim lạnh băng của con trai bà.

Nam Yên cũng háo hức trên xe ngựa, vốn đang nhào nháo trong xe, Khinh Duật Phàm thấy không vừa mắt liền ôm nàng vào trong ngực, không cho nàng nháo. Tới cửa cung, xe ngựa bước vào lập tức một trận hô to, “Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế”

Hắn xuống xe, đỡ tay nàng xuống ôm eo nhỏ của nàng, sau đó ngẩng mặt lên nhìn bọn họ, “Tất cả bình thân”

“Tạ hoàng thượng”

Thái hậu lúc này đã bước tới gần, bà đánh giá Nam Yên từ trên xuống dưới, hảo tốt, con trai bà thật biết cách nhìn người nha, nhỏ nhắn xinh đẹp như thế thì chắc chắn tính tình dễ chịu rồi.

“Hoàng nhi, con đã về”, Thái hậu cười nheo nhả bước tới ôm con trai.

Hắn cũng ôm bà vào lòng, thỉnh an bà, “Hoàng nhi tham kiến mẫu hậu”

Nam Yên thấy thái hậu bỗng muốn rơi nước mắt, định nhào vào lòng bà nhưng nàng sức nhớ nàng đang là người nên cúi người hành lễ với bà, “Nô tỳ tham kiến Thái hậu”

“Đứa nhỏ không cần đa lễ, đứng lên đi”

“Tạ Thái hậu”, thái hậu con rất nhớ người a.

“Hoàng nhi, con còn không giới thiệu cho ta một chút”, bà sớm biết đây là con dâu tương lai rồi, nhưng muốn để cho hần giới thiệu một chút, tiện thể cho cả hoàng cung này biết nàng là ai luôn.

Hần tươi cười kéo nàng lên, nói với bà, “Mẫu hậu, đây là Nam Yên, là người con yêu, cũng chính là con dâu của người”

“Trời, đó là người của hoàng thượng, nói là con dâu đấy, chẳng lẽ là phi tử mới được sắc phong”, “Thật ư, mỹ nhân xinh đẹp thế kia mà lại, a tiếc quá”, “Hoàng thượng anh tuấn của chúng ta, tại sao lại như vậy, con hồ ly tinh kia ở đâu ra vậy”, ...

Đám đông quan lại cùng cung nữ, thái giám bắt đầu bàn tán xôn xao, dĩ nhiên bị tin giạt gân này của Khinh Duật Phàm hù dọa cho sợ, còn nhớ lễ tiến cung ấy không một ai vào được hậu cung cả, vậy mà lần này hoàng thượng xuất cung còn mang về một vị phi tần. Có kẻ ganh tị, có người chúc mừng.

Hần nói mà không chớp mắt luôn trời, hần muốn nàng sống sao a, “Không phải đâu Thái hậu nương nương, Phàm a không phải, là hoàng thượng ngài ấy nói đùa, nương nương đừng tin”

“Đứa nhỏ, không cần phải chối, ai gia đã biết từ lâu, đi thôi, Phàm nhi con dẫn tiểu Yên đi nghỉ ngơi, đi đường dài về chắc đã mệt, giữ sức tối nay hoàng cung chúng ta sẽ tổ chức tiệc mừng”, thái hậu bà rất vừa lòng với đứa nhỏ này, hiểu chuyện, rất tốt, rất vừa ý bà nha, nhưng bà cảm thấy thiếu thiếu cái gì thì phải, “Phàm nhi, sao ai gia cảm thấy thiếu thiếu cái gì nha?”

Mặt Nam Yên khê biến sắc, thái hậu chắc chắn đang nói tới con hồ ly, nhưng mà nàng đang đứng ở đây, lấy đâu ra cho bà đây.

“A, phải rồi, xem đầu óc ta đi, tiểu Nam đâu, nó đâu rồi, đưa ra cho ai gia ôm cái, mấy tháng qua ai gia rất nhớ nó”

Thôi xong, bà đã nhớ ra rồi, Nam Yên khê chọt vào ngực hần, hần biết ý cười cười nói với thái hậu, “Mẫu hậu, trên đường đi nó đã gặp được gia đình của nó nên đã về rừng rồi”.

“Cái gì? Tiểu Nam đáng yêu xinh xắn của ta!”, thì ra lần trước chính là gần gặp cuối cùng.

Thấy bà đau lòng, Nam Yên thấy không nỡ, đành nói lời an ủi, “Thái hậu người đừng buồn, chắc bây giờ nó đang hạnh phúc lắm, nó sẽ hiểu lòng của người mà”.

“Ừ”, thái hậu vì buồn mà về Từ Ninh cung của bà.

Nam Yên cùng Khinh Duật Phàm về Càng Thanh cung, bắt chấp mọi ánh mắt soi mói của mọi người mà bước vào, nàng đứng ngồi không yên vì lừa dối thái hậu nên buồn rầu không thôi, định bụng sẽ nói sự thật. Hần biết nàng buồn vì chuyện gì nên cũng ôm lấy an ủi nàng, “Yên nhi, không có gì cả, nàng có muốn mẫu hậu hết buồn không?”.

Nghe tới đó lập tức nàng có phản ứng liền, “Ừm, ừm cách gì, mau nói”.

Hần không nói gì mà ôm nàng tới long sàng, cởi hài (giày) của nàng ra, sau đó khê nói vào tai nàng, “Sinh cháu cho mẫu hậu, bà sẽ vui thôi”.

“A, nhưng mà đây là ban ngày...”, lời nói chưa kịp nói xong miệng đã bị bịt rồi. Khỏi phải nói lúc đó nàng còn bị ăn đến một mẩu xương cũng không còn, nàng mệt mỏi quá độ nên ngủ thiếp đi, còn Khinh Duật Phàm ăn uống no nê nên cũng muốn nghỉ ngơi, nằm xuống bên Nam Yên, ôm thật chặt nàng vào lòng như không bao giờ tách rời.

Ngoài cung lúc này đang một mảnh hỗn loạn, hoàng thượng không chỉ mang về một cô nương mà còn lâm hạnh nàng nữa, đã vậy để cho nàng ở tại Càng Thanh cung chứ không phân nơi ở khác cho nàng, đây quả thật là một ân sủng khó thấy. Thật không hiểu nàng ta là ai mà có thể quyến rũ được hoàng thượng nữa.

Mọi người rất mong chờ tối nay hẳn sẽ nói như thế nào về chuyện này.

30. P.s

Các bạn thân mến, mình đang thi hk2 của năm nhất nên khá bận rộn, vì vậy trong thời gian này không thể ra tiếp chap mới. Ngày 23/6 là ngày mình thi môn cuối cùng nên hôm đó khi thi xong mình sẽ nhanh chóng up chap mới. Mong các bạn thông cảm. Cảm ơn vì đã theo dõi :-*

31. Chương 29

P.s: bỏ đói các bạn lâu quá nên ngày hôm nay viết một chap dài hơn hẳn chap cũ nha, mình còn thi nhưng cũng không bận là bao nhiêu, mình sẽ tiếp tục viết khi mình rảnh. Các bạn đọc truyện vui vẻ nhan.

Nam Yên ngủ thẳng cẳng tới tới, Khinh Duật Phàm phải gọi nàng dậy nàng mới miễn cưỡng mà mở mắt. Nàng động thân nháy mắt liền nằm xuống, cả người như bị xe ngựa cán qua, eo mỗi, nàng trừng mắt tên đang ngồi cười hì hì bên cạnh, “Tất cả đều tại chàng, biết rõ tối nay sẽ có tiệc mà lại hành hạ ta, đáng ghét”, lúc này dùng bốn chữ nhẹ rằng trợn mắt để hình dung nét mặt của nàng là chuẩn xác nhất.

“Được rồi, ta bồi nàng đi là được, đứng dậy mặc đồ đi”, hẳn nở nụ cười vô hại, cố gắng lau gương mặt, chải mái tóc suôn mượt của nàng một cách dịu dàng nhưng nàng tựa quây không yên, hẳn đành uy hiếp, “Cứ động nữa thì để cho nàng ngày mai không xuống được giường”

Chắc chắn là cố ý, vậy hành hạ hẳn cũng không tồi, “Uy, Phàm chàng mặc cho ta, còn không phải do chàng nên người ta mới mặc không nổi”.

Hành động này của nàng làm hẳn cảm thấy hài lòng, vì trước đây nàng rất lười nên luôn dùng phép thuật mà bây giờ nàng lại kêu hẳn, tuy rằng vẫn còn lười nhưng hẳn tình nguyện thay nàng làm.

Nam Yên nàng biết chứ, hẳn vui vì nàng nói như vậy, nếu hẳn đã không muốn nàng dùng phép vậy thì để hẳn thay nàng làm đi.

Khinh Duật Phàm thay bộ áo lông màu đỏ làm tăng vẻ yêu mị của nàng, thắt lưng ôm eo nhỏ mềm mại, đường cong hiện ra rõ ràng, vì trời chuyển lạnh nên hẳn quàng cho nàng cái khăn quàng cổ bằng lông màu trắng rất xinh đẹp, chính hẳn thay xong cho nàng cũng kinh ngạc, hẳn không thể giấu nàng cho riêng mình để người khác khỏi lăm le.

“Nàng đẹp quá khiến ta không muốn dẫn nàng đi tý nào”.

“Trẻ con quá đi, Phàm dìu ta, đừng để thái hậu chờ”.

Khinh Duật Phàm hậm hực ôm eo nàng đi ra. Bên ngoài đã sớm giăng lồng đèn đủ màu sắc làm hoàng cung sáng bừng, hôm nay hẳn về cung cũng đúng ngày lễ thả đèn hoa đăng, ngày mà toàn bộ người dân thả đèn hoa đăng cầu phúc, nên khung cảnh ngoài cung sáng rực xinh đẹp làm tâm tình mọi người đều tốt.

Lúc này, ở trong bóng tối có giọng nói vang lên sắc mùi độc ác

“Thuốc đâu?”.

Người kia mặc áo đen móc ra một gói thuốc, “Đây, giao dịch hoàn tất, nhưng mà ta rất thắc mắc, cô nương muốn bỏ độc ai vậy?”.

Ả ta cười trào phúng, “Người mà ngươi không bao giờ nghĩ tới”, nói xong quăng túi tiền cho tên áo đen, còn ả lén vào ngự thiện phòng.

Đại sảnh bàn tiệc

Khi hấn và nàng bước vào đại sảnh, toàn bộ đều hút một ngụm khí khi thấy nam anh tuấn nữ mỹ lệ đi bên cạnh nhau tạo nên một khung cảnh đẹp không thể tả, sau đó toàn bộ đều quỳ xuống thỉnh an

“Hoàng thượng vạn tuế, vạn vạn tuế, Thái hậu thiên tuế, thiên thiên tuế”.

“Bình thân”.

“Tạ ơn hoàng thượng, thái hậu”.

Khinh Duật Phàm một tay đỡ thái hậu ngồi xuống, sau đó đỡ Nam Yên ngồi xuống ngai vàng của hấn, nhưng nàng làm sao chịu, “Phàm, cái này hình như không tốt cho lắm, để ta ngồi bên cạnh chàng được rồi”.

Nàng cũng thấy mấy ánh mắt xăm soi ở dưới khi nàng ngồi trên ngai vàng của hấn nên biết ý tránh không ngồi.

“Được rồi, nàng ngồi ở bên cạnh ta”.

Nói xong đỡ nàng ngồi vào ghế hoàng hậu, ở dưới đã sớm choáng váng, hết ngồi trên ngai vàng rồi ngồi ghế hoàng hậu, không phải chỉ là phi tần thôi sao, lớn mật như vậy.

Thái hậu nhìn thấy bà khẽ cười, đúng là có vợ quên mẹ, không ngờ con bà lại si mê tiểu cô nương như vậy.

“Phàm nhi, còn không mau giải quyết các loại thắc mắc bên dưới đi, họ sắp nhện không được rồi đó”.

“Vâng mẫu hậu”.

Hấn vẫn là xem nàng ngồi bên cạnh ăn liên tục vì đói mới yên tâm, sau đó nói to một tin sét đánh

“Hôm nay, trẫm chính thức tuyên bố phong Nam Yên làm hoàng hậu, lễ sắc phong hoàng hậu diễn ra vào 3 ngày sau”.

“Cái gì? Hoàng thượng, không thể được, thần không đồng ý”, người nói là Tả thừa tướng, ông ghi hận lần trước Khinh Duật Phàm đã đẩy con gái ông ta xuống làm nô tỳ, lần này lại đưa một cô gái không rõ lai lịch lên làm hoàng hậu, thiên lý để đâu chứ.

Đám người theo phe Tả thừa tướng cũng đồng tâm hô theo “Hoàng thượng, xin hoàng thượng suy xét lại”.

“Các người câm miệng hết cho ta”, khiến mọi người bất ngờ là Nam Yên lại lên tiếng, nàng còn đang cầm điểm tâm nhai ngấu nghiến nhưng giọng nói thực rất có uy. Khinh Duật Phàm hấn đang định lên tiếng nhưng cũng ngừng ngàng nhìn nàng, sau đó khẽ cười xem kịch vui, “Yên nhi, ăn chậm lại kéo nghen, ăn xong rồi nói”.

“Ân”, đúng là một lũ phiền phức, dám chê ta không xứng với ngôi vị hoàng hậu ư, đã vậy ta càng nhất quyết muốn là, “Các người có thắc mắc gì, hỏi ta”.

Đám quan viên không ngờ nàng sẽ lên tiếng, cứ tưởng rằng với bộ dáng quyến rũ xinh đẹp đó thì sẽ nhu nhược, lá gan sẽ không lớn đến vậy nên nhất thời ngây ra, sau đó Tả thừa tướng hắng giọng nói to, “Dám hỏi cô nương xuất thân từ đâu?”

“Xuất thân? Ta nhớ không lầm thì ông cũng có một cô con gái, bắt quá bị đẩy làm nô tỳ chứ gì, haha, muốn so sánh ta với cô ta sao. Được, bây giờ ta giải đáp cho các người biết, bốn cô nương tên Nam Yên, con gái của Nam Đạt tướng quân của Thiên quốc, như vậy đã xứng với hoàng thượng của các người chưa?”

Con gái tướng quân? Thiên quốc? Khinh Duật Phàm liếc nhìn nàng giận dữ, mấy cái này hấn cũng chưa bao giờ nghe, nàng lại không nói cho hấn biết, tuy biết nàng dựng chuyện nhưng hấn cũng giận.

Nam Yên cảm giác được hấn giận dữ bèn lấy tay xoa xoa tay hấn, thầm nói tý về sẽ nói cho chàng nghe, hấn mới nguôi xuống một tý.

“Nhưng ta chưa bao giờ nghe có Thiên quốc cả, cô nương có phải đang bịa chuyện?”

“Bốn cô nương không có gì phải bịa cả, đó là ngoại quốc, cách nơi này rất xa”

Tả thừa tướng ông không tin có cả Thiên quốc, nên mạnh miệng nói, “Vậy còn phụ thân của cô nương, nếu ngài ấy tới được đây chứng minh là có Thiên quốc thì bổn thừa tướng sẽ tin”

Hừ, dùng kế khích tướng với ta sao, người không có cửa, nàng nhẹ giọng trả lời, “Vậy nếu phụ thân ta thực sự tới, thì người sẽ làm sao?”

“Tùy ý cô nương xử lý”

“Haha, được, cái này là do người nói đó, Khinh Duật Phàm chàng nhớ rõ cho ta, đúng thời điểm mà phụ thân ta tới đây chứng minh lời ta nói đều là sự thật thì ông ta phải cưỡi đồ chạy 50 vòng quanh phố cho ta”.

“Hảo, Tả ái khanh cứ như vậy mà làm”

Tả thừa tướng đen mặt, làm vậy khác nào tự sỉ nhục mình, cả người ông ta run lên vì tức giận.

Nam Yên nói nhiều quá nên lấy luôn ly rượu trên bàn uống, nhưng nàng ngửi thấy có mùi lạ trong rượu, vì là tiên của hoa cỏ muôn thú nên nàng biết rất nhiều mùi hương. Đây không phải là mùi của cỏ độc sao? Đúng là rất tốt, ngay cả Phàm của ta mà cũng dám giết, ta coi người là người nào.

“Phàm, đừng uống rượu, có độc”, nói xong nàng hất cả bình rượu xuống, rượu chảy xèo xèo dưới đất.

Tiếng động rất lớn làm cho cả đại sảnh phải im lặng nhìn chuyện gì đang xảy ra, thì ra là có độc trong rượu, mọi người đều sợ hãi quăng tất cả ly xuống đất. Thái hậu bà cũng bị dọa, hoảng hốt hỏi hần, “Phàm nhi, con đã uống chưa?”

“Mẫu hậu đừng lo, con chưa có uống vì Yên nhi đã ngăn con lại”

Lúc này bà mới thở dài ra, đúng là bà đã lo quá vì này giờ hần lo bởi Nam Yên ăn, lấy thời gian đâu mà uống rượu.

Hần cũng đen mặt lại, dám ở trong hoàng cung này mà hạ độc, thiệt là người này đã hết muốn sống rồi.

“Người đâu, lôi toàn bộ cung nhân ngự thiện phòng tới đây”

Hần quay sang hỏi nàng, “Yên nhi, nàng đã uống chưa? Làm sao nàng biết trong đó có độc?”

Biết hần quan tâm mình, nàng cười rạng rỡ xinh đẹp, “Không, ta chưa uống, chàng đừng lo. Cái đó tỳ nói chàng nghe”

Lúc này quan binh đã dẫn toàn bộ cung nhân ngự thiện phòng tới, bấm báo với hần, “Hoàng thượng, tất cả đều đã ở đây”.

“Hoàng thượng minh xét, nô tài/nô tỳ bị oan”, đồng loạt tất cả mấy chục cái miệng đều mở ra mà nói câu này.

“Câm miệng, ai là người phụ trách ngự thiện phòng”.

Một thân hình mập mập bò lên, bấm báo, “Là thần, thần là Lý tổng quản”.

Nếu là độc bỏ trong rượu thì người bỏ hần sẽ không ngu ngốc mà ở tại ngự thiện phòng mà ra tay, vậy có khác nào vạch áo cho người xem lưng, vì vậy chỉ có khả năng là người khác trà trộn vào đây.

“Lý tổng quản, tất cả đều ở đây? Không có ai khác?”.

“Vâng thưa hoàng thượng”.

Nam Yên ngồi ở bên cạnh không yên vì cái ghế này chả êm tí nào, nàng bèn nhào vào lồng ngực ấm áp của Khinh Duật Phàm mà dựa. Hần cũng không nói năng gì mà đang rộng hơn cho nàng ngồi.

“Phàm, ta dựa vào mùi hương có trong rượu mà biết có độc, người bỏ chỉ có thể là nữ nhân, vì chỉ có nữ nhân mới lựa chọn cỏ độc nha, tuy rất đẹp nhưng độc tính kinh người”.

“Vậy nàng biết?”, hần biết điều này, nhưng chỉ là suy đoán, còn nàng thì dường như là chắc chắn.

“Ân, Phàm, để ta giải quyết vụ này, có vẻ như nàng ta nhắm tới chính là ta, ta sao có thể để nhân vật chính thất vọng được, phải lôi nàng vào cuộc mới vui chứ, haha”.

Nàng sẽ giải quyết có điều tỵ nữa chắc sẽ hơi ồn ào, nên vẫn phải xin phép bề trên là thái hậu, “Thái hậu nương nương, người có mệt không, hay người về Từ Ninh cung nghỉ ngơi, để con giải quyết sẽ gây ồn ào cho người”, nàng bây giờ đã thân mật hơn với thái hậu, vì nàng luôn coi bà là mẫu thân của nàng.

Thái hậu nở nụ cười hiền từ, nhỏ nhẹ, “Tiểu Yên, không sao, con cứ làm đi, ai gia xem con”.

“Ân”

Nam Yên nhai xong đùi gà, tay dính mỡ được hấn lau, ổn định xong mới tiếp lời, “Ta hỏi các người, có thấy ai không thuộc ngự thiện phòng mà đi vào không?”

Cả đám xôn xao, người này nhìn người nọ nhưng vẫn là không có câu trả lời.

“Ta đếm từ 1 đến 3, không ai trả lời tất cả đem ra ngoài đánh 100 trượng, sau đó quay vào đây suy nghĩ mà trả lời tiếp”.

100 trượng? Không phải sẽ đánh cho cái mạng bay luôn sao, tất cả người ở ngự thiện phòng căng mặt mà khóc, hoàng hậu tương lai còn ác hơn cả hoàng thượng.

“Một, hai, ba, người đâu, đem toàn bộ lôi ra đánh”.

“Hoàng thượng khai ân, hoàng hậu nương nương khai ân, chúng nô tài/ nô tỳ không biết”.

Mấy chục quan binh cầm gậy vào, lôi toàn bộ nằm sấp xuống mà đánh, những tiếng khóc rên lên xin khai ân nhưng Nam Yên vẫn lạnh lùng, “Đánh mạnh vào cho ta, vừa đánh vừa đếm”.

Đội tiếng hô thứ 50 vang lên, nhiều cung nữ đã kiệt sức mà xỉu, nhưng cũng không ai cản nàng cả, hoàng thượng còn không lên tiếng thì ai mà dám cản.

“Khoan đã, dừng lại đi, nô tài biết, huhu”

Một thân hình ốm nhách giơ lên, ánh mắt mong mỏi nhìn Nam Yên muốn tìm đường sống, hấn không muốn bị đánh tiếp, hấn còn phải lo cho gia đình ở quê nhà.

“Dừng tay, người nói!”.

Hấn quá đau đớn nhưng vẫn phải cắn răng mà nói, “Nô tài sáng nay có gặp một cung nữ, cung nữ đó muốn vào ngự thiện phòng làm việc, nô tài lại không dám cho vào nên chỉ cho nàng ta rửa chén bát ở đằng sau, nô tài chỉ biết có như vậy”

“Ngự thiện phòng làm việc kiểu gì mà cho người ngoài vào làm việc, Lý tổng quản?”

Thân hình mập mạp vì bị đánh mà bây giờ đã mềm nhũn như miếng thịt, bị kêu tên nên vội vàng ngẩng đầu lên, “Thần không biết có sự việc này, xin hoàng hậu nương nương trách phạt”.

“Người nói, cô ta tên gì?”.

“Bẩm, cô ta chính là Tả Lan”.

Là ả ta sao, ả cũng trả thù đúng người rồi đó, nàng nhìn Tả thừa tướng, thấy sắc mặt lão ta không tốt tỵ nào, cũng đúng thôi, dù gì mưu hại hoàng đế là tru di cửu tộc, lão làm sao thoát đây, đúng lúc khỏi phải thực hiện lời hứa với lão, phụ thân đại nhân nhà nàng không dễ mời đầu nha.

“Phàm ả, kêu nhân vật chính lên đi”, nàng ngả lưng vào ngực hấn mà cười hì hì.

“Nàng đó, quậy quá”, giờ hấn mới biết tại sao nàng bị ném khỏi Thiên giới.

“Người đâu, tới bắt Tả Lan vào điện”.

Lúc này Tả Lan đang cười thầm trong bụng, giờ chắc con hồ ly kia cùng tên hoàng đế xuống suối vàng rồi nhỉ, đáng đời, tên hoàng đế kia không những đày ả làm cung nữ còn kiếm đầu ra con hồ ly tinh kia về, ả phải trả thù. Đột nhiên cửa phòng mở ra, quan binh bắt giữ ả lôi đi, ả hét toáng lên, “Các người là ai, tại sao lại bắt ta, có biết ta là ai không?”.

“Người là ai cũng mặc kệ, trói ả ta lại dẫn đi”.

Ả ta bị trói lại rồi bị lôi xềnh xệch trên đường đi đau không tả nổi, sau đó bị đưa vào đại điện, thấy Nam Yên cùng Khinh Duật Phàm ngồi trên ngai vàng thì không khỏi ngỡ ngàng, mặt trắng bệch, không phải ả đã hạ độc rồi sao, làm sao có thể.

“À, người đáng thắc mắc vì sao ta còn ngồi ở đây à? Tả Lan!”

Ả sững sờ nhìn Nam Yên, ánh mắt chuyển sang căm hận nghiêng rằng mà nói, “Ta không biết gì hết, ta không có bỏ độc”.

“Ta chưa hề nói là người bỏ độc, tin tức cũng được phong tỏa, vậy người làm sao biết được ở đây có người bỏ độc, đúng là có tật giật mình nha”.

“Người câm miệng, con hồ ly tinh”, ả ta biết ả sắp xong rồi, nên cuối cùng bộc phát.

Nghe tiếng thở đầy giận dữ của Khinh Duật Phàm, nàng biết hấn nổi giận, liền quay lại vuốt má hấn, “Không cần giận dữ, nàng ta nói rất đúng nha”, quả thật trước đây nàng là con hồ ly.

“Người có thù oán với ta? Tại sao lại bỏ độc vào rượu?”

“Ta là muốn trả thù, trả thù tên hoàng đế đây ta làm cung nữ, trả thù người vì người bên cạnh hấn”.

Haha, trúng kế, “Tốt, vậy người đã thừa nhận là người bỏ độc”.

Trong điện lập tức xôn xao, không ngờ con gái Tả thừa tướng lại to gan đến như vậy, thái hậu cũng mỉm cười nhìn nàng, tiểu cô nương thông minh, rất hợp với Phàm nhi, bà đã yên tâm về con trai rồi.

Tả thừa tướng liền quỳ xuống dập đầu với Khinh Duật Phàm, “Hoàng thượng, xin khai ân, thần không biết gì cả, hoàng thượng”.

“Phàm, ta mệt rồi, muốn đi ngủ”, nàng còn dụi dụi mắt chứng minh nàng buồn ngủ.

“Ừ, nàng chờ ta”.

“Hạ chỉ của trẫm, Tả Lan có mưu đồ ám sát nhưng không thành, tru di cửu tộc, tước bỏ mũ quan Tả thừa tướng, tịch thu gia sản, ngày mai hành hình”.

Lão thừa tướng thét lên xin tha tội nhưng Tả Lan sắc mặt vẫn như vậy, không sợ hãi bởi vì ả biết kết cục của mình khi hạ độc, nhưng ả vẫn nán lại nói một câu, “Hãy để ta hỏi một câu, người vì sao biết trong rượu có độc?”

“A, người muốn biết? Người cũng ngoan độc lắm khi dùng cỏ độc, độc tính rất mạnh, không màu không vị nhưng có mùi, chỉ là nếu ai không biết mùi của nó sẽ lầm tưởng thành mùi của rượu, ta sớm quen với mùi của nó”.

“Haha, chẳng trách, haha”, ả ta cười ghê rợn, sau đó được quan binh dẫn đi, đại sảnh lại trở về trạng thái im lặng.

Lúc này thái hậu là người giải tán, “Các người lui hết đi, tiệc tùng vỡ hết rồi”.

Nam Yên được hấn ôm đứng lên nhưng nàng nhớ ra điều gì đó nên quay sang đám người bị đánh, “A, các người mau đỡ họ về nghỉ ngơi, mời thái y tới xem bệnh”.

Hoàng hậu có phải đang vừa đánh vừa xoa không, bất quá câu nói tiếp theo làm tắt cả ngã ngựa, “Mau chóng khỏi bệnh còn nấu ăn cho ta, Lý mập mập ông nhớ đó”.

“Vâng, thưa nương nương”, được nương nương trọng dụng vì nấu ăn ngon cũng tốt mà.

Khinh Duật Phàm cùng Nam Yên về tới tẩm cung của hấn, vừa bước chân vào đã nhào vô hôn nàng, khiến nàng bất ngờ đến quên thở, sau đó gây ra cùng hấn diễn một màn nóng bỏng. Từ Ân vừa thấy đã đỏ mặt xua tất cả cung nữ ra ngoài, tiện thể đóng cửa lại.

Môi của Khinh Duật Phàm mút nàng ác liệt, khiến nàng phải rên “Ừm, ừm”, sau đó mới thỏa mãn mà buông ra.

Nam Yên bực mình đánh cho hấn một phát rồi quay về giường nằm, hấn cũng tò tò theo sau.

“Chàng làm cái gì, mặt mũi ta đều mất hết trơn”.

“Phạt nàng”.

“Phạt, phạt gì?”

“Con gái tướng quân, Thiên quốc? Có phải nàng nên giải thích cho ta một chút”.

Gì, có như vậy cũng dám hôn nàng trước mặt người khác, quá đáng, “Chàng ngốc sao, Thiên quốc chính là Thiên giới đó, còn phụ thân ta là tướng quân”.

“Nàng còn dám nói? Đến cả nhạc phụ tương lai của ta là ai ta còn biết sau những đám người ngu ngốc đó sao!”.

Biết hắn giận vì thế, nên nàng hôn chụt một cái lên môi hắn rồi dịu dàng nói, “Được rồi, ta nói hết cho chàng biết là được”.

“Ta là do Bích Lan tiên tử cùng Nam Đạt tướng quân sinh ra, cũng là mẫu thân thân yêu cùng lão già phụ thân của ta”.

Lão già sao? “Chậm đã, sao nàng lại gọi phụ thân là lão già?”

“Già thiệt mà, không chỉ nói tuổi tác mà tính tình ngày càng như ông già, suốt ngày cầu nhàu la mắng ta. Không giống mẹ xinh đẹp chỉ thương ta thôi”.

“Ông bao nhiêu tuổi?”.

Chà, ông già nhà mình hơi bị cao à nha, “Khoảng bốn nghìn tuổi”.

Câu nói này khiến hắn phải bật dậy, “Nàng nói bao nhiêu, bốn nghìn tuổi? Vậy mẫu thân nàng?”.

“Mẹ xinh đẹp hả, ba nghìn năm trăm tuổi”.

“Vậy, vậy còn nàng?”, hắn không muốn nghe, không muốn nghe sự thật nàng bao nhiêu tuổi.

“Ta, ta còn trẻ lắm, mới một nghìn bảy trăm tuổi, nhưng tính dưới đây ta chỉ mười bảy thôi nha, này, chàng sao vậy, chê ta già sao! Người ta còn phát triển nữa chứ chưa có già đâu nha”.

“Không, ta không chê nàng, dù gì đi nữa ta cũng yêu nàng, nương tử”.

“Ghét, ta cũng yêu chàng lắm, Phàm”.

Mặc kệ, nàng đã là nương tử của hắn, muốn bao nhiêu tuổi cứ bấy nhiêu đi, chỉ cần nàng ở bên hạnh phúc cùng hắn là được.

32. Chương 30

Trên thiên đình, cặp vợ chồng đẹp như tranh vẽ đang bàn bạc một chuyện vô cùng hệ trọng. Nữ ôn nhu nhẹ nhàng là Bích Lan tiên tử, nam anh tuấn khí chất vô cùng là Nam Đạt tướng quân.

“Đạt, chàng nói xem chúng ta có nên trừng phạt tên kia vì đã bắt cóc mất con gái xinh đẹp của thiếp không?”, Bích Lan nói lời dịu dàng nhưng lại vô cùng phúc hắc.

“Lan nhi, nàng muốn tính kế với tinh tú chuyển thế, không sợ đạo trời phạt sao?”.

“Thiếp mặc kệ, quân hắn là tinh quân, là thần tiên đi nữa nếu cướp con gái của thiếp thì thiếp cũng không tha. Chàng nói một câu, có giúp thiếp không?”.

“Giúp, giúp, đương nhiên phải giúp nàng rồi”.

“Nè, Yên nhi cũng là con chàng mà, tại sao chàng lại chẳng mảy may gì hết vậy?”.

Nam Đạt hết biết, đúng là con hư tại mẹ mà, Nam Yên như vậy cũng là do thê tử của hắn quá cưng chiều nàng, nhưng hắn là tướng quân, có nề nếp quy củ, làm sao có thể cưng chiều con gái ra mặt được.

“Nàng nói gì vậy, ta đương nhiên thương Yên nhi rồi, nhưng không thể chiều hư con được”.

Bích Lan dẫu môi cong lên, “Xi, Yên nhi xinh đẹp ngoan ngoãn giống người ta thế mà chê hư”.

Nam Đạt té ngựa.

Hoàng cung Khinh quốc

Khinh Duật Phàm mở mắt dậy, nhìn Nam Yên trong vòng tay của mình thì không khỏi cảm thấy hạnh phúc, nhưng hắn cũng có phiền muộn. Hắn biết nàng là tiên, đương nhiên sẽ sống thọ với trời đất, trẻ mãi không già nhưng hắn chỉ là người trần mắt thịt, sẽ già và chết nên nàng sẽ sống với hắn tới khi nào hắn không biết được. Tóm lại hắn rất phiền, nhưng hắn mỗi ngày đều làm cho nàng hạnh phúc, vui vẻ không lo âu để nàng không phát hiện ra hắn có tâm sự.

Nam Yên lúc này chợt mở mắt, thấy ánh mắt hắn đau buồn kì lạ nhưng thấy nàng thì lập tức khôi phục vẻ mặt bình thường.

Hắn vuốt ve đôi má nàng, cảm giác mềm mại khiến hắn mềm lòng, nàng bắt lấy tay hắn rồi đột nhiên trèo lên người hắn khiến hoàn cảnh lúc này là nữ trên nam dưới.

“Yên nhi, đừng nghịch, ta sắp thượng triều rồi”.

“Quản cái thượng triều của chàng là gì, ta có chuyện muốn hỏi chàng”.

“Ừ, nhưng nàng trong tư thế này có phải quá khiêu khích hay không?”.

Nàng cũng cảm thấy cái thứ nóng rực đã “dừng lều” chọt vào mông nàng khiến nàng đỏ rực cả mặt, nhưng nghĩ đến có chuyện muốn nói nên mặc kệ hắn.

Nam Yên uốn éo trên người hắn, còn nói giọng quyến rũ, “Ta mặc kệ, chàng nếu không trả lời ta thành thật thì ta sẽ không thỏa mãn chàng, ta sẽ để chàng trong tình trạng này mà lên triều đó”

Hắn nhìn nàng một lúc lâu, sau đó mới cười lớn, “Ha ha, Yên nhi hôm nay nàng còn dám trả giá với ta sao, nếu ta nói không thì sao?”

“Chàng thật ngoan cố, được rồi”, sau đó Nam Yên lăm lăm trong miệng làm phép hắn, nàng cười tít mắt lên, “Xong, chàng đã bị ta điểm huyết”.

Vỗ vỗ má hắn như tiểu hài tử mà chọc, “Chàng mau trả lời vấn đề của ta nha, nói, vì sao mấy ngày nay ánh mắt của chàng luôn nhìn ta rất kỳ lạ, đặc biệt là nhìn chằm chằm vào bụng của ta?”.

Hắn vẫn im lặng nhìn nàng, bỗng nhiên ánh mắt thay đổi biến thành gian xảo, trực tiếp lật người lại biến thành tư thế “chàng trên thiếp dưới” trong sự kinh ngạc của Nam Yên, “Nàng có phải rất ngạc nhiên vì sao ta có thể chuyển động không? Thực ra ta cũng không biết, thời điểm nàng nói nàng điểm huyết ta nhưng ta lại không cảm thấy gì cả”.

“Chàng...”Thật không thể tin được, phép thuật của ta không có tác dụng với hắn?! Nhìn khuôn mặt cười yêu nghiệt của hắn thì nàng đã sớm tức giận rồi, “Coi như chàng may, nhưng chàng vẫn không được trốn tránh câu hỏi của ta, bằng không ta sẽ cho chàng ra thư phòng mà ngủ!”.

“Nàng đó, cái gì không học lại dám uy hiếp tướng công nàng. Được rồi, ta nói. Yên nhi, không phải nàng không biết ta và nàng căn bản là hai người của hai thế giới, nàng trường sinh bất lão, ta chỉ là người phàm, sớm muộn gì cũng sẽ có người nhận ra điểm khác biệt của nàng, đến lúc đó ta sẽ ra sao nếu không có nàng? Ta thực sự không dám nghĩ tới”.

Thấy Khinh Duật Phàm đau buồn khi nói chuyện đó với nàng, Nam Yên cũng đau lòng. Nàng biết chứ, nhưng nàng cũng đã nghĩ ra một cách có thể ở bên cạnh hắn mãi mãi.

“Đừng đau lòng, Phàm ta nói chàng nghe, ta sẽ ở lại với chàng, ta sẽ không bỏ đi với bất kì tình huống nào, ta hứa”.

“Yên nhi, nhưng mà hình dáng của nàng?”.

“Đừng lo, ta tự có cách, vậy đã xong vấn đề thứ nhất, vậy còn vấn đề thứ hai?”

Nói đến đây, hắn không khỏi xấu hổ nhìn nàng, “Cái đó, Yên nhi nàng có thấy ta rất dửng dưng mãi?”.

Ặc, đúng là tên mặt dày, lại đi hỏi chuyện này, “À, ta thừa nhận, chàng rất được, nhưng chuyện này thì liên quan tới... A, không lẽ là?!”.

“Ừ, ta mong nàng có thai”.

Sắc mặt của Nam Yên lúc này từ đỏ chuyển sang màu trắng, nhợt nhạt làm hấn hốt hoảng, tưởng nàng có bệnh nhưng nàng phát tay không sao, sau đó ôm chầm lấy người nào đó mà khóc, “Phàm, ta có chuyện giấu chàng, vì không muốn *hức, hức* chàng phải buồn *hức, hức*”.

“Nàng làm sao thế, có chuyện gì?”, hấn thấy nàng khóc, lần này nàng khóc vì đau buồn chứ không phải làm nũng, hấn rất đau lòng.

Từ ngoài cửa đã truyền vào tiếng kêu hấn, “Hoàng thượng, thỉnh người lên triều”.

“Đẹp hết đi, kêu bọn họ ngày mai đến”.

Từ Ân rét run, không phải dạo này hoàng thượng rất hạnh phúc sao đột nhiên lại như vậy?? Aiiiz, khỏi cần nghĩ cũng biết là do ai làm rồi.

“Nô tài tuân chỉ”, chỉ mong mấy người đó đừng làm khó ông, hỏi ông lý do vì sao bãi triều.

Bên này, Khinh Duật Phàm phải đang đổ cho thiên hạ trong ngực hấn nín, “Đừng khóc, ta sẽ đau lòng, có chuyện gì nàng nói đi”.

“*Hức hức*, Phàm, ta ta không thể mang thai với người phàm trần”.

Oành trong đầu hấn có một tiếng nổ lớn, Yên nhi không thể có con với ta sao? Vậy thì ngôi vị này sẽ truyền cho ai đây, vì hấn không thể đụng vào người đàn bà khác được.

“Phàm, phải làm sao đây, chàng rất thích trẻ con phải không?”.

Thấy Nam Yên quá mức đau thương nhìn hấn, hấn rốt cục cũng thở dài, vòng tay ôm nàng, “Ta không thích, ta cũng không cần, chỉ cần nàng sống với ta là được”.

“Chàng nói gì vậy, chàng không có con vậy thì ngôi vị sẽ truyền cho ai? Được rồi, ta quyết định chàng hãy nạp phi đi, sinh cho hoàng thất một đứa con”, nàng thật tâm không muốn hấn có phi tần khác nhưng thế sự bây giờ rối rắm, hấn cần phải cho mẫu hậu hấn một người cháu, cho Khinh quốc một vị vua tương lai.

Nghe nàng nói ra điều đó, hấn thật sự tức giận, “Yên nhi, sao nàng có thể nói thế, ta không cần nạp phi, cũng không cần hài tử, nếu ta nạp phi thì hai chúng ta có ân ái như vậy được nữa không? Nàng chấp nhận trượng phu của nàng bị chia sẻ?”

Không! Nàng đương nhiên không cần, nhưng vẫn cần rằng mà nói lời làm cả hai phải đau lòng, “Chàng nạp phi đi, sinh cho mẫu hậu cháu trai, sinh cho chàng con trai kế vị”.

“Nàng! Nàng lại nói lời vô tâm vô phế này, thực tức chết ta mà. Được rồi, ta sẽ làm như nàng nói”, nói xong phát tay áo mà rời đi, để lại Nam Yên một mình khóc ròng trong chốn.

Trên thiên đình lúc này, Bích Lan đang xem tình hình ở dưới thấy con gái khóc hoa lê đài vũ thì tức giận ngập trời, *phanh* một cái ly trà rót xuống bể nát, “Tiểu tử thú kia lại dám chọc cho con gái yêu của ta khóc?! Lý nào lại như vậy, ta cũng chiều Yên nhi chưa xong đâu đến lượt tiểu tử kia khi dễ!”.

Có một cánh tay vuốt vuốt lưng Bích Lan âu yếm nói, “Lan nhi, đừng giận, sẽ mau già”.

“Hừ, chàng nói xem chúng ta nên trừng trị tiểu tử kia như thế nào?”

“Kiểu nào cũng được, miễn là nàng vui”, hừ, tên tiểu tử kia dám khi dễ con gái Nam Đạt ta, còn chưa tới lượt của người đâu.

Khinh Duật Phàm nói là làm, lập tức ban chỉ hòa thân với công chúa Tây quốc làm Quý phi, một tháng nữa sẽ cử hành hôn lễ. Thánh chỉ này ban ra làm toàn dân Khinh quốc cảm phần không hài lòng. Hoàng hậu chúng ta xinh đẹp như tiên, hiền lành, nhân ái như thế mà việc gì phải đi hòa thân với công chúa ngoại tộc kia chứ, thật không hiểu hoàng thượng nghĩ gì nữa.

Thái hậu vốn thương yêu hài lòng với con dâu là Nam Yên thì làm sao có thể để yên chuyện này được. Bà hiểu con trai của bà hơn ai hết, nó yêu tiểu Yên chưa thành thân đã ban chỉ cưới người khác, bà phải hỏi cho ra lẽ.

“Thái hậu nương nương cát tường”

“Hoàng thượng các người đâu?”

Từ Ân gãi gãi đầu, trả lời, “Cái kia, hoàng thượng đi nghênh đón công chúa Tây quốc ở biên cương rồi ạ”.

“Cái gì? Phàm nhi nó làm gì thế không biết, thực làm ai gia mất mặt”, con dâu của bà, chắc là nó buồn lắm đây, “Vậy tiểu Yên đâu”.

“Hoàng hậu ở bên trong, nhưng từ sáng tới giờ chưa bước ra khỏi cửa lần nào, nô tài cũng không dám đánh thức”.

“Ai gia vào thăm nó, dẫn đường”.

Bà đi vào phòng ngủ của con trai, thấy Nam Yên trùm kín đầu run liên tục thì không hiểu, liền lại gần khẽ đụng, “Tiểu Yên, ai gia tới thăm con đây”.

Trong chăn quả nhiên ngừng run, từ trong chăn lộ ra cái đầu nhỏ xinh của Nam Yên, nàng khóc rất thảm đến nỗi hai mắt sưng đỏ, nhưng vẫn không làm giảm vẻ xinh đẹp của nàng mà càng làm tăng vẻ đồng tình thương xót của người khác.

“Mẫu hậu, người tới rồi, thứ lỗi cho Nam Yên không thể hành lễ”.

“Con gái, không cần đa lễ, được rồi, con làm sao ngồi đây khóc, Phàm nhi nó thực tội tệt mà, bỏ con ở đây mà đi đón quý phi của nó”.

Bà nói xong câu này hai dòng nước mắt của Nam Yên tự chảy xuống, nàng nức cục mà nói, “Mẫu hậu, con, là con kêu chàng ấy nạp phi, chàng ấy không làm gì có lỗi với con cả”.

“Tiểu Yên, đang yên đang lành tại sao lại muốn nạp phi? Con gái à, con muốn chia sẻ trượng phu của mình với người khác ư?”, bà rất ngạc nhiên nha, không phải con trai thay lòng mà là do Nam Yên yêu cầu.

“Con bất hiếu, không thể sinh cho chàng những đứa con, cho mẫu hậu những đứa cháu nên con kêu chàng ấy nạp phi”.

“Aiz, ai gia hiểu rồi, con cũng đừng quá buồn, Phàm nhi nó yêu con là không sai, nhưng chuyện có con nối dõi là chuyện phải làm, con đã làm đúng”, thật là một đứa nhỏ hiểu chuyện, bà đã yên tâm giao hậu cung cho đứa nhỏ này rồi.

Bỗng nhiên một luồng sáng xuất hiện trong phòng, nam anh tuấn, nữ xinh đẹp như thần tiên hiện ra làm hai người trong phòng ngạc nhiên há mồm chữ O mất chữ A.

Nam Yên là người tỉnh ra đầu tiên, dụi mắt nhìn kỹ một lần nữa rồi hô lên, “Cha, mẹ?”.

Câu nói này làm thái hậu đang ngẩn người liền lập tức nhảy dựng lên, “Tiểu Yên, con nói đây là cha mẹ con?”

Á, không xong, thái hậu vẫn còn ở đây, nàng nuốt nước miếng định nói những vẫn không biết nói như thế nào thì Bích Lan đã lên tiếng, “Xin chào, ta là mẫu thân của Yên nhi, bà hẳn là mẫu hậu của tên tiểu tử thúí kia?”

Thái hậu kinh ngạc, mẫu thân của tiểu Yên nhìn như chị em của Nam Yên vậy, không hề già mà ngược lại rất trẻ trung xinh đẹp, bà vội nhìn người bên cạnh, hẳn là phụ thân của tiểu Yên, nhưng so với con trai bà đồng dạng anh tuấn, khí chất.

“À, ta là mẫu hậu của Phàm nhi, nhưng hai người vào đây bằng cách nào, còn có hai người trông không giống như là phụ mẫu của tiểu Yên”.

Lúc này Nam Yên đành phải giải thích, “Mẫu hậu, là con gạt người. Thực ra con là tiên nữ, và bọn họ cũng vậy, vì làm sai nên thiên đình phạt xuống trần gian tu luyện từ hình thú, bây giờ pháp thuật đã tu xong nên trở về hình người, chuyện này Phàm cũng biết”.

Thái hậu tiếp nhận thông tin tưởng như điên rồ kia nhưng giấu lại thấy cũng đúng, nhưng bà cũng có một thắc mắc, “Phàm nhi nó biết khi nào?”, con trai bà lại quen thần tiên, thật nghĩ không ra nha.

“Dạ, là lúc con trong hình hài hồ lý bên chàng, người cũng gặp con lúc đó mà mẫu hậu”.

“Nói vậy con chính là tiểu Nam?”.

Nam Yên gật đầu, bỗng chốc lại bị bà ôm, “Thật tốt quá, ta cứ tưởng lạc mất con, tiểu Nam rốt cuộc con cũng về với ai gia”.

Nam Yên cũng ôm chặt bà mà cười, “Vâng, là con đây”.

Bích Lan thấy một màn này cảm động không thôi, liền lấy ống tay áo của trượng phu mình mà lau nước mắt, sau đó lên tiếng, “Yên nhi, con gái xinh đẹp sao lại khóc? Tiểu tử kia khi dễ con, ta liền đánh cho nó một trận”.

“Không, mẹ, là con kêu chàng đi nạp phi để sinh con cho chàng”.

“Yên nhi, con điên rồi, chia sẻ trượng phu? Đây vốn không phải tác phong của con”.

“Con gái biết, con có chiếm hữu mạnh mẽ như vậy, sao lại dễ chàng với người khác! Chẳng qua là do con không thể mang thai!”.

Lý nào có lẽ đó, Bích Lan không tin nên vạch tay áo của Nam Yên bắt mạch, “Mẹ, vô ích, thái y cũng kêu không có làm sao mẹ coi ra”.

“Mấy tên lang băm đó sao có thể coi ra mạch tượng của thần tiên!”.

Cũng đúng ha, có phải nàng quá ngốc không.

“Sao rồi, Lan nhi, nàng coi ra không?”, Nam Đạt lặng lẽ ở phía sau Bích Lan lên tiếng.

“Được rồi, Yên nhi, con có thai!”

“Có thai!!!”, đó là tiếng của thái hậu cùng Nam Yên. Một tiếng nổ *oành* trong đầu nàng, nàng có thai mà lại không biết, vậy mà lại đi kêu hấn nạp phi, thật tức chết ta mà.

“Yên nhi, con yên tâm, mẫu thân sẽ đòi lại công bằng cho con, đi, về thiên đình”.

Cái gì? Về thiên đình ư, “Mẹ, con vẫn đang bị phạt mà”.

Lúc này Nam Đạt lên tiếng, “Con đã được phục chức, có thể quay về bất cứ lúc nào”.

“Được, con về với cha, mẹ”, nàng phải đi giải quyết tình nhân bé nhỏ của hấn nha, hắc hắc.

“Nhưng mà tiểu Nam, con định quay về thật sao?”.

Nam Yên ôm chặt lấy bà, nói nhỏ, “Mẫu hậu, người yên tâm, con đi giải quyết chuyện này, sẽ trở lại”, còn kèm theo cho bà một nụ cười phúc hắc, bà đoán con trai bà sắp phải chịu khổ rồi, ai biểu nói đi nạp phi là tức khắc nạp, hắc hắc, con trai, hãy chờ xem công phu chính người của hoàng hậu con đi.

33. Chương 31

Trên thiên đình

“Mẹ, sao con lại có thai được chứ, vốn dĩ không thể mang thai với người phạm mà?”.

“Con gái, thiên cơ bất khả lộ, mẹ chỉ nói với con một điều: hấn không phải người bình thường. Tới lúc cần biết thì con sẽ biết thôi!”.

Nấn nỉ nửa ngày khô cả họng mà mẫu thân đại nhân chỉ hé ra được một câu Phàm không phải người thường! Vậy là yêu, hay tiên?? Aaaa, không biết đâu, việc cần làm bây giờ của nàng không phải là ngồi suy nghĩ thân phận của hấn mà là đi chinh hấn. Nam Yên cười cười, nàng bắt giắc xoa xoa bụng nhỏ, bảo bối, con nói xem cha con có hư không, biết cưới mẹ kế cho con rồi đó.

Tại biên giới giữa Tây quốc và Kinh quốc, đoàn người hộ tống công chúa Tây quốc vào thành nghỉ ngơi. Theo lễ nghĩa mà nói, sau một tháng nữa cô công chúa này mới được diện kiến long nhan, nhưng mọi người không hiểu sao hoàng thượng cao cao tại thượng lại có mặt tại đây nữa, bọn họ đoán có lẽ công chúa này rất quan trọng vì vậy rất cung phụng.

Sau khi chào hỏi xong, mọi người đều về cung tắm nghỉ ngơi. Công chúa Tây quốc Tây Ngọc sau khi gặp Kinh Duật Phàm thì đem lòng yêu thương, thề nhất định sẽ câu dẫn hấn, vì vậy ả ta liền sai bảo thị nữ tắm rửa, chọn bộ y phục đẹp nhất, sai bảo đầu bếp nấu chén trà sâm bổ.

Kinh Duật Phàm nằm dài trên giường thở dài, miệng lẩm bẩm đọc tên Nam Yên, sau đó nhắm mắt lần qua lần lại rồi mới vào giấc ngủ. Bên ngoài tấm cung của hấn ồn ào đánh thức hấn nhưng hấn vẫn nằm yên xem thử ai to gan như vậy

“Công chúa, thực sự không được, hoàng thượng đã ngủ rồi ạ!”

“Bổn công chúa mặc kệ, ta sớm muộn gì cũng là quý phi của người, người lại dám to gan cản đường?”

Tên thái giám không dám hó hé cãi lại nhưng vẫn một mực chặn lại, thường thì Từ công công mới là người ở chỗ này sẽ dễ dàng đuổi ả đi nhưng Từ công công lại đại tổng quản nên phải ở lại trong cung, chỉ còn lại mình hấn.

“Chuyện gì ở ngoài đó?”, giọng nói này là của Kinh Duật Phàm truyền ra.

Tây Ngọc mừng rỡ kêu vọng vô, “Hoàng thượng, là thiếp, thiếp muốn vào dâng trà cho người nhưng tên thái giám này lại ngăn không cho thiếp vào”.

À, thì ra là nàng ta, được thôi, ta cũng đang chán, chơi với cô ta cũng tốt.

“Cho vào đi!”.

Tên thái giám vâng dạ rồi mở cửa cung cho ả ta nghênh ngang bước vào.

Ả ta vào được mà mừng hết lớn, thấy hấn còn đang nằm trên giường, một màn như vậy làm ả thích không thôi. Không phải ngài ấy muốn cùng ta chứ?

“Hoàng thượng, thiếp có pha trà sâm đặc sản Tây quốc, mời người dùng thử”.

Ả ta to gan đến gần bên hấn dâng trà, hấn mặt lạnh không nói gì những cũng nhận trà rồi để bên cạnh, bản thân thì cũng ngồi dậy.

“Ngồi ở đó đi”, hấn lấy tay chỉ vào cái ghế đằng xa.

Ả không cam lòng nhìn hấn, dù gì ả cũng là đệ nhất công chúa Tây quốc tới đây mà hấn liếc một cái cũng không nhìn. Vì vậy ả đành liều nhào vào lòng của hấn mà khóc

“Hoàng thượng, thiếp là quý phi của người mà, người có thể thân thiết hơn không?”.

Quả nhiên sắc mặt của hấn lạnh đi trông thấy, định đẩy ả ta ra thì không ngờ một luồng gió đã đẩy ả ra văng mạnh vào tường, khiến ả hét toáng lên

“Cứu thiếp, hoàng thượng”, ả ta khóc lóc làm dung nhan kiều mỹ nhưng hấn vẫn không để tâm bởi vì người hấn nhìn là một cô nương ở trước mặt.

“Yên nhi”, Kinh Duật Phàm kích động kêu lên, muốn ôm nàng vào lòng nhưng không ngờ nàng lại cho hấn một cái nhìn đáng sợ khiến da đầu hấn tê rần lên.

Nam Yên thấy một màn ôm ấp thì diên tiết lời ả ra, tức giận mắng hấn

“Chàng đang làm cái gì? Diễn một màn ôm ấp kinh tởm cho ai coi!”

“Còn không phải nàng kêu ta đi cưới phi còn gì, người đã có rồi bây giờ nàng còn trách ta!”

Thật tức chết hần mà, là ai ban đầu chủ động kêu hần làm vậy mà bây giờ tức giận với hần.

“Chàng, chàng được lắm, ta nhất định giết chết cô ta”.

Tây Ngọc bị điểm danh liền hét toáng, “Cứu với, người đâu, mau cứu ta”.

Thị vệ bên ngoài nghe có tiếng động lập tức chạy vào, thấy một màn kinh diễm: Hoàng hậu diễm lệ mặc y phục màu đỏ, ánh mắt giết người phóng về phía quý phi tương lai, còn hoàng thượng thì lại ung dung nhìn hoàng hậu làm vậy. A, thì ra là hậu cung đánh ghen, họ lúng túng không biết làm thế nào vì Tây Ngọc kêu cứu khổ sở vùng vẫy nhưng vẫn cứ dính chặt ở trên tường.

“Các người còn đứng đó làm gì, mau ngăn cản yêu nữ này đi, ả muốn giết ta. Hoàng thượng, cứu thiếp với”.

Thị vệ toàn bộ đều hành lễ, “Hoàng thượng, hoàng hậu nương nương, việc này là...”

Nam Yên nhếch môi cười, chúng thị vệ đều bị hấp dẫn ngây người ra, “Ra ngoài đi, bồn cung đang dạy chồng”.

Toàn bộ thị vệ chảy đầy mồ hôi thay cho hoàng thượng, ngài ấy đúng thật đáng dạy, hoàng hậu nương nương anh minh.

“Vâng”, sau đó rút ra ngoài hết, còn khép cửa dùm họ.

Lúc Tây Ngọc nghe đến hoàng hậu nương nương thì hoảng sợ, nhìn nàng đánh giá: quả thật rất xinh đẹp, ả luôn luôn tự tin rằng ả là người đẹp nhất nhưng khi nhìn đến Nam Yên thì cũng phải cảm thấy thừa nhận nàng đẹp hơn, nhưng như vậy thì sao chứ, quan trọng là hoàng thượng yêu ai.

“Hoàng thượng, người xem hoàng hậu đang làm gì, phép tắc đối xử với công chúa là ta như vậy ư?”

Đáp lại ả là giọng nói của Nam Yên, “Đúng vậy, đều do ta làm chủ, người có gì không cam lòng?”

“Tỷ tỷ, đều là người một nhà, tỷ sao có thể làm như vậy”.

Hai từ “tỷ tỷ” này phát ra càng làm cho mắt nàng đỏ lên, gơ tay lên bóp cổ ả ta, “Người còn dám gọi ta là tỷ tỷ, ta nói cho người biết, hần chỉ có một mình ta là hoàng hậu, không cần thứ như người”.

“Khụ, khụ, ặc, tha mạng, ta không dám nói nữa, cứu với”, ả đã dần dần mất không khí rồi.

Khinh Duật Phàm lắc đầu ngao ngán, mỉm cười ôm eo từ đằng sau của Nam Yên, bên môi thở ra làm nàng ngứa ngáy, “Yên nhi, vậy được rồi, tha cho cô ta đi, nàng không thể sát sinh”.

Ghen tuông của Nam Yên tạm lắng buông ả xuống, nhưng đánh ngất ả rồi nắm tay một cái ả đã biến mất. Nàng chán ghét buông hần ra rồi làm mặt dỗi ngồi xuống.

Khinh Duật Phàm cười sủng nịnh, ngồi bên cạnh ôm nàng vào lòng, “Nàng biết ta vui thế nào khi nàng xuất hiện không, cô bé hay dối?”.

Nàng cố tránh cái ôm của hần nhưng sức hần quá mạnh, không thể làm gì hơn là để cho hần ôm, “Không biết, ta thì lại thấy chàng đang ôm ấp nhớ nhung quý phi của chàng thì có”.

“Ta không ôm nàng ta, là tự nàng ta nhào vào, ta định đẩy rồi nhưng mà nàng tới trước một bước, đừng giận mà”, hần chôn đầu vào gáy nàng vừa hôn vừa làm nũng, thật không giống hình tượng hoàng đế cao cao tại thượng hằng ngày.

Nam Yên thấy nhột liền cười khúc khích, sau đó đánh cái tay đang làm loạn trên người nàng, “Chàng nghiêm túc một chút đi, ta kêu chàng đi cưới thêm không có nghĩa là chàng ngay lập tức làm liền, có phải chàng luôn muốn lấp đầy hậu cung phải không?”, nàng nheo nheo mắt hỏi.

“Oan uổng quá, ta không phải mà. Tất cả là vì nàng chọc ta giận, thêm nữa là Tây quốc muốn phá hiệp ước xâm lược nước ta, nên ta ra kế sách này”.

Thì ra là vậy, “Khinh Duật Phàm chàng giỏi lắm, dám gạt ta dùng mỹ nam kế, không nói nhiều nữa, mau mau ném a, ta trông thật bồn mắt”.

“Được, mới có người báo cáo rằng quân ta đã trấn áp được bên đó, ném được rồi”.

Đến lúc này Nam Yên mới yên tĩnh một chút, sau đó thở dài trong ngực hần nhắm mắt nghỉ ngơi. Nàng hiện tại có thai, lại bay đến nơi xa tít này có chút mệt mỏi. Khinh Duật Phàm biết nàng mệt nên chỉnh lại tư thế thoải mái cho nàng nằm trong ngực hần.

“Xem nàng đi, ta chỉ mới thông báo nạp thêm phi, mà nàng đã chịu không nổi đòi ném người, vậy còn dám kêu ta nạp phi nữa không?”.

Nam Yên mở mắt đầy yêu mị, nghĩ nghĩ phải để cho hần chịu chút đau khổ mới công bằng chứ.

Nàng nâng tay xoa xoa cái bụng nhỏ, mở giọng nói đầy trách móc, “Ai da, bảo bối, cha con là đang khi dễ mẹ, bảo bối không cần cha nữa nhé?”.

Quả nhiên có hiệu quả, thân hình hần bỗng cứng ngắc, bàn tay vuốt ve má nàng cũng dừng lại.

Ba giây không phản ứng, năm giây, mười giây...

Khinh Duật Phàm dùng tay nâng cằm của nàng lên, nhìn thẳng vào ánh mắt nâu của nàng với vẻ vui mừng, “Thật không Yên nhi? Nàng nói bảo bối là có thai ư?”.

Thấy mặt hần như một ngốc tử làm nàng bật cười ha hả, sau đó lấy tay hần đặt lên bụng nàng, khinh thường cười, “Bảo bối, có người không tin kìa, chi bằng con làm cái gì đó cho cha tin đi”.

Nàng xin thề là nàng chỉ đang nói giỡn chọc ai đó thôi, nhưng không ngờ nàng lại cảm nhận được một cái đập từ trong bụng ra. Cả Nam Yên cùng Khinh Duật Phàm đều kinh ngạc nhìn nhau với vẻ không thể tin được.

“Yên nhi, nó nó đang đập phải không, ta có thể cảm nhận được”.

“Àn, ta cũng vậy, Phàm, ta thề ta chỉ nói giỡn thôi, nhưng bảo bối lại có thể đập được. Ta có thai chỉ mới mấy tuần thôi mà, sao có thể?”

Khinh Duật Phàm lại đặt tay lên bụng nàng, mắt nhìn nàng. Nam Yên hiểu nên nói lại lần nữa, “Bảo bối, có thể đập lại lần nữa không?”.

Lần này thực sự là bảo bối có đập, “Có đập, có đập, Phàm, bảo bối của chúng ta thật thông minh”.

Hần ngây ngốc một hồi sau đó ôm chầm lấy nàng, hét to, “Thật tốt quá, Yên nhi, nàng có con với ta”.

“Àn, ta có con với chàng, là bảo bối đáng yêu đó”.

“Nhưng không phải nàng đã nói nàng không thể mang thai với ta sao, sao lại có chuyện thần kỳ như vậy!”.

“Quả thực như vậy, nhưng mẫu thân xinh đẹp của ta nói chàng không phải người thường nhwung lại không chịu nói chàng là ai làm ta rất bức”.

Mẫu thân? Người thường? Sau khi hần đi sao lại có nhiều chuyện ly kì vậy, “Nàng chờ đã, mẫu thân của nàng tới, còn có ta không phải người?”

“Đúng a, sau khi chàng đi, ta rất thương tâm nên khó, mẫu hậu qua thăm ta, sau đó thì đột nhiên mẹ cùng cha xuất hiện”.

Hần nghe đến đây thì đau lòng, “Là ta có lỗi với nàng”.

“Đúng, chàng có lỗi với ta, nhưng cũng do ta kêu chàng làm a”.

“Được rồi, nàng nghỉ đi, ngày mai ta đem nàng hồi cung”.

Khinh Duật Phàm nắm tay ôm nàng ngủ, không hề có dự vọng, chỉ có tình yêu.

Sáng hôm sau, ngoài cửa ồn ào đã đánh thức hần, hần nhìn người trong lòng mềm mại đáng yêu, không nỡ gọi nàng dậy sớm nên cẩn thận ngồi dậy đi ra ngoài.

“Có chuyện gì vậy?”

Tiểu thái giám hôm qua thấy kinh động đến hoàng thượng, liền cúi xuống báo cáo, “Bẩm hoàng thượng, công chúa Tây quốc từ sớm đã kêu la ầm ĩ muốn gặp hoàng thượng, nô tài ngăn cản kêu về nhưng nàng ta nhất quyết không đi”.

“Hoàng thượng, mau cứu anh trai thiếp, hoàng thượng”.

Hắn bước ra nhìn thấy gương mặt trang điểm kĩ càng, không có chút nào là đau buồn cả.

“Người làm gì ở đây?”

“Hoàng thượng, Tây quốc xảy ra chuyện, mau cứu anh trai thiếp đi”.

“Cứu? Tại sao trẫm phải cứu trong khi chính ta là người đã hủy”.

“Cái gì, chẳng phải thiếp là quý phi của người sao, sao lại như thế?”.

Lúc này mặt hắn đã lạnh băng, môi khê nhếch lên, nói độc ác, “Người chỉ là vật hy sinh thôi, trẫm đời này chỉ có một thê tử là hoàng hậu”, nói xong chỉ vào tên lính bên cạnh, “Người, kéo nàng ta ném ra ngoài”.

“Không thể nào, hoàng thượng, không thể nào, aaaaa”, ả ta đã hoàn toàn điên rồi, bị tên lính kéo ra ngoài sau đó đóng sầm cửa lại.

Nam Yên mơ mơ màng màng nói, “Phàm, gì mà ồn ào thế?”.

“Không có gì, chó sủa đó mà, nàng cứ ngủ tiếp đi”.

Khinh Duật Phàm ra thư phòng, nhắc tay lấy bút lông viết thánh chỉ, sau đó đem đưa cho tiểu thái giám, “Người đi thông báo đi”.

Nội dung thánh chỉ đó là Tây quốc phản loạn xâm lược Kinh quốc, đã được quân của nước ta trấn áp. Công chúa Tây quốc đau buồn nên tự tử, nên phế truất ngôi quý phi.

Khinh Duật Phàm cùng Nam Yên quay về cung, thái hậu ra đón nhưng nhìn thấy mặt con trai bà nhìn không được đánh cho hắn một trận.

“Mẫu hậu à, không phải chứ, sao người đánh con!”.

“Con ấy, làm đau lòng tiểu Nam, con nói xem đáng đánh không”.

Đầu óc hắn hoạt động nhanh chóng phát hiện ra điểm kỳ lạ, “Mẫu hậu, sao lại gọi Yên nhi là tiểu Nam?”.

“Ta còn chưa nói con đó, dám gạt ai gia lâu vậy, làm ai gia đau lòng khi biết tin tiểu Nam mất tích”.

Hắn không ngờ bà cũng biết bí mật này, hắn quay đầu nhìn chằm chằm nàng, nàng cười, “Ai da, coi ta đi, ta chưa nói cho chàng biết chuyện này sao?”.

“Nàng trở về biết tay ta”, hắn nhéo nhéo cánh tay nàng sau đó xin phép về tắm cung nghỉ ngơi.

“Hi hi, Phàm yêu dấu, ta không cố ý mà, tại mẹ xinh đẹp xuất hiện bất ngờ nên mẫu hậu biết hết rồi”, nhìn hắn dối thật nên nàng nhón chân lên hôn chụt lên môi hắn, cười xinh đẹp

“Được, được, cùng lắm sau này giấu nàng kỹ một chút, không thì mẫu hậu sẽ cả ngày tranh giành nàng với ta”.

Thật là trẻ con, nhưng mà nàng yêu hắn, yêu tính khí trẻ con bá đạo ấy.

Buổi tối khi đi ngủ, vì nương tử đại nhân lấy lý do mang thai không cho hắn đụng vào nên hắn đành đau khổ nhìn ôm nàng đi ngủ.

“Mẹ”, “Mẹ”.

Hai tiếng nói khác nhau vang lên trong không khí, nhưng không gian vẫn im lặng không trả lời.

“Cha”, “Cha”.

Nam Yên tỉnh dậy đầu tiên, nàng nghe hai tiếng đầu thì cứ tưởng mình nằm mơ, nhưng hai tiếng sau thì tuyệt đối không phải là mơ, nàng lay hấn bên cạnh dậy, “Phàm, dậy đi, có ai đang nói chuyện vậy?”.

Hấn cũng nghe được nên ngồi dậy cùng nàng, “Ừ, ta cũng nghe được, là ma sao?”.

“Cái gì, ma sao?”, nhìn mặt nàng tái mét làm hấn bật cười, “Yên nhi, không phải chứ, nàng đường đường là tiên sao lại sợ ma?”.

“Ai quy định ta không được sợ ma, ai!”, nàng tuy sợ nhưng vẫn cứng miệng.

“Mẹ”, “Cha”, lại là hai giọng nói đó lên tiếng.

“Aaa, Phàm, cứu ta, ta sợ”, nàng run rẩy trong lòng hấn.

“Mẹ, đừng sợ, không phải ma, là con”, “Đúng đó, mẹ, là con đây”.

Hai người ngẩn ra một lúc mới để ý bụng của Nam Yên phát ra tiếng nói đó, làm vẻ mặt không thể tin được, cũng là Khinh Duật Phàm bình tĩnh hỏi

“Bảo bối, là con lên tiếng sao?”

“Đúng a”, “Dạ”.

Aaaa, bảo bối nhà nàng, có thể đạp còn có thể nói chuyện trong một tháng mang thai? Tốt lắm, không hổ danh là con của nàng, nhưng sao lại có hai giọng cơ chứ.

“Bảo bối, sao lại có hai giọng nói?”.

Trong bụng nàng phát ra tiếng cười như lục lạc vậy, “Đương nhiên là vì có hai người rồi, mẹ ngốc”, “Mẹ không có ngốc, vì mẹ không biết thôi, anh đừng nói bậy”.

Được rồi, bảo bối nhà mình lại nói nàng ngốc, nhưng không sao vì nàng đang vui vẻ phát hiện nàng hoa lệ mang thai song sinh nha.

34. Chương 32

“Phàm a, ta mang thai hai bảo bối đó. Chàng đó, sau này phải chăm sóc tử tế cho ta đó”.

“Ừ, ừ, ta biết, nàng đi ngủ đi, mai còn làm lễ sắc phong”.

Nam Yên phấn khích reo hò trong lòng Khinh Duật Phàm thì lại có giọng nói bé gái

“Cha, sắc phong là gì?”.

Hấn cười nhu tình đáp con gái, “Đó là ngày mai mẹ con sẽ chính thức là nương tử của ta”.

Lần này tới lượt bé trai làm một câu khiến mọi người cứng họng, “Cha làm cho mẹ có tụi con rồi mới cưới sao?”.

Nam Yên đen mặt, cái gì không di truyền, lại di truyền cái BT của Khinh Duật Phàm là sao, con nàng nó thậm chí còn chưa chào đời nữa.

Nàng hắng giọng dạy con, “Con trai, cái này con còn nhỏ, không được hiểu kỳ”.

“Đúng đó, anh trai, anh ngoan ngoãn im lặng mà ngủ đi, để mẹ nghỉ ngơi”.

Quái lạ, chưa sinh mà tụi nó đã chia anh em rồi, “Bảo bối, sao con lại gọi là anh trai?”.

“Lần trước mẹ kêu con chứng minh cho cha là anh đã đạp trước, sau đó mới là con”.

Ồ, thì ra huyền cơ như thế, con của hai người thật là... tuyệt vời.

Khinh Duật Phàm thấy sắc trời đã gần sáng rồi, nàng đang mang thai thể này cần phải được nghỉ ngơi, “Hai con ngoan ngoãn đi ngủ đi, mẹ con đã mệt rồi”.

Thấy cha cũng đã lên tiếng nên hai bé rất ngoan ngoãn vâng dạ, cho đến khi không gian im lặng lúc đó hẳn ôm nàng nằm xuống dỗ nàng ngủ, nàng tuy rằng còn muốn nói chuyện với con nhưng nhìn sắc mặt hẳn dọa người nên biết điều nhắm mắt lại ngủ.

Sáng sớm hôm sau đã có nô tỳ đứng trước gọi dậy, Nam Yên mặc kệ mọi người có gọi thế nào đi nữa cũng không dậy, Khinh Duật Phàm đành đuổi hết nô tỳ ra, tự mình hầu hạ nàng.

Nàng mắt nhắm mắt mở cầu nhàu như con mèo giãy giụa không yên nhưng hẳn kẹp hai chân nàng lại, một tay kẹp nàng lại một tay lau mặt nàng. Nhìn đi, tính xấu này mỗi lần dậy sửa quai không được, mấy lần trước hẳn có thể dọa muốn nàng nhưng lần này không được nữa rồi.

“Yên nhi, mau dậy, mặc y phục vào”.

“Um, không dậy, tránh ra”, nàng lại lấy tay đánh hẳn, thật khổ sở mà, hẳn lắc đầu ngao ngán.

Ánh mắt hẳn đột nhiên thay đổi, lóe lên một tia, lấy tốc độ nhanh chóng hôn xuống môi anh đào của nàng, tay chân bắt đầu luồn vào trong váy ngủ.

“Um, ưm”, nàng cảm thấy cả người nóng rực, vẫn đang cho là đang nằm mộng xuân với hẳn, thế là không kiêng kị mà đáp lại. Môi lưỡi giao nhau, tay hẳn nắm trọn bầu ngực tròn trịa khiến nàng rên rỉ mà thổ dốc, tay nàng cũng bắt đầu mở quần áo hẳn mà vượt ve.

Khiến hẳn đau khổ lúc này là chỉ muốn kêu nàng dậy thôi mà tự bê đá đập chân mình, khơi lên dục vọng đau đớn không thể giải tỏa.

Lúc này lại có tiếng nói vọng lên, “Mẹ, sao mẹ lên rên vậy, mẹ đau ở đâu hả?”, là con trai bé bỏng của họ.

Nàng vì tiếng này mà mở mắt tỉnh dậy, kinh ngạc phát hiện tay nàng đã mở phanh áo của hẳn, khuôn ngực rắn chắc xuất hiện trước mắt nhắc nhở nàng đây không phải là mộng, là thực!!!

“Nàng rốt cuộc đã tỉnh, ta còn cho là nàng tiếp tục cơ”.

Nàng đỏ mặt đánh hẳn, cũng phát hiện thấy tay hẳn đang bên trong váy của nàng thì không nể tình mà đạp cho hẳn té xuống giường, rồi mới bình tĩnh giải thích cho con trai, “Không có gì, là cha hư nên mẹ đánh, da thịt cha con dày nên mẹ đau mới rên thôi ha, tiếp tục ngủ đi con”.

Nàng mặt không đỏ đi lừa gạt con của mình, nhin không được trừng người đang đứng trước mắt nàng.

“Ta sai, là ta sai, cũng tại nàng cả, gọi không chịu dậy nên ta chỉ còn cách đó. Sau này nàng còn không dậy ta sẽ tiếp tục, ta phát hiện mình rất thích việc này”.

“Chàng nhớ đó, ta sẽ tính với chàng sau. Thay đồ cho ta”, nàng đã dang hai tay cho hẳn hầu hạ nàng.

Buổi sáng đỏ mặt đã khép lại, lúc này nàng đã khoác lên y phục đồ rực của hoàng hậu nặng nề, đã vậy còn có cái trang sức ở trên đầu nặng trĩu khiến nàng phát cáu, nô tỳ hầu hạ hoảng sợ nàng phát tiết nên dè dặt nói thận trọng nói, “Hoàng hậu, đây là quy định, người chỉ cần đeo trong buổi lễ thôi, kết thúc nô tỳ liền tháo xuống cho người”.

Nô tỳ hầu hạ biết ý nên Nam Yên cũng bớt giận, chỉ lẳng lặng hỏi, “Người tên gì?”.

“Hồi nương nương, nô tỳ là tiểu Hương”.

“Được, sau này người là nô tỳ hầu cận bên ta”.

Tiểu Hương vui mừng vì lọt vào mắt xanh của hoàng hậu, liền cảm tạ rồi rút vội nhanh tay trang điểm cho nàng, vì hoàng hậu đã nói không thích trang điểm đậm nên nàng phối theo yêu cầu của Nam Yên.

Khinh Duật Phàm bước vào, phất tay tiểu Hương lui ra, nhìn nàng. Nàng rất đẹp! Mắt phượng mày ngài, môi nhỏ hồng như nước, hai má được đánh một lớp phấn mỏng làm tăng vẻ quyến rũ, riêng bộ y phục của hoàng hậu thôi cũng khiến khí chất của nàng bức người rồi.

“Yên nhi, nàng đẹp quá”.

“Di, vậy trước đó ta không đẹp sao?”.

“Đều đẹp, nhưng hôm nay là ngày thành thân, nàng đặc biệt xinh đẹp hơn ngày thường”.

Coi cái mỏ dẽo kia, ngọt như đường vậy, “Cái miệng chàng nha, bữa nay đã biết tán tỉnh rồi à, cẩn thận ta đó”.

“Ta chỉ tán một mình nàng là đủ rồi, bảo bối”.

Bên trong tình chàng ý thiếp nồng mật, lại không nghĩ đến đại sảnh đã tập hợp đầy đủ nhưng vẫn không thấy bóng dáng hai nhân vật chính xuất hiện. Đèn đã lên màu đỏ, khắp nơi đều đỏ rực xinh đẹp, hai bóng dáng từ xa xuất hiện. Một người mặc áo bào đỏ toát lên vẻ tuấn mỹ ngời ngời, một người xinh đẹp lộng lẫy yêu kiều đi bên.

Hai người dắt nhau vào điện, hần nhìn mấy tên quan lén nhìn nàng mà chảy cả nước miếng thì hừ lạnh, muốn giết người, còn bất giác nắm chặt tay nàng, nàng thấy đau nên nhìn hần thì buồn cười. Thùng dấm chua chực nếm! Kệ hần.

Hần nâng tay nàng lên ngồi xuống ghế hoàng hậu, thái hậu đưa ấn ký cho nàng, nói

“Ấn ký hoàng hậu cho con, sau này con đã là chủ của hậu cung, mẫu nghi thiên hạ, ai gia cũng yên tâm rồi”.

Nàng đưa hai tay nhận lấy, “Con biết rồi, mẫu hậu”.

Văn võ bá quan đồng loạt quỳ xuống hành lễ

“Hoàng thượng vạn tuế, vạn vạn tuế. Hoàng hậu thiên tuế, thiên thiên tuế”.

“Cung chúc hoàng thượng cùng hoàng hậu đầu bạc răng long”.

Nàng rất không quen nhiều người quỳ như thế a, “Miễn lễ hết đi”.

Dứt lời, có ngay một tiếng cười hoa lệ, “Hahahaha, con gái xinh đẹp, rất có uy nha”.

Nam Yên giật ngay mí mắt, không ổn chút nào. Mẫu thân đại nhân giá đáo!! Nàng khẽ giật ống tay áo của hần, “Phàm, làm sao đây, mẹ ta tới”.

Hần biết, ngoài nhạc mẫu đại nhân ra còn ai to gan xông vào đây như vậy, hần đứng dậy cung kính gọi, “Nhạc mẫu, người tới rồi”.

Mọi người ngu ngơ nhìn nhau, nhạc mẫu hoàng thượng còn không phải là mẫu thân hoàng hậu. Nhìn qua nhìn lại có thấy ai đâu, không ngờ rằng từ ngoài cửa bước vào là một mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành, mọi người còn nghi ngờ là một cung phi của hoàng thượng nhưng khi nhìn đến khuôn mặt giống bầy phần với hoàng hậu thì ngêch mặt ra, còn có nam tử tuấn mỹ bên cạnh làm cung nữ ở đây nhin không được đỏ mặt, tuấn tú không kém hoàng thượng nha.

“Mẹ”

“Yên nhi, nói gì ta cũng là mẹ, sao con nỡ nào không mời ta dự buổi thành thân của con hả, biết ta đau lòng cỡ nào không!”, bà còn giả bộ nặn ra chút nước mắt để thêm đáng thương.

Loạn rồi, loạn hết rồi. Mẫu thân trẻ đẹp như con gái, không cần nói cũng biết người bên cạnh là phụ thân hoàng hậu, trẻ y chang hoàng thượng.

Lúc này Khinh Duật Phàm mới lên tiếng, “Nhạc phụ, nhạc mẫu, là con không chu toàn, nhưng cũng không có cách gặp hai người để mời”.

“Ta còn chưa nói ngươi đó, tiểu tử thối, dám bắt cóc con gái ta, bây giờ ta tới là để giành con gái ta lại đây”.

Bà phất tay một cái, Nam Yên từ trên ghế hoàng hậu lập tức xuất hiện bên cạnh bà. Tất cả mọi người tròn mắt nhìn cảnh tượng, như dự đoán là sẽ có tiếng hét

“Aaaaa, yêu quái”.

“Có quỷ, hoàng hậu là yêu quái”.

“Gia đình hoàng hậu là yêu quái, thảo nào câu dẫn được cả hoàng thượng”.

“Đúng đó, coi bộ nàng ta đã dùng phép thuật làm u mê đầu óc của hoàng thượng rồi, hồ ly tinh”.

.....

Nam Yên tức đến nỗi muốn ọc máu, mẹ không nói không rằng liền thi triển phép thuật. Bây giờ hay lắm, toàn Kinh quốc đã cho cả nhà nàng là yêu quái. Yêu quái, yêu quái cả nhà người ấy!!!

“Câm miệng hết cho ta”, nàng đầu đã xịt khói rồi, mà mẹ bên kia vẫn ung dung trao cái gánh nặng này cho nàng, “Các người nói ai là yêu quái? Yêu quái có đẹp bằng ta không, hừ!”.

Đến lúc này thì ai mà không sợ nàng, nghĩ nàng là yêu quái nên chỉ dám mạnh miệng

“Người không là yêu quái thì là gì, ta nói cho người biết, người mau rút đi, bằng không đừng trách ta sẽ sai pháp sư trừng trị người”.

“Đúng đó, yêu quái như người sẽ làm hại đến hoàng thượng, mau rút đi”.

Kinh Duật Phàm tai nghe một câu yêu quái, hai câu cũng yêu quái thì tức giận thật sự

“Câm miệng, trẫm đã lên tiếng chưa mà các người dám lăng mạ hoàng hậu? Dem ra ngoài chém hết!”.

Không thể tin được, hoàng thượng đã bị yêu quái hớp hồn rồi

“Hoàng thượng, xin người hãy suy xét, đó là yêu quái, không thể giữ”.

“Xin hoàng thượng suy xét”.

Bích Lan ngồi trong lòng trượng phu của mình thầm cười, tiểu tử kia, coi người giải quyết như thế nào.

Nam Yên liếc liếc ánh mắt gian xảo của mẹ thì thầm cười khổ. Nàng nếu không đứng ra giúp hắn thì không xong đâu nha.

“Mấy người các người một câu yêu quái, hai câu cũng nói ta là yêu quái, vậy bằng chứng đâu?”

Mấy tên quan nháo nhào lên nói, “Chính mắt chúng ta trông thấy, người dùng phép thuật biến đến chỗ này, không phải yêu quái thì là cái gì?”.

Hắn ta vừa nói xong thì bị một cái bạt tay bay tới. Hắn ngã chổng vó mà rên đau.

Mấy tên khác thấy thế thì run cả người, chỉ sợ yêu quái kia sẽ hại đến mình, muốn bỏ trốn nhưng bên ngoài không thể nào đi ra, bởi vì Bích Lan đã giăng kết giới rồi.

“Yên nhi, đừng giận, sẽ tổn hại đến sức khỏe”, hắn luôn luôn tin nàng, tin nàng sẽ không bao giờ làm tổn hại đến hắn.

Nàng thở xồng xộc trong người Kinh Duật Phàm, trợn mắt nhìn mấy tên cầu quan ở dưới, “Chàng nhìn xem, toàn là người của chàng đó, dám nói ta là yêu quái, chán sống!”.

“Được rồi, chúng chán sống thì ta sẽ cho chúng sống không bằng chết”, hắn lóe lên tia ác độc trong mắt, dám khinh thường Yên nhi của hắn, còn chưa đến lượt các người đâu.

“Các người cho rằng có phép thuật là yêu quái? Vậy còn thần tiên, thần tiên thì không có phép thuật à?”.

“Người nói giỡn sao, thần tiên nào giáng trần, với sắc đẹp đó chỉ có thể là yêu quái!”.

Hừ, khinh người quá đáng, bộ thần tiên trong trí tưởng tượng của họ sắc đẹp không bằng yêu quái?! Cũng phải, nàng mang sắc đẹp yêu mị quyến rũ, còn những thần tiên khác thì sở hữu sắc đẹp xinh xắn, dịu dàng như mẹ nàng vậy, nhưng cái này sao có thể trách ta, ta còn có sở hữu gen từ một phần từ cha tuần tú trăm lạng mà.

Nàng phất tay lên, toàn bộ quần áo màu đỏ đều biến thành màu xanh. Thực ra là y phục của hoàng hậu rất phiền phức, thùi phượng tùm lum, mà bộ màu xanh mà nàng chuyển đó là bộ mà Nam Yên tiên tử nàng mặc lúc ở trên trời.

Mọi người há mồm nhìn nàng biến đổi từ bộ này sang bộ khác. Nhưng bộ màu xanh này tản ra ánh sáng thần tiên ra xung quanh. Thực ra nếu thần tiên với nhau thì không thấy ánh sáng đó đâu, chỉ có người phàm hoặc yêu quái mới thấy ánh sáng đó. Khi ánh sáng ấy chói lọi khắp nơi thì mọi người mới từ từ quỳ xuống, hô to

“Thần tiên giáng trần, hoàng hậu nương nương thiên tuế”.

“Thần tiên, hoàng hậu thật sự không phải là yêu quái. Xin hoàng hậu hãy tha tội cho thần ngu muội”.

.....

“Hừ, coi như các người có mắt, còn nhìn ra được ta là thần tiên”.

Khinh Duật Phàm này giờ im lặng nhìn nàng biến đổi, trong nháy mắt lại phiền lòng. Nàng là thần tiên, hẳn thật sự xứng sao? Mặc kệ tất cả đi, hẳn chỉ cần có nàng là được.

“Yên nhi, màu xanh này rất hợp với nàng, rất đẹp”.

“Vậy sao, thật ra đây là màu thứ hai ta thích. Vì ta là tiên muôn thú, muôn cỏ nên ông trời ban cho ta màu này”.

“Phàm, chàng có thấy ánh sáng của ta không?”, nó rất đẹp nha, nhưng mà nàng không thể thấy được của nàng.

“Nàng nói ánh sáng nào?”.

Nam Yên bất động nhìn hẳn không thể tin được, sau đó nàng hỏi toàn bộ người bên dưới

“Các người có thấy ánh sáng của ta không?”.

Đồng loạt đều trả lời “Vâng, rất đẹp”.

Hắn cũng hiểu ý nàng muốn nói là gì, trong lòng cũng nghi ngờ, hẳn cũng như bao người khác, sao lại không thể thấy ánh sáng của nàng. Hẳn mới nhớ lại vài ngày trước nàng có nói với hắn rằng hẳn không phải người thường, là như vậy sao.

Nam Yên mừng rỡ ra mặt, nắm lấy tay hẳn áp lên má nàng, nở nụ cười nói

“Phàm, rốt cuộc ta cũng biết chàng là cái gì rồi!”.

Hắn mặc dù không biết nàng nghĩ gì nhưng thấy nàng vui vẻ nên vui theo, tay vuốt ve làn da mịn màng của nàng, “Ừ, nàng nói đi”.

“Chàng giống như ta, đều là thần tiên”, nàng phấn khởi nên nói hơi to, kết quả làm cho thái hậu nghe thấy, bà liền bật dậy mà hỏi, “Cái gì, Phàm nhi là thần tiên? Không thể nào!”.

“Mẫu hậu, ta khẳng định. Bởi vì ánh sáng của con chỉ có con người cùng yêu ma quỷ quái mới thấy, còn thần tiên với nhau thì không thể”.

“Nàng nói ta là thần tiên? Sao ta không cảm thấy gì hết”.

“Có lẽ chàng là tinh tú chuyển kiếp, vẫn chưa đến giai đoạn về trời làm thần tiên”.

“Tinh tú chuyển kiếp?!” lời này vừa nói ra thật rất hoang đường, nhưng hẳn tin nàng.

“Hahaha, Yên nhi, con rất thông minh”, là mẹ nàng, Bích Lan.

“Mẹ, có phải Phàm là tinh tú chuyển kiếp không?”

Bà mỉm cười chứ không trả lời, như vậy cũng cho nàng biết được đáp án.

“Yên nhi, hẳn có sứ mệnh của hẳn, một khi mọi sự thành công thì khi đó hẳn mới được thiên đình công nhận”.

Sứ mệnh, không phải chính là trông coi Khinh quốc hưng thịnh phát triển sao?

“Con đã biết, mẹ thật xấu, dám để lộ thân phận của con, giờ con phải làm sao sống tiếp đây!”.

“Con gái ngọc, đúng là đang yêu mà trở nên ngọc ngá. Ta đã giảng kết giới rồi, không một tin tức nào có thể lộ ra bên ngoài, bây giờ làm phép quên kí ức đi”.

“Mẹ, người thật sự là người mẹ xinh đẹp nhất, thông minh nhất của con”.

“Hừ, không phải con vẫn bỏ người mẹ hoàn hảo này mà đi ư. Thông qua việc ban này ta chỉ khảo nghiệm xem tiểu tử kia có thật lòng với con hay đi nghe lời gièm pha về con mà đuổi con đi. Được rồi, ta đã biết đáp án”, nói xong nàng gật đầu với thái hậu, sau đó nắm tay Nam Đạt mà biến mất.

Nam Yên nhắm nhắm mấy câu rồi phát tay, mọi người trong đại điện đều biến mất. Khi họ tỉnh lại đã là ở trong nhà rồi, nhưng khi tỉnh dậy lại không nhớ gì cả, chỉ nhớ đến đoạn hoàng hậu nhận ấn ký sau đó mọi người đều trống rỗng.

Tối đó, sau khi tắm rửa là giờ nghỉ ngơi. Nam Yên nằm trong lòng Khinh Duật Phàm nhắm mắt hạnh phúc, bỗng ngộ ra một chút

“Phàm, chúng ta phải đặt tên cho hai bảo bối thôi, như vậy mới phân biệt được”, nàng vuốt ve cái bụng chưa to lắm.

“Ừ”.

“Ta đặt nhé”.

“Ừ”.

“Chàng hứa rồi đó, ta nhất định sẽ cho bảo bối cái tên đẹp”.

“Ừ, ngủ đi, bảo bối”.

Trong bóng đêm bao trùm nhưng hạnh phúc vẫn đang bùng bùng bên trong hoàng cung. Ngày sau chắc chắn sẽ rất náo nhiệt đây.

35. Chương 33

“A, mở miệng nào, Phàm”

Giữa trời nóng nực như thế này thì trái cây lạnh là cách giải nhiệt tốt, Nam Yên thương xót Khinh Duật Phàm phải làm việc “quần quật” như thế nên tốt bụng mang nho tới dứt tận miệng cho hắn. Đường nhiên, Khinh Duật Phàm sẽ không bỏ qua dịch vụ chăm sóc tốt nhất của lão bà rồi.

Ngoài cửa điện có Từ Ân thông báo, “Hoàng thượng, Kiên Vương của Kiên quốc tới”.

“Mau truyền vào”.

Hắn quay sang tận hưởng nho của nàng, tiện thể nói, “Yên nhi, Kiên vương này là thúc thúc của ta, nàng cẩn thận lời nói một tý”.

“Xí, chàng làm như ta là bà chằn ý, ai thèm”.

Hắn nhẹ nhàng xoa đầu nàng, sau đó Kiên vương đi vào cùng với hai người, một nam một nữ.

“Thần Kiên vương tham kiến hoàng thượng”.

“Hoàng thượng cát tường”.

“Miễn lễ, ban ngồi”.

Cô nương có vóc dáng nhỏ nhắn, mặt mày mi thanh mục tú, ánh mắt long lanh nhìn về phía này. Quả nhiên là ong bướm của hắn. Nàng đoán không sai mà

“Duật Phàm ca ca, huynh khỏe không?”

Quả nhiên, quả nhiên, một tiếng Duật Phàm ca ca này vừa vang lên, nàng khẽ nghiêng rằng, một tay vòng qua eo hắn mà nhéo. Khinh Duật Phàm bị đau nhứu mày nhìn nàng, thấy nàng cười nhưng rất nguy hiểm, hắn thẳm chảy mồ hôi, muội muội họ này thật là.

“Kiên Hân muội muội không cần đa lễ, cứ tự nhiên”.

Muội muội?! Nàng nhéo, nhéo, nhéo.

Nhìn sắc mặt của hắn khẽ nhăn, Kiên Hân nhìn qua bên phải hắn. Thật xinh đẹp! Đó là tiếng lòng của Kiên Hân, nếu như là ở vị trí đó là hoàng hậu trong truyền thuyết rồi.

“Kiên thúc thúc, đây là hoàng hậu của trẫm, Nam Yên”.

Kiên vương cũng đã nghe nhiều về vị hoàng hậu này rồi, bây giờ mới được tận mắt thấy, xinh đẹp hơn ông tưởng tượng nhiều.

“Hoàng hậu nương nương cát tường”.

“A, không cần đa lễ”.

“Hoàng hậu tỷ tỷ, muội là Kiên Hân, lần đầu gặp mặt”.

TMD tỷ tỷ, nhìn người còn lớn hơn ta vài tuổi vậy mà tỷ tỷ, “Quận chúa cũng không phải là phi tần hậu cung, một tiếng ”tỷ tỷ” này bổn cung nhận không nổi, vẫn nên gọi bổn cung là nương nương là được”.

Một câu này làm Kiên Hân in lặng không đáp trả, sững sờ nhìn Khinh Duật Phàm với ánh mắt gần như sắp phát khóc. Con bà nó chứ muốn làm cá sấu chúa à!! Nàng nhện, không được làm mất hình tượng thực nữ.

Tên con trai còn lại sau khi nghe nàng nói thì bật cười, nàng quay qua nhìn hắn, có chút ấn tượng. Trai đẹp này tuy thân hình không được như Khinh Duật Phàm, cũng trắng hơn hắn vài phần, một gương mặt mỹ nam yếu ớt, thư sinh tiêu chuẩn.

“Hoàng hậu nương nương cát tường, không biết nương nương có còn nhớ ta không?”.

Nàng lục trí nhớ, chắc chắn đã từng gặp, nàng không biết gương mặt đen bên cạnh nàng đang nheo mắt nhìn nàng.

“Bổn cung đã từng gặp người? Ở đâu?”.

“Không biết người còn nhớ thành Lạc Dương, Túy Dương lâu không?”.

“Aa, ta nhớ. Người là tiểu mỹ nam kia”.

Kiên Tuấn gật đầu mỉm cười. Oa, mỹ nam cười sức hấp dẫn thật lớn.

Khinh Duật Phàm giật giật mép miệng, ra là tiểu tử hôm đó. Đừng trách hắn vì sao ngay cả em họ mình cũng không nhớ, vì hắn chỉ nhìn thấy một mình lão bà hắn thôi.

“Thúc thúc đi đường cũng mệt rồi, trẫm đã sắp xếp cung điện cho ba người, Từ Ân dẫn đường”.

Nói xong cũng không thèm nhìn nữa, trực tiếp ôm Nam Yên về phòng nghỉ.

Kiên Hân nhìn hai người mà lòng buồn man mác.

“Yên nhi, phần khích lắm sao?”.

“Đương nhiên, cố nhân mà, hihi”.

“Đừng có mà cười kiêu đó, Yên nhi, gặp được tiểu tử đẹp trai đó nàng rất vui đúng không?”.

“Đúng là như vậy, nhưng mà mỹ nam tuyệt nhất ở đây rồi, ta cũng đâu cần nhớ đến người khác”.

“Giỏi lắm, tiểu yêu nữ, đã biết dẻo miệng rồi”.

“Nè, người ta là tiên nữ, không phải yêu nữ nhá. Ta còn chưa nói chàng đó, Kiên Hân muội muội? Thật ghê tởm mà”.

“Muội ấy từ nhỏ ta đã quen biết rồi, nàng đừng so đo nữa, được rồi ngủ đi”.

“Không được, không nói rõ ta sẽ aa, ừm, ừm”.

Khinh Duật Phàm trực tiếp bịt miệng nàng lại bằng một nụ hôn.

Sáng sớm hôm sau, Nam Yên đang nằm ở Ngự Hoa viên hóng mát trong lành. Tiểu Hương ở bên cạnh hầu hạ, sau đó bấm báo

“Hoàng hậu, quận chúa tới”.

Dù sao cũng là muội muội của hần, cũng xem thử nàng ta định làm thế nào

“Hoàng hậu nương nương cát tường”, Kiên Hân hành lễ.

“Ngồi đi, quận chúa”

Mới sáng sớm mà nàng ta đã bừng sức sống như hoa sen, rất tốt.

“Quận chúa, sáng sớm đã có tinh thần đi dạo ngự hoa viên rồi?”.

“Nương nương quá lời, Kiên Hân cũng yêu hoa cỏ mà”.

“Vậy sao, không phải người tưởng rằng hoàng thượng đang ở đây nên mới tới chứ?”.

Kiên Hân đỏ mặt, bị nói trúng tim đen nên không còn gì để nói nữa.

“Không phải người yêu thích hoàng thượng chứ? Cũng thật là loạn luân nha”.

“Không phải đâu, nương nương, Kiên Hân không phải con gái ruột của phụ vương”.

“Ý người nói là người yêu hoàng thượng chứ gì, haha”.

Ra là nàng ta không phải con ruột của Kiên vương, vậy thì không ổn nha, nàng phải loại trực tiếp tiểu Tam rồi.

“Người cũng thật quá to gan, dám ở trước mặt bốn cung mà lộ vẻ mặt yêu thương hoàng thượng”.

“Nương nương, người tương tư tới hoàng thượng không phải chỉ có một mình Kiên Hân, toàn bộ nữ nhân ở Kinh quốc này đều mong muốn. Lại nói, từ xưa tam cung lục viện, hoàng đế luôn nhiều phi tần, Kiên Hân yêu thương hoàng thượng cũng đã lâu, không ngờ tới nương nương xuất hiện ngăn cản ta”.

Giỏi, khẩu khí giỏi nha, muốn khích tướng ta ư, “Đúng vậy, người nói yêu thương hoàng thượng cũng rất nhiều, nhưng không phải người nên tự hỏi tại sao hậu cung này cũng chỉ có một mình bốn cung. Tiểu Hương à, Ngự hoa viên này gió độc tới nhiều quá, chúng ta đi”.

“Vâng, nương nương”.

Muốn đấu cùng ta, còn non lắm.

Kiên Hân sắc mặt giận dữ, hoàng hậu này thật không dễ đánh. Nhưng mà ta cùng Duật Phàm ca ca từ nhỏ đã quen biết, dựa vào cái gì mà người lại lên mặt. Ta không tin đấu không lại người.

Nam Yên bực bội ra khỏi Ngự hoa viên, thì gặp được Kiên Tuấn.

“Nương nương, người khỏe”.

“Tiểu mỹ nam, người đi đâu đây?”.

“Thần cũng chỉ đi dạo mà thôi, nương nương sáng sớm cũng thật xinh đẹp”.

“Ai da, tiểu mỹ nam, người quá khen, haha, aiz, thật nhớ lúc ấy, ta cùng huynh ở Túy diên lâu thật vui vẻ”.

“Nương nương, nếu có dịp thì chúng ta xuất cung đi chơi nhé!”.

“Được đó, nhưng mà để sau nhé, ta đang bị cấm túc, gặp sau nha”.

Kiên Tuấn nhìn Nam Yên đi về phía Càng thanh cung, lòng cũng chợt buồn, chỉ trách ta xuất hiện sau hần, tiểu mỹ nhân, nàng hãy hạnh phúc.

“Tiểu nha đầu, muội làm gì đó?”.

Không hiểu ngày hôm nay sao ấy, liên tiếp gặp người trên đường về cung. Tiểu nha đầu, người nói câu này cũng chỉ có huynh ấy.

“Sư huynh, người tới rồi ư?”

“Tiểu nha đầu, muội cũng quá vô tâm, mới đó mà đã nhanh quên ta rồi à?”

Nam Yên chạy qua lắc tay hấn nũng nịu, đó luôn là thói quen từ nhỏ của nàng, “Đâu có, sư huynh tới thăm muội à?”

Sư huynh này là Mặc Diễm, là tướng quân trên trời, dưới trướng phụ thân nàng. Từ nhỏ đã ở bên cạnh nàng, học cùng chung một sư phụ, nàng luôn coi là ca ca ruột.

“Tiểu nha đầu vô lương tâm, có chồng rồi lập tức quên sư huynh đây. Ta độ lượng tha cho muội một lần, hôm nay ta tới là để gặp muội phụ”.

“Gặp Phàm ư? Được rồi, muội dẫn huynh đi”.

Khinh Duật Phàm dụi mắt mình lần thứ ba, hấn không phải nhìn nhầm chứ. Lão bà của hấn dắt tay một tên nam nhân đẹp trai tới thư phòng gặp hấn, không phải nàng trực tiếp hồng hạnh vượt tường chứ. Nghĩ tới đây, hấn nổi giận nắm chặt tay trong áo, vẻ mặt đen như đất nòi lại trưng ra.

“Yên nhi, nàng đang làm gì đấy?”

“Phàm, giới thiệu với chàng, đây là sư huynh của ta, Mặc Diễm”.

Mặc Diễm xoa đầu nàng, “Tiểu nha đầu, lại với hấn đi, coi hấn tức giận kìa, không khéo lại đánh ta bây giờ”.

“Huynh nói giỡn gì vậy, Phàm dám đánh huynh ta sẽ cho hấn biết tay”, nói thì nói vậy nhưng nàng cũng tới chỗ của Khinh Duật Phàm mà ngồi.

“Phàm à, Mặc Diễm sư huynh từ nhỏ đã lớn bên ta, chàng phải lịch sự đó, thu lại bộ dạng ghen tuông của chàng đi”.

“Hừ, trở về ta sẽ xử lý nàng”.

Khinh Duật Phàm hướng Mặc Diễm động tác mời ngồi, nhưng Mặc Diễm phất tay, “Không cần đâu, ta tới đây là để báo cho người biết, hai tháng nữa sẽ có nguyệt thực, thời điểm chuyển giao sắp tới, người hãy chuẩn bị đi”.

Cả Khinh Duật Phàm cùng Nam Yên đều bất ngờ trước lời nói của Mặc Diễm, đương nhiên cả hai người đều đoán được thần tiên như hấn xuống đây báo tin ắt hẳn là quan trọng, nhưng như vậy cũng quá bất ngờ.

“Sư huynh, lời này do ai chuyển tới?”

“Là Thiên đế, ông ấy kêu rất nhớ muội đó”.

“Phải không, là ai ban đầu phạt muội chứ, xí”.

Khinh Duật Phàm trấn định nàng lại, sau đó nói với Mặc Diễm, “Mặc Diễm sư huynh, xin cảm ơn đã báo tin, nhưng mà ta có cần phải chuẩn bị những gì không?”

“Không cần khách sáo, việc người cần chuẩn bị là tinh thần và truyền ngôi đi, khi người là thần tiên thì không có lý do gì lại không ở trên thiên cung. Được rồi, lời bao nhiêu đó ta đã truyền, tiểu nha đầu, muội phụ, bảo trọng”.

Nói xong sau đó biến mất, nhưng nháy mắt lại xuất hiện, “Haha, coi ta nè, quên mất. Tiểu nha đầu, đi Bích dận ta đưa cho muội những thảo dược dưỡng thai, không có ở dưới đây đâu, nên muội tốt nhất là nên uống đi. Tạm biệt muội”, Mặc Diễm vừa đi là mây gối thuốc xuất hiện ở trên bàn.

Trong thư phòng yên tĩnh, hai người nhìn nhau. Nam Yên lên tiếng, “Phàm, chàng định như thế nào, truyền ngôi cho ai bây giờ?”, nàng bất giác giơ tay sờ cái bụng hơi nổi lên một xú, con trai còn chưa ra đời, truyền cho ai đây.

“Ta cũng không biết nữa, việc này ta chưa từng nghĩ tới. Nếu phải làm thần tiên mà bỏ Kinh quốc, ta làm không được”.

“Nhưng mà, nếu chàng không làm thần tiên thì sẽ không sống được với ta trọn đời”, nàng vừa nói mà nước mắt đã tuôn rơi. Nàng không muốn phải rời xa hắn.

Khinh Duật Phàm thấy nàng khóc mà đau lòng, ôm nàng vào lòng, hôn lên từng giọt nước mắt của nàng, “Nàng đừng lo, cũng đừng suy nghĩ nhiều, cứ để cho ta lo. Việc bây giờ của nàng là chăm con thật tốt, hãy đi uống thuốc mà nhạc mẫu đưa cho đi”.

“Hứa với ta, làm thần tiên nha”, nói nàng ích kỷ nàng chấp nhận, chỉ cần có hắn, nàng chấp nhận bị người đời khinh bỉ.

“Được, ta hứa với nàng, ta sẽ mãi mãi ở bên nàng và con”, việc này hãy xử lý sau vậy, bây giờ Yên nhi đang xúc động, hắn không thể nói tiếp.

Ông cậu Thiên đế đang định bày mưu gì thế này, nàng phải lên thiên cung một chuyến mới được.

Nửa đêm, sau khi xác định hắn đã ngủ say, nàng nhấc tay chân đang ôm nàng ra, đắp mền cho hắn thì biến mất.

Nhưng nàng không biết, sau khi nàng biến mất thì hắn mở mắt, suy tư trầm ngâm.

Đến cổng trời, hai tên lính canh cửa thấy bóng dáng nhỏ nhắn đang đi tới đây, sau khi thấy mặt nàng thì cười vui vẻ, “Là Nam Yên nha đầu đây mà, hoan nghênh trở lại”.

“Cảm ơn, ta đi đây”.

Lúc này hai đứa bé lại tỉnh dậy nói chuyện với nàng, “Mẹ, mẹ”.

“Con dậy rồi à?”.

“Vâng, mà mẹ đang làm gì vậy, sao không nghe thấy tiếng của cha”.

“Mẹ con đang trên trời”.

“Thiệt ư, anh trai, mình đang ở trên trời đây”.

“Hai con im lặng một tý, mẹ có việc phải làm”.

“Dạ”.

Đường đi tới chính điện rất đẹp, phong cảnh hữu tình mây bay đầy đường. Nhưng nàng cũng không có tâm tình để thưởng thức, nàng phải nhanh chóng quay về trước khi hắn tỉnh lại, nếu không cái môn nàng sẽ chịu trận mất.

“Tiểu Yên?”.

“Vương mẫu, người khỏe không?”.

“Nha đầu này, đến bây giờ mới chịu lên thăm ta”.

“A di, người đừng trách con, cũng tại Thiên đế phạt con thôi”, nàng bĩu môi trẻ con.

“Thế nên con giận ta vì vậy mới không lên nữa, nha đầu giận dai”.

“Thôi mà, có ông cậu ở đây không a di?”.

Vương mẫu xoa đầu Nam Yên, cười nói, “Tiểu Yên, cậu con không có ở đây, a di bồi con”.

“Được lắm, dám trốn, hừ. A di, người có biết hai tháng nữa lão công của con được chuyển giao không?”.

Vương mẫu kéo nàng ngồi xuống ghế, phất tay kêu cung nữ mang đồ lên, tay bà xoa xoa bụng của nàng, “Tiểu Yên, bụng con mấy tháng rồi?”.

“Gần ba tháng rồi, đúng rồi, a di, người mau nói chuyện đi”.

“Bảo bảo, con có khỏe không?”.

Lúc này bụng Nam Yên bị đập hai cái, sau đó còn phát ra tiếng nói, “Mẹ, mẹ, ai vậy?”.

Vương mẫu cũng bị giật mình, sau đó quay sang hỏi nàng, “Tiểu Yên, là bụng con đang nói chuyện ư?”.

Nàng cười títt mắt, xoa xoa bụng, “Vâng, tuy rằng không biết tại sao nhưng hai bảo bảo biết nói chuyện khi được một tháng”.

“Thật kỳ diệu, bảo bảo, bà là dì của mẹ các con”.

“Chào bà”.

Nam Yên sức nhớ tới chuyện chính, liền nắm tay Vương mẫu, “A di, người đừng đánh trống lảng, mau nói cho con biết chuyện này là như thế nào?”.

Bà thở dài một đợt, rồi nói, “Tiểu Yên, thật ra mọi chuyện Mặc Diễm đã nói đầy đủ cho con nghe rồi, nhưng điều kiện để chuyển giao đó là chiến đấu”.

“Chiến tranh ư? Hai tháng nữa?”.

“Đúng vậy, hai tháng nữa, sẽ có chiến tranh nổ ra, và người ra trận phải là Khinh Duật Phàm, hắn phải gắng sức chiến đấu để chiến thắng nhưng vẫn phải hy sinh. Sau đó sẽ được chuyển xuống Diêm phủ, chờ đợi xử lý rồi được nâng lên hạng tiên”.

Đầu Nam Yên bùm nổ, hắn phải chết ư, tuy biết rằng hắn sẽ không sao nhưng nàng vẫn khó chịu trong lòng, điều kiện này quá ác độc.

“Ai, ai là người đặt ra vậy? Có phải quá ác độc không, con không muốn thấy cảnh Phàm phải hy sinh”.

“À, là cậu của con đó, ông ấy nói rất kịch tính”.

“Cái gì? Kịch tính, ông ta cũng quá đáng lắm rồi, a di, dì truyền lời lại cho con, ông hãy chờ đó”, nói xong liền nhún người biến mất.

Ở đâu đó trong điện, một người đàn ông trung niên bước ra, ho khụ khụ, “Nó đi rồi à”.

“Phải, nó nhả lại với chàng là ông hãy chờ đó”.

“Ừ, ta đã nghe”.

“Nhưng mà chàng làm vậy có đúng không, khổ thân nha đầu”.

“Ta làm vậy rất nhẹ nhàng đó, nếu không nể tình hắn là lão công của nha đầu đã cho một trận sét đánh hắn cho rồi”.

“Để nha đầu đó nghe được thì chàng coi chừng đó, nó sẽ đá chàng một phát bây giờ”.

Ở hoàng cung, Nam Yên bước chầm chậm tới giường, gỡ mền ra, nằm xuống, định nhắm mắt lại thì có một lực đạo mạnh mẽ quay cuồng đem nàng áp đảo xuống dưới thân.

“Aa, Phàm, chàng làm ta giật cả mình”.

“Nàng đi đâu, hử?”, một trận hôn dài rơi xuống mặt nàng.

“Ừm, nhột quá, chàng dừng lại, ta nói là được. Ta đi hỏi Thiên đế”.

“Ừ, nàng hỏi được gì?”.

“Ta, ta nghe được chàng sẽ phải hy sinh trong một trận chiến xảy ra trong hai tháng nữa, như thế mới danh chính ngôn thuận lên hàng tiên ban”.

Thấy hắn trầm ngâm không nói, nàng biết hắn đã biết rồi.

“Mặc Diễm đã nói cho ta biết”.

“Tại sao chàng không nói cho ta biết?”, báo hại nàng phải lén lút trốn đi, rốt cục cũng bị phát hiện.

“Ta không muốn nàng phải thấy ta chết, nhưng nếu đó là cách duy nhất ở bên nàng thì ta sẽ làm bất kì giá nào”.

Nam Yên cảm động, nàng đưa tay vòng lên cổ hắn, chủ động hôn, “VẬY còn chuyện ngôi vị?”.

“Nàng yên tâm, ta đã có cách”.

“Nói ta nghe đi mà, Phàm”.

“Nàng hỏi lộ cho ta, ta sẽ nói chàng nghe”.

“Hỏi lộ hả? Tiền, châu báu?”.

“Vi phu chỉ nhận hỏi lộ là lão bà thôi”.

Nam Yên đánh lên lồng ngực hắn, “Đừng giỡn nữa, bảo bảo sẽ biết”.

“Không sao, nàng nhỏ tiếng một chút, tụi nó sẽ không biết đâu”.

Không biết quần áo của hai người thoát từ lúc nào, hắn hôn nàng. Hôn từ xương quai xanh tới cái bụng hơi to, rồi xuống nơi rậm rạp kia. Nàng rên lên một cái, hắn đã cho một ngón tay vào rồi, vì mang thai nên rất nhạy cảm, mới đó đã chảy đầy nước.

“Phàm, xin chàng, đừng đùa giỡn ta nữa”.

“Yên nhi, muốn tự đến”.

Nàng đỏ mặt, nhìn Khinh lão nhị mà lòng thầm kêu, TMD sao nó to quá vậy, tuy đã làm nhiều lần nhưng nàng ngưỡng vẫn ngưỡng. Nhưng hắn tra tấn nàng quá, nàng nhịn không được giờ hai chân thon ra kẹp chặt hông của hắn, đưa mông tới gần vật nóng rực ấy mà cọ xát. Lý trí Khinh Duật Phàm mất tiêu, cầm em nàng nhẹ nhàng tới. Hai người liên rên lên thoải mái, phải nói từ lần nàng mang thai đã ba tháng, hắn phải cấm dục, bây giờ được “khai trai” nên phấn khởi nhưng vẫn nhẹ nhàng.

Ngoài cửa sổ, ánh trăng chiếu xuyên qua vào trong phòng, trên giường có đôi nam nữ dùng tiết tấu nguyên thủy nhất để nói lên tình yêu của họ.

Thể lực của Khinh Duật Phàm và Nam Yên bình thường là đồng nhất. Hắn luyện võ nên cường tráng, nàng là tiên nên thể lực có là gì, nhưng mà hiện nay nàng mang thai nên mệt, hắn lại bị cấm dục lâu như vậy, nàng chống đỡ không nổi nên ngắt đi. Hắn thấy vậy nên liền chạy nước rút, rên lên một tiếng rồi rút ra, ôm nàng đi tắm, lau khô người nàng. Ôm lại trở về giường, hắn ôm nàng, hôn lên vầng trán mịn, “Ngủ ngon, Yên nhi”.

36. Chương 34

Một tháng sau đó, bụng Nam Yên lộ ra một tý, Khinh Duật Phàm kêu Từ Ân thông báo cho mọi người biết. Mọi người từ trong ra ngoài cung đều hào hứng chúc mừng, thái hậu biết cũng lâu rồi nhưng cũng làm ra vẻ mới biết, cười títt mắt, bảo ngự thiện phòng chuẩn bị thức ăn để làm một bữa tiệc chúc mừng hoàng hậu mang long thai.

Tiểu Hương ở bên cạnh quạt cho Nam Yên đang ngồi ăn, nô tỳ bên ngoài truyền tin vào, tiểu Hương bấm báo cho nàng

“Nương nương, tối nay sẽ có tiệc cho người đó!”.

“Tiệc gì?”.

“Nương nương mang long thai, thái hậu nương nương mừng tiệc cho người”.

Aiz, phiền phức thật. Nhưng mà mẫu hậu đã có lòng thì nàng cũng nên nhận. Mấy ngày nay nàng cũng ít qua thăm mẫu hậu, cũng tại hắn, bám nàng như thể hai người muốn gắn vô nhau luôn.

“Tiểu Hương, hoàng thượng đâu rồi?”.

“Bẩm nương nương, hoàng thượng đang thượng triều ạ!”.

Mắt nàng sáng lên, phải tranh thủ hắt thượng triều mà chuồn êm mới được.

“Tiểu Hương, mau ra ngoài mang cho ta một đĩa bánh hoa đào, nhớ phải nóng hổi đó”.

Tiểu Hương cũng thắc mắc, nhưng cũng nghe lời mà đi ra.

“Các người cũng lui ra đi, bốn cung đi nghỉ ngơi”.

Tất cả nha hoàn đều lui ra, cửa phòng của nàng đóng lại. Nàng cũng nhanh chóng thay bộ quần áo màu vàng nhạt, gỡ hết đồng trang sức trên đầu, chỉ cài một cây trâm. Đó là cây trâm mà Khinh Duật Phàm tặng nàng trong đêm tân hôn, nàng luôn luôn quý nó.

Lúc làm xong, nàng búng tay một cái, không gian xung quanh biến thành một con hẻm. Thầm cười khê, rốt cuộc nàng cũng được xuất cung, tuy chỉ là lên đi một chút nhưng cũng tốt, nàng ở hoàng cung chán muốn hỏng rồi. Vuốt ve cái bụng hơi to nhưng cũng chưa lộ lắm, nàng làm một kết giới cho bụng, ở chợ rất nhiều người, không khéo đụng là xong.

Nàng đi dạo ngoài đường lớn, người người tấp nập mua bán, cuộc sống tuy không giàu lắm nhưng vẫn cơm no áo ấm, nàng thầm khen ngợi hân, rất biết trị nước nha. Đi thêm vài bước nữa, nàng thấy một đám côn đồ đánh tập thể một đứa bé. Nam Yên ngứa mắt liền búng tay, mọi người chẳng hiểu mô tê gì đều bị văng ra ngoài.

Nàng liền xông tới ôm đứa bé, nó rất đẹp, chắc chắn sau này sẽ là một mỹ nam, hắc hắc, nàng đi đâu cũng gặp vận trai đẹp.

“Tiểu đệ đệ, đệ không sao chứ?”.

Đứa bé nhìn nàng bằng ánh mắt không sợ hãi, nó rõ ràng là bị đánh, nhưng vẫn còn ý chí sắt đá. Rất có tương lai.

Đám côn đồ bỏ chạy, thấy một mỹ nhân đỡ thằng bé dậy, liền nhẹ giọng nói

“Tiểu mỹ nhân, ngoan ngoãn tránh sang một bên để bọn huynh đây dạy dỗ nó, sau đó sẽ bồi nàng”.

Đứa bé trong lòng nàng run run nhưng vẫn ánh mắt đó, nàng thương nó quá à

“Các người là ai, tại sao lại đánh nó?”.

“Mỹ nhân, nó ăn trộm đồ của tụi này, không đánh nó thì đánh ai”.

“Hừ, các ngươi đúng là cầm thú cũng không bằng, lại dám hùa vào ăn hiếp một đứa nhỏ, không biết xấu hổ”.

Tụi côn đồ thấy Nam Yên ăn mềm không ăn thích ăn cứng nên nặng nề hét

“Khôn hồn thì mau tránh ra, không thì ông đây cũng đánh luôn”.

Nàng nhếch mép, “Muốn lên thì lên đi”.

Tụi côn đồ lại xông tới, gần tới nơi thì bị Nam Yên phát tay một cái, cả đám lại bay ra một lần nữa. Nàng xông tới đá cho mỗi người một cái, tụi côn đồ đau đớn la rên đầy dưới đất. Người dân bu vào xem tấp nập, chỉ trỏ, ném đồ ăn thừa vào tụi nó, rồi vỗ tay rầm rộ khi thấy một mỹ nhân nhìn như liễu yếu đào tơ mà đánh cho tụi côn đồ kia vật vờ. Người dân ở đây cũng không ưa gì tụi này, tụi nó luôn luôn thu thuế cái gọi là thuế bảo kê, không nộp nó sẽ đánh, cũng không thể báo quan, nó sẽ đánh, vậy nên chỉ có thể nhịn mà nộp tiền.

“Mọi người có phải rất hận mấy người này không?”, nàng thông minh nên nhìn ra người dân ở đây rất hận tụi côn đồ này.

“Đúng vậy, tụi nó thu thuế bảo kê, luôn luôn đánh đập mọi người, cô nương, cô phải đòi lại công bằng cho chúng tôi”.

“Được, bốn cô nương ta hôm nay đã ra tay là phải làm cho tụi nó. Mọi người hãy kiếm dây thừng trói hết chúng lại, sau đó cùng ta đi quan phủ”.

Người dân hùng hổ lấy dây thừng trói từng tên lại, còn nhét vào mồm của mỗi tên một đồng rau củ. Nam Yên quay sang nhìn cậu bé, hỏi nó

“Tiểu đệ, có đi cùng tỷ không?”.

Nó vẫn nhìn nàng, nhưng bằng ánh mắt khác, vừa xa lạ nhưng cũng vừa thân thiết, nó gật đầu. Trong tay nó vẫn cầm một miếng ngọc bội đã cũ rồi nhưng nó vẫn miết chặt không buông.

“Tiểu đệ, đệ lấy cái này của tụi kia à?”, chắc hẳn vì miếng ngọc bội này nên tụi côn đồ mới đánh nó.

Nó lắc đầu, tựa như không muốn nàng hiểu lắm, nó vừa lắc đầu vừa cầm ngọc bội chỉ vào người của nó. Nam Yên lấy thuốc bôi vào chỗ bị thương của nó, thấy hành động này nàng muốn khóc, thì ra nó bị cầm.

“Được rồi, đệ không cần nói nữa. Ngoan, tỷ tỷ tin đệ”.

Thấy nàng đã tin nó, nó cười cười, nụ cười xinh đẹp làm nàng tràn nước mắt. Nó dang tay lau nước mắt cho nàng nhưng ngại mình bẩn nên rút tay về, nàng khẽ cười, lấy khăn tay lau đi nước mắt, rồi dùng một khăn tay khác lau đi vết bẩn trên người nó.

“Cô nương, đã trói xong”.

Nhìn tụi côn đồ bị nhét một đồng rau củ mà mắc cười, nàng liếc sang những người dân cao to mà nói, “Các huynh hãy kéo những tên đó đi sau ta để tới quan phủ”.

Trở lại phía hoàng cung.

Sau khi tiểu Hương lấy bánh hoa đào cho Nam Yên, gõ cửa mấy lần mà không thấy nàng lên tiếng, bèn đẩy cửa bước vào, “Nương nương, người không sao chứ, tiểu Hương gọi người quai mà người không lên tiếng. Nương nương?”.

Tiểu Hương thông minh đoán được hoàng hậu không có ở đây, hỏi người hầu ở ngoài cửa cũng không thấy. Tiểu Hương chỉ biết thở dài mà hướng thẳng đến Ngự thiện phòng bấm báo, hoàng hậu mất tích, hẳn hoàng thượng là người hiểu rõ.

Từ Ân từ xa đã thấy tiểu Hương đến gần đây đại khái đã đoán được chuyện liên quan đến hoàng hậu. Quả nhiên,

“Từ tổng quản, nô tỳ có chuyện cần bẩm báo với hoàng thượng. Là về hoàng hậu”.

“Hoàng thượng, nô tỳ bên cung hoàng hậu có chuyện bẩm báo”.

Khinh Duật Phàm đặt bút xuống, gương mặt dần dần lạnh xuống khi nghe tiểu Hương trình bày quá trình hoàng hậu mất tích khỏi cung. Đương nhiên tiểu Hương sẽ không biết Nam Yên trốn khỏi cung bằng cách nào, vì vậy mới không làm loạn cả cung lên đi tìm mà trực tiếp bẩm báo hẳn. Coi như nàng còn biết đào tạo tâm phúc ở bên cạnh.

“Người lui ra đi”.

“Vâng”.

Yên nhi, nàng thật to gan, dám bỏ trốn ra ngoài chơi. Không ngoan chút nào.

“Đã tìm ra hoàng hậu chưa?”.

Trong căn phòng lập tức xuất hiện một người, quỳ xuống bẩm báo, “Hoàng hậu đang ở ngoài cung, chính xác là đang cùng một đoàn người tiến đến phủ quan tri huyện”, sau đó biến mất.

Khinh Duật Phàm cười cười, nàng lại gây chuyện, hẳn nhanh chóng thay long bào ra, mặc một thân màu đen huyền bí. Gọi Từ Ân vào nhắc nhở có ai diện kiến liền đuổi hết qua cung thái hậu, còn hẳn thì vận khinh công bay tới phủ quan tri huyện.

Lúc này, đoàn người đã tới cửa phủ tri huyện, binh lính canh gác thấy chuyện không hay liền bẩm báo quan phủ. Quan phủ lật đật chạy ra, to giọng hét, “Mấy người định làm gì, có biết ở đây là phủ tri huyện không?”.

Nam Yên đánh giá tên quan, hẳn chắc đã hơn năm mươi, thân hình mập mạp, râu ria đầy mép. Nàng bước tới trước, lên tiếng, “Đại nhân, ta tới đây là để báo án”.

Thấy người nói là một cô nương xinh đẹp, còn xinh đẹp hơn những người trước đây mà tên quan phủ từng thấy, ông ta liền bị mê hoặc. Ông ta cười rất nhiều vợ, thấy con gái nhà ai xinh đẹp, liền dùng mưu kế mà đoạt được. Nay thấy Nam Yên chắc chắn ông ta sẽ không thể nào thả mất.

“Ồ ô, tiểu cô nương, nàng tới báo án ư, sao không nói sớm. Nhanh, dọn đường để cho người dân vào báo án”, ông ta quát mấy tên lính, mấy tên lính liền xếp thành hai dãy hai bên đường đi, cầm cây gậy đập xuống đất, miêng hô hào, “Quyyy huuu”.

Tên quan cũng nhanh chóng trèo lên bàn ngồi, đập bàn một cái rồi nói, “Có án mau báo”.

Người dân liền ném mấy tên ấy xuống đất, tên đầu đàn thấy quan phủ liền la ú ớ, quan phủ cũng thấy, liền nhận ra người quen, “Người đâu, gỡ đồng rau củ ra”.

Tên đầu đàn được mở miệng, liền kêu khóc, “Đại ca, huynh xem chúng nó đánh đệ như thế nào nè, huhu”.

A, thì ra là người một nhà, thảo nào mà người không lộng hành. Khinh Duật Phàm chàng xem chàng đi, lo quản việc trên mà sót một tên này đây.

“Đại nhân, ta bắt gặp tội hấn đánh đập đứa bé này, còn có người dân làm chứng hấn đã và đang thu thuế bất hợp pháp, mong đại nhân xử trí”.

Tất cả những việc làm này đương nhiên tên quan phủ phải biết, nhưng vì tình huynh đệ nên nhắm một mắt mở một mắt cho qua.

Đập bàn một phát, ông ta nói, “Ai là nhân chứng, mau bước ra”.

Nam Yên dắt đứa trẻ bước ra, nhưng vì biết nó không thể nói nên nàng thay nó nói, “Đại nhân, là đứa bé này”.

“Người có phải bị đám người này đánh không?”.

Tên đầu đàn kia phản kích, “Đại ca, nó ăn cắp đồ của đệ nên đệ mới đánh nó”.

Đứa bé nghe nói nó ăn cắp liền trừng mắt nhìn tên kia, sau đó lắc đầu liên tục. Nam Yên bèn giải thích

“Đại nhân, nó nói nó không ăn cắp. Miếng ngọc này vốn là của nhà nó, nhưng bị tên kia cướp nên nó mới lấy lại”.

“Nó không nói một lời nào, tại sao nàng biết?”.

“Bởi vì nó không thể nói, nhưng ta từ trong mắt nó có thể hiểu”.

Tên quan đập bàn một cái, “Đã không thể nói thì không thể là nhân chứng. Tội này không thành, còn tội thứ hai, ai làm chứng”.

Mọi người nhìn qua nhìn lại nhưng không có ai dám nói, biết tên kia là em của quan phủ, chỉ sợ sau này sẽ bị trả thù nên chỉ đành im lặng.

“Nếu đã không còn nhân chứng, vậy các người bị oan. Người đâu, tháo dây trói”.

“Khoan đã!”.

Nam Yên đứng ra chặn những tên lính.

“Cô nương, còn gì để nói?”.

“Người, tên quan đầu heo kia, ta nói có tội là có tội, người dựa vào cái gì mà mà phán oan”.

“Người, người lại dám chửi bốn quan, tội đáng chết. Nhưng bốn quan thấy người xinh đẹp, đi theo bốn quan thì ta sẽ tha cho”.

“Haha, bằng vào người ư, cóc ghẻ mà đòi ăn thịt thiên nga, hôm nay bốn cô nương ta sẽ thay hoàng thượng hành đạo”.

“Bổn quan từng gặp hoàng thượng, hoàng thượng còn trọng dụng ta, bằng vào người mà nói thay hoàng thượng hành đạo, haha, người đầu, mau trói nàng ta lại”.

Binh lính bốn phía bao vây nàng, đứa bé đang túm váy nàng chợt đứng ra phía trước dang tay ra bảo vệ nàng. Nàng cười cười, nhất định nàng phải mang thằng bé về cung mới được.

“Tất cả dừng tay”.

Ồi mẹ ơi, sao cái giọng này nghe quen quá vậy. Đừng nói là hần nha.

Mọi người đều nghe thấy tiếng nói đó nhưng vẫn chưa thấy ai cả, rồi đột nhiên có một thân hình màu đen bay trên đầu mọi người rồi đáp xuống bên cạnh cô nương xinh đẹp kia, dùng một chưởng tản ra xung quanh, tất cả binh lính bao vây Nam Yên đều ngã xuống.

Nam Yên kinh ngạc, mới chớp mắt mà hần đã đứng bên cạnh nàng rồi, đúng là nàng trốn không thoát.

“A haha, Phàm sao chàng lại ở đây?”.

“Nàng nói thử xem, nương tử”.

Mọi người chấn động, nhìn nam tử phía trước. Thân hình cao gầy rất hợp với bộ áo màu đen, mặt như tạc tượng, khí chất cao ngút, quá xuất chúng. Tuân nam mỹ nữ này lại là phu thê, bao nhiêu ánh mắt đổ dồn vào họ.

“Tướng công, người ta biết lỗi rồi mà, đừng trách ta, đều tại chàng quản ta quá chặt, ta mới lên ra ngoài chơi thôi mà”, nàng chu chu đôi môi đỏ lên, hần không có cách nào giận nàng nữa, định hôn nàng nhưng chỗ này đông người quá.

Khinh Duật Phàm nhìn nàng, bỗng phát hiện phía dưới có thêm một người nữa, nó đang bảo vệ nàng. Hần chỉ chỉ, “Yên nhi, đây là ai?”.

Nàng định nói sự thật, nhưng tính trẻ con nổi lên, liền xoa đầu thằng nhỏ nói, “Con trai, mau chào tướng công của ta đi”.

Tất nhiên Khinh Duật Phàm sẽ không bình tĩnh nổi khi nghe hai từ “con trai” phát từ cái miệng nhỏ kia, hần nắm tay nàng hỏi lại một lần nữa, “Nàng nói một lần nữa, đây là ai?”.

“Đùa chàng thôi, nó là đứa bé ta mới cứu, làm sao con ta có thể lớn được như thế này”, nàng bịt miệng cười, hần có phải quá tin nàng nói không, nói gì nghe đó.

Nàng ghé vào tai hần nói nhỏ đủ để hai người nghe, “Chẳng lẽ chàng đã quên ta trao cho chàng lần đầu sao, chàng lại nghi ngờ ta”, nói xong nàng ngượng đỏ mặt, dắt đứa bé đứng qua một bên.

Hần liền đuổi theo, kéo eo nàng lại, “Ta đương nhiên nhớ, nhưng mà ta cũng không quên phải phạt nàng đâu, chờ ta xử vụ này xong đi”.

“Phàm, tên đầu heo kia còn muốn cưới ta làm thiếp đó”, nàng muốn đổ thêm dầu vào lửa, hắc hắc, cho người thành héo nướng luôn.

Hần đương nhiên nghe xong thì bùng nổ, tội chồng chất thêm tội, tên quan kia chắc chắn xong rồi.

Trở lại hiện trường, mọi người thấy phu thê kia diễn tình cảm đã xong, tên quan kia cũng đứng dậy đập bàn liên tục.

“Người là ai, to gan nào động quan phủ”.

Nhưng mà ánh mắt như giết người của Khinh Duật Phàm bắn tới, tên quan kia cũng tự nhiên hạ giọng xuống, trong lòng thâm sợ hãi, khí thế của hần quá cao.

“Người là tri huyện ở đây?”.

“Chính là bổn quan”.

Khinh Duật Phàm vẫn từ tốn đứng đó không lên tiếng, Nam Yên cười phì, nhéo nhéo cánh tay hần, “Chàng làm gì đó, sao không lên tiếng, chẳng lẽ chàng quên mang lệnh bài?”.

Thấy hấn không nói gì nàng liền biết, cười haha, sau đó từ trong tay áo lấy ra lệnh bài màu vàng, đứng đưa trước mặt tên quan. Tên quan sau khi nhìn rõ lệnh bài liền tái mặt quỳ xuống, hô to

“Hoàng hậu nương nương thiên tuế, thiên thiên tuế”.

Người dân thấy vậy liền quỳ xuống hô vang theo hấn, đứa bé bên cạnh cũng kinh ngạc không kém, mở to đôi mắt trong suốt ấy nhìn nàng, định quỳ xuống nhưng nàng kéo lên không cho.

Nàng khoác tay Kinh Duật Phàm bên cạnh, nhìn tên quan kia, “Người có phải ngu ngốc không, bổn cung là hoàng hậu, vậy người này là ai mà người cũng không thèm chào à”.

Tên quan ít nhiều gì cũng hiểu lời nói của nàng, nhưng mà cũng không thể tin được hoàng thượng có mặt tại nơi này.

“Hoàng thượng vạn tuế, vạn vạn tuế”, ông ta vừa hô to lên, người dân cũng hô lên, người ta là phu thê, thê tử là hoàng hậu thì đương nhiên phu quân là hoàng thượng rồi.

“Tất cả miễn lễ, nhưng riêng ông tiếp tục quỳ”

Mọi người tung hô, lần đầu diện kiến hoàng thượng vi hành, trong lòng mừng muốn được diện kiến long nhan từ lâu.

Ông ta liền bò lồm cồm xuống, đồng thời mời Kinh Duật Phàm lên ngồi ghế nhưng hấn không ngồi, vẫn tiếp tục ôm eo Nam Yên. Thiên hạ đồn hoàng thượng sủng ái hoàng hậu, bây giờ mới thấy tận mắt.

“Ông đã biết lỗi chưa?”, Kinh Duật Phàm lười nhác lên tiếng.

“Hoàng thượng, tiểu quan không có tội, xin hoàng thượng minh xét”.

“Khắc Nhất”.

Từ trong đám đông xuất hiện một nam tử anh tuấn khác, đưa một cuốn sổ cho hấn rồi lui về sau. Kinh Duật Phàm đưa cuốn sổ cho Nam Yên đọc, tiếng nàng lanh lảnh trong không khí vang lên, “Ngày 1, thu được hai trăm lượng từ cửa hàng vải, lúa, thóc. Ngày 2, thu được ba trăm lượng từ cửa hàng vải, lúa, thóc, giấy, bánh. Ngày 3, thu được... Nè người thu nhiều quá bổn cung đọc không hết. Hừ, thu nhiều tiền thuế vô lý thế này mà dám kêu không thu. Vả mặt hấn”, Khắc Nhất tuân lệnh tiến tới vả hai cái vào mặt hấn. Hấn là sát thủ, đương nhiên ra tay không hề nhẹ, tên kia đã nhổ ra hai cái răng rồi.

“A, đây rồi, ngày 7 thu được năm trăm lượng và một miếng ngọc, vì nhà đó nghèo nên không có tiền trả, cướp miếng ngọc coi như trừ nợ. Người ngu lắm, thứ gì cũng viết vào đây, haha, đánh tiếp”, tên đầu đàn lại mất thêm một cái răng.

“Tên quan đầu heo kia, người không phải huynh đệ ruột tương thân tương ái của tên côn đồ kia sao, bình sinh bổn cung ghét nhất là cướp của. Tịch thu tất cả tài sản trả cho người dân, còn lại để mua gạo và chữa bệnh cho người nghèo”.

Mọi người hoan hô, cảm tạ hoàng hậu cùng hoàng thượng anh minh, vì chúng mà nhiều người đã khổ nhiều rồi.

“Phàm, xử chúng đi”.

“Ừ”, “Bãi bỏ chức quan của hấn, nhốt tất cả vào ngục chờ xử lý, tịch thu tất cả tài sản theo lời của hoàng hậu nói”.

Từ trong phủ chạy ra là một đồng người, khóc lóc chạy tới tên quan, “Đại nhân, đại nhân sao thế này?”, “Cầu xin hoàng thượng hãy tha cho đại nhân”.

Nam Yên biết những người này đều là thê thiếp, con cái của tên quan, nói chung cũng tội họ, vì thế nàng lên tiếng

“Bổn cung sẽ cấp cho các người một ngôi nhà nhỏ, các người hãy tự mà kiếm sống đi”.

“Tạ ơn hoàng hậu, nhưng mà còn đại nhân?”.

“Hấn chỉ ở tù, các người đừng lo, sau này hãy chờ hấn”.

Làm xong những chuyện này, Kinh Duật Phàm nắm eo nàng nói, “Lão bà, có phải nên về cung chưa?”.

“Nên, đương nhiên rồi, đi”.

Nàng định đi nhưng có ai đó nắm váy nàng, nàng quên mất còn đứa bé ấy.

“Phàm, chúng ta mang nó về luôn nha”.

“Không được”.

Biết ngay mà, “Đi mà, nó rất tội nghiệp, mang về đi mà”.

“Không”.

Tức quá, vậy thì chỉ còn cách này thôi, nàng khẽ nói bên tai hắn, “Chàng muốn gì ta đều đáp ứng”.

Hắn nhướng mày nhìn nàng, sau đó cười, “Nàng nhớ đó”.

Rốt cuộc cũng đồng ý, “Đi nào, tỷ tỷ mang đệ về cung”.

Đứa bé gạt đầu đi theo, trong mắt nó tràn ngập hình bóng của hai người trước mắt.

37. Chương 35

Hoàng cung

Nam Yên dắt tay đứa bé vào cung của nàng, tuy Kinh Duật Phàm không cho nhưng nàng vẫn dắt nó vào, kệ cho hắn tức vì ghen tị, hắc hắc.

“Tiểu Hương, em mau dọn một căn phòng cho tiểu đệ này”.

Từ lúc nàng mang đứa bé vào, cung nữ bên cạnh liên ríu rít vì nó quá đẹp trai, tiểu Hương cũng không kém, liên tục nhéo má nó nhưng nó vẫn cứ bám váy nàng không buông. Nàng cười cười rồi phát tay cho tiểu Hương đi ra.

“Mau lại đây, ăn điểm tâm đi”.

Nó nhìn nàng cười, rồi cầm bánh lên ăn. Nó đã được nàng cho thay ra bộ đồ rách nát, bây giờ nhìn nó rất đẹp, đáng yêu. Không được, một đứa bé đáng yêu như vậy mà lại bị cầm, nàng phải chữa cho nó.

“Tiểu đệ, nghe tỷ nói, đệ có muốn nói lại như bình thường không?”.

Nó ngừng động tác ăn lại, nhìn nàng với ánh mắt sáng rực, rồi sau đó ảm đạm. Nàng hiểu, nó tin rằng nàng không thể làm được, nên mới mau chán nản như vậy.

Nàng nhéo hai má của nó rồi nói, “Đừng lo, tỷ đã nói là chữa cho đệ thì nhất định sẽ chữa được”.

Hình như ở chỗ Thái Thượng lão quân có mấy viên thuốc quý, nàng phải nghĩ cách lấy mới được.

Nam Yên nghe được tiếng chân đi tới, mùi hương thoải mái của Kinh Duật Phàm bay tới, ánh mắt hiện lên ý cười.

“Được rồi, đệ mau đi với tiểu Hương về phòng đi, ta sẽ tìm đệ sau”.

Nó ngoan ngoan gạt đầu, nhưng vẫn nhìn chằm chằm đĩa bánh.

“Mang về phòng luôn đi, đệ cứ coi đây là nhà của đệ, không ai dám ăn hiếp đệ đâu”, nói rồi nó mang cả đĩa bánh về phòng.

Nó vừa bước ra thì Kinh Duật Phàm bước vào, mặt lầm lì bước tới giường nằm.

“Chàng giận cái gì?”.

“...”

“Phàm?”

“...”

“Khinh Duật Phàm! Chàng thử không lên tiếng xem!”

“Hừ!”, coi như có một tiếng.

Nàng tức giận bước tới giường đá cho hắn một cái, từ mình trèo lên giường nằm quay lưng với hắn nhắm mắt.

Hắn vẫn không nói tiếng nào, tiếng thở đều đặn phía sau nói nàng biết hắn đã ngủ. Tức chết nàng mà. Nhìn nhìn hắn ngủ, nàng đã có cách. Nàng cởi đồ nàng ra, nằm sát người hắn, hai bầu ngực đầy đặn cọ cọ vào người hắn, nàng đã nghe thấy tiếng thở dồn dập, nàng cười hi hi tiếp tục. Nàng rướn người lên thở vào tai hắn, tay nàng như rắn bò lên người hắn chui vào trong áo ngủ hắn.

Hắn đã dậy, thực sự thì hắn chưa có ngủ, chỉ vì giận Nam Yên nên mới nhắm mắt trước. Ai dè nàng lớn mật như vậy, đi câu dẫn hắn. Hắn bắt được tay của nàng, nghe được tiếng cười thỏa mãn đằng sau, hắn hất tay nàng ra. Nam Yên bị hất tay nhưng không bỏ cuộc, đưa tay xuống phía dưới nắm lấy tiểu đê của hắn. Nghe được tiếng hít vào của hắn nàng khoái chí cười, bóp càng mạnh tay hơn.

Khinh Duật Phàm từ bị động thành chủ động, đặt nàng dưới thân nhưng vẫn không nói gì. Nam Yên bị hắn nhìn mà sợ hãi, mạnh miệng lên tiếng

“Không phải lỗi của ta, ai bảo chàng không lên tiếng, tự chàng đi tắm nước lạnh đi”.

Hắn thế nhưng nghe lời nàng, ngồi dậy bước ra khỏi giường. Nam Yên hoảng hốt ôm thắt lưng hắn từ phía sau, “Chàng muốn đi đâu?”.

“Không phải nàng kêu ta tự đi dập lửa ư, ta đi”.

“Từ khi nào mà chàng nghe lời ta thế, ta đã dọn sẵn đồ ăn cho chàng mà chàng cũng không động, có phải chàng đã chán ta rồi không?”, Nam Yên nặn ra mấy giọt nước mắt, giọng nói cũng run lên không ít, nghe rất tội nghiệp.

“Ừ, đã chán rồi, chán nàng cả ngày không chịu nghe lời ta, thật tức chết ta mà”.

Nàng nghe hắn chán nàng liền ngẩng người, sau đó chui qua nách Khinh Duật Phàm ngồi trên đùi hắn, hôn từ trán, mắt rồi đôi môi. Day dưa hồi lâu mới ngẩng đầu nhìn hắn, nũng nịu nói

“Ta biết sai rồi, sau này có đi đâu cũng sẽ nói cho chàng biết”.

Hắn vẫn không nói gì nhưng hai tay hắn đã nắm chặt eo nhỏ của nàng, nàng mừng thầm trong lòng nhưng sau đó nàng thất vọng vì hắn nhắc nàng sang một bên, còn hắn thì bước xuống giường. Nàng thẹn quá hóa giận mắng to tiếng

“Khinh Duật Phàm, chàng dám bước xuống giường của ta thì đời này cũng đừng hòng bước lên nữa”.

“Khinh Duật Phàm, ta sẽ đi tìm pa pa cho bảo bối, ta sẽ hồng hạnh vượt tường”.

Hai chiêu sát thương quả nhiên ngăn chặn bước chân xuống giường của hắn. Nhưng điều không ngờ là khi quay đầu lại thì khuôn mặt hắn mỉm cười! Nụ cười yêu nghiệt, nàng, đã, sắp, bấy.

“Hình như ta còn chưa cố gắng lắm, nếu không sao nàng còn dám mạnh miệng trèo tường”.

Nàng run, run thực sự, nàng cảm nhận nàng sắp bị biến thành cục thịt.

“Haha, làm gì có, ta chỉ là nói giỡn, haha, á...”.

Trả lời nàng là động tác nhào vô như sói đói của hắn, tới đó nàng rất thảm, hắn thế mà là chơi cấn, chỗ nào cũng cấn. Nhưng nàng cũng không vừa, để lại cho hắn một đồng dấu trên cổ và lưng.

Sau khi ân ái xong, nàng thở hổn hển dựa vào ngực hắn

“Khinh Duật Phàm, chàng rốt cuộc có nhớ ta đang mang thai không hả, vận động mạnh như vậy không sợ sao?”.

“Không sao, có người nói với ta, không ảnh hưởng”.

“...”, rốt cuộc là nàng chuốc thù oán với ai mà để cho thân thể ngọc ngà của nàng phải chịu khổ thay cho chủ nhân của nó.

“Ta còn vấn đề thắc mắc”.

“Ừ”.

“Nhưng trước tiên là chàng mau chóng rời khỏi cho ta, thật trưởng”.

“Hửm?”, như một con sói bị đánh thức, tiểu đệ của hắn đột nhiên cứng lên trong nàng, nàng đỏ mặt đánh hắn

“Còn không mau rút ra, ta thực sự có chuyện nghiêm túc muốn nói”.

“Được”, sau chữ “được” đó là động tác nhấn hông của hắn, ngày càng nhanh, “Nhưng phải xong chuyện trước đã, ta phải trở hết thực lực của ta, không thì nàng lại thất vọng mà đòi trèo tường”.

“Không, không, ta không trèo, a, chàng là nhất mà, a, Khinh Duật Phàm chàng quá đáng, um...”.

Cứ như thế tới tận trời sáng nàng mới miễn cưỡng được tha vì cầu xin hứa đủ điều hắn mới dừng lại.

“Phàm”.

“Ừ”.

“Chàng vẫn còn ở bên trong, chàng đã hứa tha cho ta rồi mà, ta thực sự không thể chiến tiếp”, trời ạ, nàng không thể đếm nổi hắn đã làm bao nhiêu lần với người đang có thai là nàng đây, hên là hai bảo bảo không dậy, nếu không chắc nàng chui vào hố mất.

“Trời lạnh, nó cũng cần được ấm áp, bên trong nàng là ấm nhất”.

“... ”.

“Yên tâm, tỳ nữa còn phải thượng triều, không thể một lần nữa, như vậy sẽ trễ mất”.

“... ”.

Được rồi, nàng chịu thua hắn.

“Phàm, ta dự định sẽ đi tìm Thái Thượng lão quân mang thuốc chữa về cho đứa bé kia”.

Hắn trầm ngâm hồi lâu mới lên tiếng, “Khi nào?”.

Nàng mừng rỡ, cứ tưởng hắn ghét nó, “Tỳ nữa, chàng thượng triều ta sẽ đi”.

“Đi đường cẩn thận, nhớ về sớm cho ta, trời lạnh lắm, ta lạnh”.

Hắn chính xác là con người thù dai, lại là con sói dâm dê nhất.

“Ừm, ta sẽ về sớm, vậy bây giờ rút được chưa?”, tiểu đệ của hắn có phải con gấu ngủ đông không, sao một khi chui vào là không rút đầu ra thế này.

“Chờ một tỳ, còn sớm”.

Nửa khắc sau.

“Được chưa?”.

“Còn sớm lắm”.

Một khắc sau, gà gáy o o, trong cung đã bận rộn.

“Được chưa?”.

“Trời lạnh quá”.

Thêm nữa khắc nữa, tiếng Từ Ân bên ngoài đã gọi hần.

“Phàm, dậy đi”.

“Không chịu, thích như vậy”.

Nàng nổi gân máu, từ tối hôm qua tới giờ, hần không chịu rút ra mà cứ bắn vào liên tục thế này thì làm sao nàng chịu nổi, rất khó chịu.

“Khinh Duật Phàm chàng mau đi ra cho ta, trừng phạt cũng đã trừng phạt cả đêm rồi, ta khàn cả giọng rồi đây nè”, nàng không nói nhiều nữa, trực tiếp đá cho hần một phát xuống giường.

Khinh Duật Phàm đứng dậy, cười cười đắp chăn cho nàng, sau đó đi tắm mà lên triều. Nàng sai tiểu Hương vào hầu hạ nàng đi tắm, tiểu Hương đỏ mặt khi thấy những vết cắn trên người nàng, nàng khẽ nghiêng răng gọi tên họ hần.

“Aiz, ngắm nước nóng thật sướng khoái”.

“Hihi, nường nường, người đã cực khổ rồi”.

Coi coi, đến tiểu Hương cũng cười ghẹo ta, thật mất mặt. Nhưng nghĩ đến nàng cũng có cắn hần mấy cái nên nhất thời tâm trạng trở nên tốt.

Nam Yên quên rằng Khinh Duật Phàm vốn da mặt dày hơn nàng tưởng tượng, coi dấu vết trên người hần mà hãnh diện, mặc áo bào vốn không thể che mấy vết đó, da hần trắng nên thấy rất rõ, rất chói mắt. Vì thế sáng nay hoàng cung có một tin rất nóng, hoàng hậu rất rất mạnh.

Nhưng đó cũng là tin tức sau khi Nam Yên đi lấy thuốc. Sau khi ăn sáng, nàng liền lập tức đuổi hết cung nữ ra, biến mất bay lên trời.

“Thái thượng lão quân”.

“Ông già Thái thượng, có nhà không?”.

Nàng cố gắng nói càng nhỏ, xem ra lão đi ra ngoài rồi, cũng tốt, ta ăn trộm vài viên của lão. Nàng bước vào điện, bên trong có lò bát quái to dùng đặt ở giữa, bên cạnh là tiểu đồng đang ngủ gật. Nàng che miệng mà cười, nhìn xung quanh, các hồ lô đựng thuốc bay lơ lửng trên không trung, không ghi tên thuốc. Nhưng sao có thể làm khó nàng, nàng từ nhỏ đã đến đây chơi qua, không có thuốc nào không biết.

Đề xem, thuốc chữa bách bệnh, nàng giơ tay lên, bầu hồ lô bay tới tay nàng, nàng đổ ra năm viên, thuốc hoàn sinh mệnh, năm viên, thuốc trường sinh bất tử, năm viên, còn có thuốc cho bảo bảo nhà nàng, nàng lấy luôn mười viên, bảo bảo phải được thứ tốt nhất. Đủ tất cả rồi, nàng ngắm một vòng, xem thử có thuốc mới không, có mấy bầu hồ lô lạ, nàng đổ ra thử. Gì đây, xuân dược!! Lão cũng quá BT, tốt nhất không nên lấy, Phàm nhà nàng không cần thứ này cũng đã gần chết nàng rồi.

Đúng lúc đó tiểu đồng ngủ gà ngủ gật tỉnh dậy, lắc lắc cái đầu rồi thấy nàng, nó há hốc mồm nhìn nàng, nàng hoảng hốt nên cất mấy viên thuốc vào túi, nàng định chạy nhưng nó chạy nhanh hơn nàng, ánh mắt lóng lánh nhìn nàng.

“Nam Yên tiên tử, tỷ thật xinh đẹp, đệ ngưỡng mộ đã lâu”.

“..., a haha, cảm ơn đệ”.

“Nghe nói tỷ cưới tinh quân chuyển kiếp phải không, thật tốt, đệ cũng nghe nói tỷ đã có thai, chúc mừng”.

“Không có gì, ai bảo ta xinh đẹp, cưới được lão công tốt, haha”.

“Tỷ nói rất chính xác, a nhưng mà tỷ sao hôm nay lại đến đây?”.

Bây giờ nó mới nhớ đến tại sao nàng ở đây.

“À, ta lên thăm mẫu thân, đi ngang tiện thể vào thăm lão già nhà ngươi, nhưng không thấy ai cả, ta ngắm một hồi thấy có thuốc mới, là thuốc gì vậy?”.

“Tỷ nói mấy thuốc kia? Không phải Thái Thượng lão quân làm, là do có người tặng, nói cái gì mà bí ẩn lắm, bí mật nói cho tỷ biết, trong đó có xuân dược cực nặng, năm ngày năm đêm”.

Năm ngày năm đêm, muốn giết người hả, rốt cuộc là ai tặng cho lão.

“Đệ có biết ai tặng không?”.

“Cái này lúc đó đệ ngủ quên mất, nghe tiểu đồng khác nói lại, haha”.

Cái đồ tham ngủ nhà ngươi, đi chết đi.

“Được rồi, ta đi đây, không làm phiền ngươi nữa”.

“Tạm biệt, sau này nhớ quay lại thăm đệ nha”.

Nàng biến mình trở về cung, lấy mấy lọ đựng thuốc, hai mươi sáu viên. Quái, này nàng nhớ có hai mươi lăm viên thôi mà, aa, lúc này vội quá nàng nhét luôn một viên xuân dược kia vào túi. Không ổn, mau giấu đi, nếu để hần phát hiện, đời nàng coi như xong. Giấu dưới giường, nhưng nàng vẫn không yên tâm, ghi hai chữ “thuốc bổ” mới yên tâm mà để. Thủ tiêu xong viên thuốc, nàng gọi tiểu Hương vào kêu đứa bé hôm qua tới.

Đứa bé nhìn nàng nhoẻn miệng cười tươi, nàng nhìn cũng đau lòng, đứa bé đẹp thế kia sao lại ra nông nỗi này.

“Mau ngồi xuống đi, đã ăn gì chưa?”.

Nó gật đầu.

Nàng đổ ra viên thuốc chữa bách bệnh, cầm ly nước đưa cho nó.

“Đệ có tin ta không?”.

Nó gật đầu mà không cần suy nghĩ.

“Vây được, mau uống viên thuốc này đi”.

Nó chần chờ hai giây rồi sau đó dốc vào miệng uống. Sau khi uống xong, sắc mặt nó trắng bệch, hơi thở dồn dập, nó nhìn nàng bằng ánh mắt đau khổ.

“Ráng chịu đựng, sẽ nhanh qua mau thôi”.

Thuốc đắng dã tật, hưởng hồ chi là thuốc quý, nó rất đau đớn.

Sau một hồi lâu, nó gục lên trên bàn, có vẻ là đau đớn đã qua đi, nàng lấy khăn tay lau mồ hôi cho nó.

“Mau thử nói ra một tiếng cho tỷ nghe”.

Nó đỡ dần ra một hồi, sau đó cũng gật đầu nghe theo lời nàng. Nó bắt đầu hé mồm phát ra tiếng nói “A, a”. Nó bắt đầu mừng rỡ, nói tiếp

“Đệ... tỷ... đệ... nói... được... rồi”.

“Ừ, thế nào, thích không?”.

“Thích... rất... thích”.

“Được rồi, cứ từ từ luyện tập”.

“Đệ... cảm... ơn... tỷ”.

“Không sao, đệ tên gì?”.

“Tân Phong”.

“Tiểu Phong, tên đẹp lắm, người cũng rất đẹp trai”, nàng nói xong còn lấy tay ghẹo cằm của nó làm cho nó đỏ mặt.

“Tỷ cũng vậy, tỷ là người xinh đẹp nhất mà đệ từng thấy”.

“Cảm ơn đệ, tuy ta đã nghe rất nhiều nhưng vẫn cứ thích nghe, mà người nào đó vẫn keo kiệt rất ít nói ta đẹp”.

“Tỷ đang nói tới hoàng thượng?”.

Nàng cười mà gật đầu, trong mắt tản ra dư vị hạnh phúc, tay cũng vô thức xoa bụng. Tân Phong thấy được cũng nghi ngờ, “Tỷ đang có thai?”.

“Ừ, nhìn không giống à?”.

“Vâng, không giống, đặc biệt tỷ còn đánh nhau nữa, sao có thể tin được là tỷ có thai”.

“Lúc đó bất đắc dĩ thôi, không sao cả, nào, đệ để tay lên đây”.

Nàng kéo tay Tân Phong đặt lên bụng nàng, “Bảo bảo, đập một cái đi”.

Bụng nàng “bịch” một tiếng, có tiếng đập, Tân Phong như không thể tin nổi, nó rút tay lại, ngơ ngác nhìn nàng. Thật đáng yêu, đứa bé này mà về tay người khác nàng không cam tâm, bởi vậy nàng quyết định làm mai con gái yêu của nàng cho nó.

“Tiểu Phong, sợ sao?”.

“Không phải đâu, rất kỳ diệu”.

“Haha, tốt, đệ năm nay bao nhiêu tuổi”.

“Đệ sáu tuổi”.

Cách biệt không lớn lắm, được, nàng thích.

“Trong bụng của ta là một nam một nữ, sau này đệ sẽ là bạn của tụi nó”.

“Vâng, đệ sẽ cố gắng hết sức”.

“Được rồi, về phòng nghỉ ngơi đi”.

“Vâng, tỷ nghỉ ngơi tốt”.

Sau khi Tân Phong đi rồi, trong phòng lại có tiếng nói của bé gái.

“Mẹ, vừa nãy là ai vậy?”.

“Là một tiểu mỹ nam, sau này sẽ làm bạn của con, có thích không?”.

“Thích lắm, mẹ, mà tiểu mỹ nam là gì?”.

“Có nghĩa là nó rất đẹp trai, rất tốt, con gái yêu, sau này nhớ giữ lấy nó, không cho ai tranh giành cả”.

“Vâng, mẫu thân”.

Vậy là xong, đã hoàn thành công tác tư tưởng bắt lấy con rể của nàng, nàng yên tâm mà hưởng thụ một đàn mỹ nam bao quanh nàng. Oa, buồn ngủ quá, nàng lên giường đắp chăn đi ngủ.

Khinh Duật Phàm xử lý chính sự xong quay về cung của nàng, thấy nàng ngoan ngoãn ngủ ở trên giường, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của nàng như mời mọc hẳn tới hôn lên. Hắn cũng cảm thấy buồn ngủ, nhanh chóng thay đồ bước lên giường ôm lấy nàng, hôn lên khuôn mặt kia sau đó mới ngủ.

Ngủ cả một buổi chiều, nàng dụi dụi mắt tỉnh dậy, thấy lồng ngực cường tráng quen thuộc đập vào mắt nàng, nàng mỉm cười ôm thắt lưng hắn, chậm rãi hôn môi hắn.

“Yên nhi, vụng trộm như thế là không tốt, biết chưa”.

“Hihi, thì ra chàng đã dậy”.

“Ừ, từ lúc nàng dậy ta cũng đã tỉnh”.

“Phàm, buổi sáng ta đã lên thiên đình lấy được một số thuốc, cũng đã chữa cho Tiểu Phong, còn có rất nhiều thuốc tốt”.

“Ừ, làm rất tốt”.

“A, Phàm, ta còn có chuyện này, ta quyết định sẽ thu nạp Tiểu Phong làm con rể của ta”.

Hắn nhìn nàng, tất mê trai vẫn không đổi, ngay cả con gái bảo bối của hắn cũng đem ra bán.

“Không được”.

“Tại sao không được?”.

“Con gái bảo bối của ta sao lại dễ dàng buông cho tiểu tử kia được, vậy chẳng phải ta uống công thương yêu nó sao?”.

“Xí, đồ bảo thủ, nhưng mà ta đã quyết định rồi, chàng phải nghe ta, nếu không ta sẽ nổi giận, bỏ về nhà mẹ đẻ, xem chàng xử lý thế nào?”.

Giải cho nàng còn có chiêu này để uy hiếp, hắn cũng đành chịu, đành phải để con gái trả nợ chứ hắn tuyệt không để mất cơ hội ôm ấp nàng.

“Được, nhưng nàng phải bồi thường tâm lý cho ta”.

Nàng mừng còn không kịp, chưa suy nghĩ đến con sói kia quyết định như thế nào đã vội đồng ý.

Hắn thì thầm nói trong tai nàng, nàng đỏ mặt đánh hắn, thầm mắng BT. Gì chứ, bồi thường tâm lý hóa ra là phải dùng thân thể báo đáp, còn phải mỗi ngày cho hắn làm ấm tiểu đệ hắn. Ta khóc! Vì để con rể tới tay mà chịu khổ, huhu.

“Phàm, ta có ý này, hay là để cho tiểu Phong lên ngôi thay chàng, đương nhiên nó còn quá nhỏ, phải có Nhiếp chính vương thay quyền”.

“Tại sao lại làm vậy?”.

“Có gì không tốt, ta tin tưởng nó, đi mà, lão công”.

“Được, nghe theo nàng. Thật ra ta cũng nghĩ đến điều này, nhưng chưa có người xuất hiện để thay ngôi, bây giờ có tiểu tử kia coi cũng được”.

“Vậy chàng chọn Nhiếp chính vương là ai?”.

“Đinh tướng quân”.

“Ông ta á? Cũng được”.

“Vậy xong chưa?”.

“Cái gì xong?”.

“Nói chuyện xong rồi thì thực hiện lời hứa của nàng đi”.

“...”, đồ sói háo sắc nhân một trăm lần.

Sau một màn làm người ta nóng mặt, hai người dừng lại thở, tiểu đệ Khinh Duật Phàm tiếp tục giữ ấm trong người Nam Yên.

“Phàm, thời hạn hai tháng sắp hết, ta không muốn nhìn thấy chàng chết”.

“Ngaoan, nàng cũng biết là không phải chết thật mà”.

“Nhưng khi nghĩ đến ta vẫn đau lòng, chàng sẽ rất đau đớn”.

“Không sao, đừng nghĩ nữa”.

“Không được, ngày mai ta sẽ tiếp tục đi ăn trộm vài viên gậy tê để chàng khỏi phải đau đớn”.

“Ừ, cứ làm gì nàng thích”.

“Ta cũng đã uống mấy viên bồi bổ cho bảo bối”.

“Ừ”.

“Ta cũng mang về thuốc trường sinh cho mẫu hậu, cho tiểu Phong”.

“Ừ”.

“Phàm”.

“Ơi”.

“Ta yêu chàng”.

“Ta cũng yêu nàng, Yên nhi”.

38. Chương 36

Thời gian thấm thoát trôi qua, chỉ còn cách kì hạn hai tháng định mệnh ấy là mười ngày. Và Nam Yên đang đếm lùi từng ngày. Nửa tháng này Tân Phong đã cố gắng học tập để trở thành hoàng đế, từ khí chất đến cách ăn mặc ở cũng đều phải rèn luyện, nhưng may mắn nó tư chất thông minh, học một hiểu mười, cũng làm nàng bớt lo lắng. Nó chính là quá thông minh nên không thích hợp với độ tuổi đáng yêu này.

Nhớ lại ngày ấy khi nói chuyện này cùng với nó, nó rất ngạc nhiên nhưng cũng bình tĩnh hỏi nàng

“Tại sao lại chọn đệ?”.

“Vì đệ rất đẹp trai nha, cũng vì như vậy nên ta rất thích đệ”.

“Cái này đệ biết nhưng tại sao hoàng thượng lại chọn đệ?”.

“Chàng ấy sao, là do ta đề cử đệ đó, nên cảm ơn tỷ tỷ này đi, haha”.

“...”.

“Không cần phải lo lắng, cứ y theo lời ta mà làm”.

“Đệ còn một câu hỏi nữa”.

“Ừ?”.

“Tại sao phải chọn người khác lên ngôi? Hoàng thượng hiện tại làm sao?”.

“Là một câu hỏi hay nhưng đây là bí mật, tới lúc cần nói ta sẽ nói với đệ, yên tâm”.

“Nam Yên tỷ tỷ, tỷ thực sự muốn đệ làm hoàng đế của Kinh quốc? Tỷ không nghi ngờ thân phận của đệ sao?”.

“Gi, thân phận gì?”.

Thật ra ngoại trừ biết tên nó là Tân Phong ra, nàng hoàn toàn không biết gì về gia cảnh của nó, nàng không muốn tra, cũng không muốn hỏi, nếu nó có thể nói thì tốt, không thì cứ như vậy rất tốt, chắc hẳn bí mật đó nó không muốn nói.

“Thật ra đệ là hoàng tử của Tây quốc – nước bị bại trận trước Kinh quốc”.

Tây quốc, nghe quen quen.

“Tỷ không nhớ? Vậy tỷ có nhớ ra Tây Ngọc công chúa xem được gả làm quý phi của hoàng thượng không?”.
(Bạn nào không nhớ xem lại chương 30, 31 nha).

“A, thì ra là ả. Nhớ, đương nhiên ta nhớ, ta còn đánh cho ả mấy cái nữa mà, hừ hừ”.

Nàng kinh ngạc nha, hoàng tử của một nước sao lại lưu lại tới tận đây. Mặc dù nàng ghét tỷ tỷ của nó thật, nhưng không liên quan, nàng rất biết phân biệt tốt xấu, mỹ nam xấu nữ nha.

“Nhưng đệ họ Tân mà, với lại sao đệ lại ở đây?”.

“Chuyện này nói ra rất dài”.

“Không sao, thời gian còn nhiều, vừa ăn bánh uống trà rồi kể ta nghe”.

Chuyện là như thế này, sau khi bị Khinh Duật Phàm đuổi đi, Tây Ngọc về nước. Tuy rằng đất nước bị xâm lược, nhưng ả vẫn là một công chúa. Anh trai ả bị bắt, ả muốn trả thù Khinh Duật Phàm, người đã sỉ nhục ả, vì vậy ả lên nắm quyền, đuổi cùng giết tận tất cả các hoàng tử kế thừa ngôi khác, trong đó có Tân Phong. Tân Phong cùng mẫu thân mình đi trốn khắp nơi, nhưng vẫn không tránh được. Mẫu thân nó lấy thân cản cho nó chạy trốn, nhưng nó vẫn thấy được cảnh tượng mẹ mình bị giết như thế nào. Siết chặt mảnh ngọc bội, vật tượng trưng cho thân phận hoàng tộc, nó thề sẽ trả thù cho mẹ.

Nhưng nó cũng chỉ là đứa bé sáu tuổi, cái ăn cái mặc không đủ thì phải làm sao, lúc này lại xuất hiện băng cầm đầu ở chợ cướp giết miếng ngọc, vì thế nó bị đánh. Sự việc này Nam Yên đã biết.

“Nhưng vì sao đệ lại bị cầm?”.

“Là vì đệ nhìn thấy Tây Ngọc ả ta tàn nhẫn giết huynh đệ ruột, ả muốn dụng độc giết đệ nhưng đệ được cứu, chỉ là không giữ được giọng nói”.

Nàng cảm động chảy nước mắt, cuộc đời nó sao mà khổ thế này, chỉ vì ả rắn độc kia. Nàng xúc động ôm nó vào lòng, vuốt ve mái tóc mượt của nó, nàng nói

“Yên tâm, ta đây sẽ báo thù giúp đệ, vốn dĩ ta cũng có thù với ả”.

“Tỷ, không cần đâu, chẳng phải tỷ đã cho đệ cơ hội để trả thù rồi sao, sau khi lên ngôi đệ sẽ thực hiện”.

“Ừ, ừ, ngoan, buồn thì khóc đi”.

Dù kiên cường mấy thì nó cũng chỉ là một đứa nhỏ, khi kể đến đoạn mẫu thân của nó, giọng nó đã nghẹn đi mấy phần rồi. Nó chột dụi đầu mình vào ngực Nam Yên, khóc oang oang lên, nàng gật đầu, tốt lắm.

“Nương nương, nương nương!”.

Giọng của tiểu Hương đã kéo nàng về thực tại, buồn bực vì đang mãi nghĩ cách “chơi” Tây Ngọc.

“Tiểu Hương, nếu có ai đó đối xử với em không tốt, em sẽ làm gì?”.

“Nương nương muốn nói đến mức độ của nương nương với người kia ra sao?”.

“Không đội trời chung”.

“Vậy có rất nhiều nha, tiểu Hương bày người”.

Hai chủ tớ thì thăm thì thăm, sau đó còn nghe Nam Yên cười lớn, ánh mắt phát sáng, còn thưởng cho tiểu Hương.

Cách thì tốt thật đó, nhưng chơi một mình nàng thì không vui tí nào, phải có khán giả đi theo cùng, vì thế nàng chọn Tân Phong.

“Tiểu Phong, lại đây, ta có chuyện muốn nói”.

Tân Phong đang học thì xin phép sư phụ Thái phó đi ra ngoài cùng Nam Yên. Đối với nó, nàng rất quan trọng, nàng nói gì nó cũng sẽ nghe theo.

“Tỷ tỷ, có chuyện gì sao?”.

“Là vậy, ta...”.

Đang định nói thì bỗng dưng có người xen vào lời nói của nàng.

“Hoàng hậu nương nương cát tường”.

Nàng rất ghét ai nhảy vào hòng của nàng, quay qua nhìn ai to gan như thế. Hóa ra là Kiên Hân quận chúa, nàng ta vẫn còn ở lại đây sao, dạo này không thấy cứ tưởng về rồi chứ.

“Là Kiên Hân à, muội làm gì ở đây thế?”.

Kiên Hân theo cha tới đây mục đích rất rõ ràng, là muốn gả cho Khinh Duật Phàm, cha Kiên vương cũng đã đồng ý. Nhưng mấy ngày trước đã bị Khinh Duật Phàm từ chối, Kiên Hân đau lòng khóc ròng cả mấy ngày, nhưng cũng không thể thay đổi được gì. Biết người hân yêu nhất là Nam Yên, vì nàng ta mà làm tất cả, Kiên Hân chưa xót trong lòng mà ghen tị.

Lúc này Kiên Hân đi ngang thì thấy Nam Yên cùng một đứa bé nói chuyện, nàng ta cũng lạ, nó là ai mà lại được ở trong cung, Kiên Hân tưởng đó là con rơi của hoàng thượng, thoáng giật mình nhưng khi nhìn kỹ nó thấy không có một nét nào giống với Khinh Duật Phàm nên cũng không thắc mắc nhiều, định qua chào hỏi một tý.

“Kiên Hân đi ngang thì thấy nương nương, qua thỉnh an người”.

“Ồ, vậy sao, vậy người còn chuyện gì nữa không?”.

“Nương nương, chắc hẳn người cũng đã biết chuyện của Kiên Hân với hoàng thượng ca ca...”.

“Bổn cung đã nói với người bao lần rồi, trước mặt bổn cung đừng có mà xưng ca ca, ta đây rất buồn nôn nha”.

“Dạ, là Kiên Hân sai, xin nương nương thứ tội”.

“Được rồi, mà người với hoàng thượng có chuyện gì?”, đây là trọng điểm nha, tự nhiên lại có chuyện mà nàng lại không biết chứ.

Nàng ta giả vờ ngạc nhiên, “Nương nương người không biết từ nhỏ Kiên Hân đã được đính ước sẵn với hoàng thượng...”.

“Gì, người nói gì, đính ước?!”.

“Vâng”.

“Hừ, Khinh Duật Phàm đáng chết, chàng sẽ biết tay ta”, nàng nghiêng răng mắng nhiếc khiến người nào đó đang thượng triều mà hắt xì một cái.

Nàng liếc liếc Kiên Hân, đủ xinh đẹp, đủ hấp dẫn nhưng quá ngu ngốc, “Nhìn người cũng ngây thơ, xinh đẹp lắm đó, không ngờ lòng dạ cũng hẹp hòi như thế. Hừ, tưởng bổn cung dễ bị người khích tướng như vậy sao?”.

Sắc mặt nàng ta tái mét, lắp bắp nói, “Không phải đâu nương nương, Kiên Hân định nói tuy đã có đính ước nhưng hoàng thượng vẫn không chịu cưới Kiên Hân”.

“Nên người thất vọng lắm chứ gì, vì bổn cung đã nhảy ra làm kỳ đà cản mũi người?”.

“Tha tội cho Kiên Hân nhưng Kiên Hân không phản đối câu nói của người. Ta từ nhỏ đã yêu thích hoàng thượng, dựa vào cái gì mà hoàng hậu nương nương lại cướp ngài ấy, ta chính là không cam tâm”.

Nàng cười, “Dựa vào cái gì ư? Vậy còn người, người dựa vào cái gì, cũng không phải cành vàng lá ngọc thật sự, chỉ là gặp trước ta, đơn phương yêu chàng ấy trước, người có tư cách gì mà trách oán ta?”.

“Người!”, bị nói trúng tim đen, Kiên Hân nói không lại đành phải cáo lễ chạy về phòng.

“Hahaha, chỉ là con nít ranh thôi, lại dám lên mặt với ta sao”.

Tân Phong này giờ ở một bên quan sát bây giờ mới lên tiếng.

“Nàng ta là ai?”.

“Là tiểu muội muội thăm thương trộm nhớ hoàng thượng”.

“Ồ”, nó cũng không hỏi nhiều, “Vậy hôm nay tỷ tới tìm ta có chuyện gì?”.

Nàng xém đã quên mất việc chính rồi, cũng tại nàng ta, “Phải rồi, ta đã tìm được cách trừng trị công chúa Tây Quốc rồi, người nghe thử xem”, rồi nàng thì thăm bên tai của nó, vừa nói vừa cười.

Nó nghe xong nghiêm mặt nhìn nàng, nhìn thế nào cũng giống một ông cụ non.

“Tỷ tỷ, cách này nghe rất hay, nhưng ta là nam nhi đại trượng phu, không hợp với ta, vẫn là tỷ nên tự mình làm”.

Xí, mới có sáu tuổi mà nam nhi cái gì chứ, nàng dẫu môi, xoa đầu nó, “Được rồi, tự ta đa tình tìm người, về cung học tập tiếp đi, tỷ tỷ đây đi giải quyết chính sự”.

Thấy nàng buồn nên nó an ủi, “Tỷ tỷ, ta xem tỷ như người mẹ thứ hai của mình, ta rất tôn trọng tỷ, tỷ nói gì ta cũng sẽ nghe theo. Nếu tỷ muốn ta đi ta sẽ đi”.

“Thôi, người lo học tập đi, ta sẽ kiếm Phàm đi cùng”.

Nó gật đầu, chào nàng rồi đi mất.

Nàng đi qua cung thái hậu, chào hỏi thăm bà xong xuôi mới trở về cung của nàng. Khinh Duật Phàm vẫn chưa trở về, xem ra chàng rất bận, nàng muốn tắm rửa cho hần. Nói là làm, nàng xuống bếp với con mắt kinh ngạc của chục người trong Ngự thiện phòng.

“Nương nương tha tội, thần tuyệt đối không để nương nương ở trong này, hoàng thượng sẽ giết thần mất”, Lý tổng quản quỳ xuống cầu xin nàng.

“Không sao, bồng cung nói được là được, các người lui xuống hết đi”.

Mệnh lệnh hoàng hậu đã đưa ra, không thể không nghe, tất cả mọi người đều ra ngoài. Tiểu Hương vẫn nán lại.

“Nương nương cho nô tỳ được ở lại”.

“Được”.

Sau khi được thấy khả năng bếp núc của Nam Yên, tiểu Hương há miệng thán phục.

“Nương nương, người thật giỏi”.

“Hihi, em quá lời rồi, đều là mẹ ta dạy đó. Mẹ ta nói như vậy mới bắt được trái tim phu quân của mình”.

“Em lại thấy nương nương xinh đẹp như vậy cũng đủ để bắt được trái tim hoàng thượng rồi đấy ạ”.

“Em con nhỏ này bữa nay lại biết nịnh à”.

Hai người cười đùa trong bếp, không giống thân phận chủ tớ, mà giống như những người bạn thân thiết, Nam Yên làm xong nhét một miếng vào miệng tiểu Hương một miếng

“Thế nào? Ngon không?”.

“Ừm, ngon lắm nương nương. Nhưng đây là sủi cảo nhân gì thế ạ, em chưa bao giờ từng ăn qua”.

“Thịt người”.

“!!!”.

“Giỡn chơi thôi, thịt cua đó”.

Tiểu Hương hét hồn, vuốt vuốt ngực, bị đùa giỡn kiểu này chắc chết mất.

Nam Yên hí hửng mang bánh hấp lên rồi vui vẻ đi tới ngự thư phòng.

“Phàm ơi”.

Chưa đến cửa nhưng đã nghe tiếng vọng lại “Ồi” của hần làm nàng phì cười, nhanh chóng bước vào thì thấy một đám quan đang ở trong phòng. Nàng đỏ mặt, vậy mà hần cũng đáp lại, xấu hổ quá.

Bá quan văn võ chảy mồ hôi, đang bàn bạc công việc tự nhiên nghe trong gió có tiếng lanh lảnh của một nữ nhân gọi tên hứ của hoàng thượng, đã vậy hoàng thượng còn đáp lại ngon ơ.

“Tham kiến hoàng hậu nương nương”.

“Miễn lễ, các vị đại thần đang bàn bạc công việc à, thôi để tỷ nữa ta tới”, nàng định quay đầu chạy thì nghe thấy giọng trầm khàn vang lên

“Yên nhi, lại đây”.

Nàng khựng lại, quay mặt lại nhìn hấn, thấy hấn ngoắc ngoắc tay với mình, ôi quyến rũ quá. Nàng gật đầu đi tới chỗ hấn, hấn ôm eo nhỏ của nàng ngồi xuống đùi của hấn.

Khinh Duật Phàm khàn giọng nói nhỏ bên tai của nàng, “Tối đây làm gì, hửm?”.

“Nhột quá, đừng thổi vào tai của ta, ta làm đồ ăn cho chàng đây”, nói rồi mang đĩa thức ăn ra trước mặt của hấn.

Hấn nhướng mày nhìn mấy người ở dưới, “Các người lui ra đi, thượng triều ngày mai sẽ bàn tiếp”.

Mấy người đó cũng tính chuồn từ lâu rồi, bây giờ hấn lại ra lệnh nên đương nhiên phải chạy rồi.

“Phàm, người ta đặc biệt làm cho chàng ăn nè, a, mở miệng nào”.

Hấn mở miệng cắn miếng bánh xong cắn luôn cả ngón tay nàng, nàng tức giận đánh hấn, “Đáng ghét, không cho giỡn, thế nào ngon không, đồ chàng biết ta làm nhân gì?”.

“Ừm, thịt cua”.

“...”, đáng ghét, vị giác của hấn sao chuẩn quá vậy nè.

“Sao chàng ăn chuẩn quá vậy, làm người ta mất hứng”.

“Nói thừa, không chuẩn sao có thể nếm được vị của nàng”, hấn nhìn nàng bằng ánh mắt mê muội.

“Gi chứ, ăn nói lung tung, ăn xong rồi thì ta đi nhé”.

Nhưng nàng nào đi được, một khi sói bắt được con mồi sẽ không tha, hấn ôm chặt nàng.

“Không được làm bừa, ở đây là ngự thư phòng đó, có người ở bên ngoài”.

“Ta không biết, là tự nàng dẫn mình đến đây”.

“Ta đã cho chàng ăn no rồi mà, đừng giỡn nữa”.

Sau mấy lần cầu xin ỉn ỏi thì hấn mới buông móng vuốt ra, nàng lau mồ hôi, thầm nghĩ không có việc gì đến tìm hấn.

“Phàm, nãy ta có tới thăm mẫu hậu, chàng có định nói cho bà biết chuyện này không?”.

“Bà là người có quyền biết nhất, ta sẽ nói, nàng yên tâm”.

Thế là Khinh Duật Phàm cuối cùng cũng phải nói, không ngoài dự đoán bà khóc rất nhiều, nhưng cũng vui mừng cho con trai được lên tiên, bà không mong gì hơn, miễn là nó vẫn còn sống trên đời này.

Đêm trước ngày ấy, Nam Yên ôm chặt Khinh Duật Phàm, hai người không làm gì hết, chỉ ôm nhau. Cái ôm của tình yêu, hạnh phúc.

Cuối cùng ngày định mệnh này cũng đến, Khinh Duật Phàm mở mắt, nhìn nàng trong lòng, lòng hấn mềm mại như nước, hôn lên trán nàng, lên đôi môi đỏ mọng và lên cái bụng của nàng.

Hấn khẽ nhẹ nhàng bước ra khỏi giường, nhưng Nam Yên đã thức dậy từ lâu.

“Phàm, chàng dậy rồi à?”.

“Ừ”.

“Ta giúp chàng thay đồ”.

Hôm nay là ngày ra trận, nàng thay bộ giáp bạc cho hấn, đầu đội mũ giáp bạc trông rất uy phong.

“Hôm nay chàng đẹp trai lắm, lão công”.

Nói nửa chừng thì nước mắt đã rưng rưng muốn khóc rồi, nàng biết hấn sẽ không sao nhưng sao vẫn đau lòng thế này.

“Đừng khóc, ta sẽ không yên tâm để nàng ở đây”, hấn lau nước mắt cho nàng.

“VẬY HÃY CHO TA ĐI THEO ĐI”.

“KHÔNG ĐƯỢC”.

“CHÀNG BIẾT TA SẼ ĐI THEO MÀ”.

Đúng, nàng có khả năng này, hấn cũng biết như vậy nên dù có ngăn cản cũng như vậy.

Nàng lấy từ trong bàn trang điểm ra một lọ thuốc, nhét vào miệng của hấn.

“SẼ KHÔNG ĐAU ĐAU, THUỐC XỊN ĐÂY”.

“Ừ, YÊN NHI, TA ĐI ĐÂY”.

Sao nghe giống như từ biệt quá, nàng không thích nghe một chút nào.

“KHÔNG CHO ĐI, CÓ ĐI CŨNG PHẢI DẮT TA ĐI, NẾU KHÔNG TA SẼ GIẬN”.

“ĐƯỢC, DẪN NÀNG ĐI, NHƯNG NÀNG CŨNG PHẢI THAY ĐỒ”.

Được toại nguyện, nàng đi thay đồ bước ra ngoài cùng hấn. Binh lính cũng ngạc nhiên khi thấy hoàng hậu có mặt tại nơi đây, nhưng cảm kích trước tấm lòng của nàng, binh lính hoan hô đầy trời.

“HOÀNG THƯỢNG, HOÀNG HẬU ĐANG CÓ THAI, LIỆU CÓ ĐƯỢC KHÔNG?”, ĐÌNH TƯỚNG QUÂN LÊN TIẾNG HỎI.

“YÊN TÂM, NÀNG ẤY KHÔNG SAO, NÀNG RẤT KIÊN CƯỜNG”.

Khinh Duật Phàm dẫn đầu binh lính ngoài thành, bóng lưng to dài mạnh mẽ của hấn chiếu lên, nàng lại khóc.

Cố gắng nhìn trận đấu diễn ra, đội quân của Khinh Duật Phàm chiếm thế thượng phong, nàng cũng thở phào nhưng chuyện gì đến cũng sẽ đến, khoảnh khắc định mệnh ấy đã xảy ra. Tên tướng quân bên địch bắn tên lên vào người Khinh Duật Phàm, trúng tên.

“KHINH DUẬT PHÀM!!!”.

“HOÀNG THƯỢNG!!! BẢO VỆ HOÀNG THƯỢNG”.

Vạn binh lính nghe tiếng hét nhìn lại hoàng thượng của bọn họ, họ lập tức chạy đến bên Khinh Duật Phàm để bảo vệ hấn. Đình tướng quân liều chết mở đường máu, ông đỡ Khinh Duật Phàm về thành, Nam Yên chạy vội xuống ôm hấn.

“PHÀM, PHÀM ƠI, HUHUU”.

Hấn mở mắt, nhếch miệng cười, lấy tay đã dính đầy máu quệt nước mắt nàng khiến khuôn mặt của nàng thấm máu, nhìn ma mị.

“ĐÃ BẢO NÀNG ĐỪNG KHÓC, NÀNG NÓI RẤT ĐÚNG, YÊN NHI, TA KHÔNG ĐAU MỘT TÝ NÀO, CHỜ TA, TA YÊU NÀNG”.

Nói xong câu đó, hấn gật đầu với Đình tướng quân, ông chợt hiểu ra điều gì đó nên cúi đầu với hấn. Cánh tay đang nằm trong tay nàng chợt buông thõng xuống đất, quân lính ôm mặt khóc, quỳ xuống trước thi thể của Khinh Duật Phàm.

Nam Yên không khóc, không nháo gì hết bởi vì nàng thấy linh hồn của hấn bay ra khỏi thân thể, cùng với quỷ sai địa ngục tới.

Quỷ sai địa ngục thấy nàng liền cúi đầu chào, “NAM YÊN TIÊN TỬ”.

Nàng gật đầu, gác tay hấn lên trên thân thể của hấn, nhìn thấy quỷ sai dùng tư thế mời linh hồn hấn đi, “TÌNH QUÂN, ĐÃ ĐẾN LÚC RỒI, MỜI”.

Linh hồn ấy gật đầu đi theo, lúc đi ngang qua hấn nhìn nàng, trong ánh mắt ấy tỏa ra tia sáng, nàng biết, hấn kêu nàng hãy chờ hấn trở về.

Cuộc chiến đã kết thúc với kết quả Khinh quốc chiến thắng, vì trước khi bị trúng tên, hấn đã kịp giết chết đầu sỏ bên kia.

Đinh tướng quân cùng Nam Yên và vạn binh lính mang thi thể của hân trở về. Cả hoàng cung chìm trong nước mắt của biết bao lệ dân bá tánh vì sự băng hà của hoàng thượng.

Lúc này nàng lấy ra đạo thánh chỉ mà hân đã viết, đọc to trước toàn bộ người dân.

”Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết.

Trẫm khi thân chinh biết lành ít dữ nhiều, nên thánh chỉ này khi đã được đọc có nghĩa là trẫm đã băng hà. Trẫm chưa có con nên không thể truyền ngôi, hoàng hậu Nam Yên thân mang long thai không thể gánh vác triều chính. Trẫm có một người con nuôi là Tân Phong, khí chất hơn người, thông minh tuyệt đỉnh, bởi vậy trẫm đã truyền ngôi cho nó. Nay trẫm ban cho Đinh tướng quân làm Nhiếp chính vương, phò tá tân hoàng đế là Tân Phong. Ban cho Nam Yên lên thái hậu, thái hậu hiện tại lên hoàng thái hậu. Tang sự diễn ra trong vòng ba ngày.

Khâm thủ”.

Người dân bàng hoàng, quan quân cũng bàng hoàng, nhưng chiếu chỉ đã viết, tiên đế là người thận trọng, nếu người đã chỉ định thì chỉ cần việc nghe theo.

Lễ sắc phong tân hoàng đế sẽ diễn ra sau ngày tang của tiên đế.

Mấy cái đó cứ giao cho hoàng thái hậu hết, còn Nam Yên nàng sẽ dạo Địa phủ nha, ai bảo cho người ta chờ lâu quá chi, nhớ muốn diên rồi.

39. Chương 37 (end)

Nam Yên vứt bỏ tất cả việc trong cung lại giao cho Hoàng Thái Hậu và tân hoàng đế Tân Phong, còn nàng thì vác cái bụng đuối xuống địa phủ. Trước khi đi còn bị bà giữ lại

“Yên nhi, con đang mang thai đó, con cứ kệ Phàm nhi đi, nó có bản lĩnh đi thì sẽ về được”.

“Mẫu hậu, còn biết chứ, nhưng đã hơn một tháng rồi không có tin tức gì cả, con sốt ruột lắm rồi”.

“Được, mẫu hậu biết rồi, con đi đi, nhớ cẩn thận đó”.

“Vâng, con cảm ơn mẫu hậu, mẫu hậu ở lại nhớ giữ gìn sức khỏe”.

Còn có tiểu tử Tân Phong nữa, sau khi Khinh Duật Phàm hy sinh, nó thấy ta tuy rằng đau khổ nhưng lo lắng nhiều hơn, nhận ra vấn đề này nó lập tức chạy tới hỏi ta, ta cũng đã hứa với nó rằng sẽ kể, vậy nên ta ngôi kể hết. Quả nhiên nó nghếch mặt ra, sau đó ta còn phải biểu diễn nhiều cảnh phép thuật cho nó, rồi nó mới tin đó là sự thực.

“Tỷ, tỷ thực sự xuống địa phủ?”.

“Ừ, tỷ đây trên trời dưới biển không có nơi nào làm khó được ta”.

“Vậy tỷ đi đường cẩn thận”.

“Yên tâm đi nhóc”.

Chuyện là vậy đó, bây giờ nàng đang đi tới trước cổng Địa phủ, thấy các hồn ma đi ngang nàng nổi cả da gà, nàng không sợ gì cả, chỉ sợ ma. Vuốt vuốt cái bụng, nàng bình tĩnh hơn nhiều, nàng tuy đã mang thai hơn sáu tháng, nhưng mà vẫn không ra dáng một người đã có thai, sở dĩ như vậy là bất cứ lúc nào nàng cũng dùng ánh sáng bảo vệ hai bảo bảo, nên người ngoài không thể nào thấy được nàng so với người không mang thai khác nhau chỗ nào. Ai bảo nàng ngày trước gây thù chuốc oán quá nhiều, lỡ có người đánh lên nàng sẽ đỡ không kịp.

Đến trước cửa, đầu trâu và mặt ngựa chặn nàng lại.

“Người không phải là người chết, có mùi của thần tiên”.

“Đúng vậy, ta tới đây để tìm người”.

Mặt ngựa thấy nàng xinh đẹp tuyệt trần, ngơ mặt hồi lâu, quay qua nói nhỏ với đầu trâu, “Này, nàng ta là ai mà xinh đẹp dữ vậy, lần đầu mới gặp đó, còn kêu tìm người”.

Đầu trâu tát một cái vào mặt ngựa, “Đồ ngu, nàng là thần tiên đó, người không thấy tiên khí phát ra từ người nàng à?”.

“Đương nhiên ta thấy, chỉ là ta muốn hỏi danh tính của nàng thôi”.

“Người ngu sao, ta cũng là lần đầu thấy, làm sao ta biết được”.

“Chắc chắn là tới gặp lão đại rồi, số tiên tử muốn gặp lão đại đã xếp thành mấy hàng dài rồi”.

“Chắc chắn là vậy rồi, tiên tử này tuy xinh đẹp nhất trong số các tiên tử xuống đây nhưng vẫn là mục đích đó thôi”.

Đầu trâu, mặt ngựa khẽ xì xầm sau đó mới quay sang nói với nàng.

“Cô nương muốn tìm Diêm Vương lão đại? Không thể được, lão đại đã căn dặn không gặp mặt ai cả”.

Nam Yên thấy hai người rầm rì hồi lâu vẫn chưa cho nàng vào, nàng bèn diễn kịch, bắt đầu nâng tay áo lên cố gắng hạ giọng xuống

“Hai vị huynh đệ này hiểu lầm rồi, ta tới là tìm người, ta với chàng đã thất lạc nhau”.

Hai người thấy mình nói không đúng liền ngượng mồm nhìn nhau, nhưng cũng không thể nói vào là vào, đây là Địa phủ, phải có mệnh lệnh của lão đại mới được bước vào. Hai người căn dặn một tên tiểu quỷ đứng canh cửa, còn hai người chạy vào báo cho lão đại.

Trong thư phòng của, Diêm Vương đang bận rộn với công việc bỗng bị làm phiền bởi đầu trâu mặt ngựa, đặt bút xuống, khuôn mặt tuấn mỹ ngẩn lên nhìn

“Có chuyện gì?”.

“Bẩm báo lão đại, có một tiên tử muốn vào địa phủ”.

Hắn nổi giận, đây là người thứ bao nhiêu rồi, “Không phải ta đã nói rồi sao, không gặp, đuổi về!”.

Chảy mồ hôi, lão đại nổi tiếng là mặt lạnh dễ giận. Diêm Vương này mới nhận chức, năng lực làm việc khỏi bàn, mới vào địa phủ chưa bao lâu mà trên dưới đã dáo dác vào đó, nhưng với khuôn mặt tuấn mỹ làm điên đảo chúng sinh kia đã hấp dẫn biết bao nhiêu tiên tử trên trời xuống đây đòi gặp nhưng người chưa bao giờ tiếp cả.

Hai người run rẩy, nuốt nước bọt rồi mới nói, “Bẩm lão đại, tiên tử này không phải đến gặp người, nàng nói nàng tìm người thân”.

“Khụ, không được, địa phủ không phải nhà trọ, muốn ra ra vào vào như vậy”.

“Nhưng mà, nàng rất đáng thương, nàng nói đã thất lạc nhau từ lâu”.

Hắn nheo mắt nhìn, hai tiểu quỷ này vì một người lạ mà cầu tình, khẳng định nàng là người xinh đẹp với vẻ đáng thương nên hai tên ngu ngốc này mới bị đánh lừa, nhưng hắn thật sự rất bận, dù sao cũng không phải là tìm hắn, sao cũng được.

“Cho nàng vào, nhưng không được vào quá lâu, hai người phụ trách nàng, không cho nàng làm loạn”.

“Vâng lão đại, chúng em sẽ chăm sóc nàng”.

Hai người thở phào đi ra ngoài, căn phòng đó thực sự rất lạnh, không phải do không khí mà là khí lạnh toát ra từ hắn, quá nguy hiểm.

Nam Yên bắt gặp nụ cười của hai tên vừa rồi, biết mỹ nhân kế đã thành công, theo chân hai tên đó mà vào. Địa phủ quả thực không như nàng tưởng tượng, không có cảnh tượng dây xích máu treo tùm lum mà chỉ là một không gian bình thường, đường lối sạch sẽ không gập ghềnh.

“Giới thiệu với cô nương, đây là địa phủ, những tên kia là quỷ sai, xếp một hàng dài kia là linh hồn người chết đang chờ đầu thai, xa xa có Mạnh bà đang múc canh, trên cầu Nại hà có hoa bỉ ngạn, dưới cầu Nại hà có sông Vong xuyên”.

Một lời bao gồm tất cả, nàng cũng hình dung đủ, nhưng mà Phàm đang ở đâu trong đây.

“Chúng ta qua cầu Nại Hà đi”, nàng mở giọng dịu dàng cầu xin.

Hai tiểu quỷ cũng ríu rít mời Nam Yên qua cầu. Nàng nhìn đoàn người, từng người từng người một, không có hấn. Những linh hồn bị nàng nhìn cũng không nhìn nàng, chỉ một mực đi thẳng về phía trước. Nam Yên đi đến đầu cầu, gặp Mạnh bà đang múc canh cười toe toét.

“Bà bà, cho ta hỏi bà có từng gặp một người cao to, khuôn mặt tuần tú, khí chất bất phàm không ạ?”.

“Cô nương xinh đẹp, uống một bát không?”.

Nàng chảy mồ hôi, cái này gọi là ông nói gà bà nói vịt đây sao?

“Bà bà, bà có thấy một người như vậy không?”.

“Uống đi rồi bà sẽ nói”.

Thật sao? Nhìn cái thứ nước đen như này không chết người thật chứ, Khinh Duật Phàm coi như chàng nợ ta. Nàng bịt mũi uống hết. Mẹ ơi!!! Kinh khủng quá.

“Khụ khụ, bà bà thứ này là gì thế, kinh khủng quá”.

“Haha, cô nương, đây là canh Mạnh bà. Được rồi, hằng ngày ta nhìn không biết bao nhiêu người, người như cô miêu tả thực sự không có ở đây. Nhưng cô miêu tả lại rất giống một người”.

Cổ ngậm nuốt cái đắng trong miệng, nàng thực sự không nghe bà ấy nói gì cả, cái đắng đã lan đến tận các giác quan, nàng run người lên, bụm miệng muốn nôn, nàng chạy đến gốc hoa nôn thẳng vào đó.

Đầu trâu mặt ngựa xót thương cô nương xinh đẹp như vậy, chịu khổ rồi, tự tìm đến canh Mạnh bà. Hai người qua ăn ủi nàng

“Cô nương, không sao chứ. Cô muốn tìm ai, cứ nói với tụi này đi”.

Nàng lấy ra mấy viên thuốc trộm được hôm bữa, cảm giác đắng đã tan đi, lúc này mới ngẩng đầu nhìn, “Có thể cho ta ly nước được không?”.

“A, tất nhiên là được”.

Nhưng sực nhớ ra ở địa phủ này làm gì có nước, nơi duy nhất có nước là địa phương của Diêm Vương lão đại. Nhìn nàng cực khổ vậy hai tên ấy cũng động lòng cắn chặt răng chạy vào xin lão đại.

“Haha, Lão đại, người khỏe chứ?”.

Hắn không ngẩng đầu, tiếp lời, “Chuyện gì?”.

Đầu trâu liếc mắt kêu mặt ngựa qua lấy trộm ly nước, còn hắn sẽ tiếp lời Diêm Vương.

“Không có gì, chỉ là đi ngang qua hỏi thăm người thôi, haha”.

Mặt ngựa run run rót ly nước mà mắt đề phòng Diêm Vương nên nước cũng rơi ra nhiều, lấy được rồi nên hắn chuẩn ra trước, đầu trâu khước mắt thấy hắn chạy ra ngoài rồi cũng thở dài chạy theo.

“Đứng lại”.

Một tiếng sét đánh ngăn cản bước chân của hai người.

“Lấy nước làm gì?”.

Hai người cười cười, chân chó chạy đến giải thích, “Lão đại, cô nương ấy bị Mạnh bà ép uống canh, nôn đến thất điên bát đảo, chỉ muốn một ly nước mà thôi”.

Hắn khựng lại, người này sao lại ngu ngốc như vậy, y như người nào đó.

“Lui ra đi”.

Được lui ra, hai người lại chạy ngay đến bên Nam Yên, “Cô nương, nước của nàng”.

“Cảm ơn”.

Hừ, bên cầu Nại hà không có, sông Vong xuyên càng không, vậy chỉ còn các tầng địa ngục. Nàng không tin hẳn ở đó, nhưng thật sự không thấy bóng dáng của hắn.

“Hai vị huynh đệ, cho ta hỏi một chút, hai người làm ở đây vậy có thấy khoảng một tháng trước có một người có khuôn mặt tuần tú, vóc dáng cao to, khí chất bất phàm không?”.

“Này thực không có a, người như vậy sao có thể đến Địa phủ chứ”, đầu trâu trả lời.

Mặt ngựa huých một cái vào người hắn, nói nhỏ với đầu trâu, “Này, người có nghĩ đến nàng giống như là đang miêu tả lão đại không?”.

“Tầm bậy, à mà không, người nói cũng đúng nha, ở địa phủ này, lão đại là người có khuôn mặt tuần mỹ, vóc dáng cao lớn, lại là thần tiên nên bất phàm. Nhưng nàng sao có thể tìm lão đại được, vẫn là không phải”.

“Chắc ta nhầm lẫn”.

Bàn bạc một hồi vẫn là trả lời không với Nam Yên. Hừ, nàng không tin không tìm ra được hắn, có vào tới mười tám tầng địa ngục nàng cũng phải tìm cho ra. Đừng hỏi tại sao nàng không lên trời tìm hắn, đáp án là mẫu thân đại nhân báo với ta chàng đang ở đây, nên ta nhất quyết tìm cho ra.

“Cho ta hỏi một chút, ở đây có những ai?”.

“À, ta xin được giới thiệu, ta là đầu trâu, đây là mặt ngựa. Trên có Hắc Bạch vô thường, phán quan và Diêm Vương lão đại”.

“Hết rồi?”.

“Còn có Mạnh bà”.

“Và?”.

“Các quỷ sai”.

Vậy hắn đang ở đâu, tìm người như mò kim đáy bể.

“Huynh có thể dẫn ta đi mười tám tầng địa ngục được không?”.

Hắn như không thể tin vào tai mình nữa, cô nương này muốn đi mười tám tầng địa ngục?!!

“Không thể, nếu muốn vào phải có lệnh bài của Diêm Vương”.

“Vậy thì dẫn ta đi gặp Diêm Vương”.

“Ách, cái này cũng không thể, lão đại không gặp người khác”.

Cái này không được cái kia không xong, nàng không tin không gặp được. Mới nãy nàng thấy hai tên này từ căn phòng kia đi ra, nàng điều động phép thuật đến thẳng nơi đó, chỉ là bị văng ra do gặp kết giới. Nàng nhanh chóng bảo vệ bụng, hèn là bảo bảo không sao, nếu không ta sẽ tính sổ với Diêm Vương người!

“Cô nương không sao chứ? Ở đây có kết giới, người khác không thể vào được đâu”.

Nàng ăn mềm không ăn cứng, lập tức giở chiêu khóc ra, xoa xoa thân thể.

“Huhu, đau quá, đồ Diêm Vương thú vị, xấu xa, giăng kết giới làm gì, người tưởng ai cũng muốn gặp người à, đồ xấu xa, oa oa, đau chết ta rồi”.

Điên rồi, nàng thực sự điên rồi, lại dám chửi cả lão đại. Đầu trâu mặt ngựa hận không thể bịt miệng nàng lại.

Tiếng nói trầm thấp từ trong vang ra, rõ ràng đã tức giận đến nghẹn, “Người nói cái gì, mau đưa nàng ta vào đây”.

Đầu trâu mặt ngựa thăm mặc niệm cho nàng, sau đó đỡ nàng dậy đi vào. Nàng rất kiêu ngạo, chỉ chờ có tiếng nói đó, liền đứng dậy, phúi phúi bụi tiến vào, bất quá tiếng nói kia tựa như Diêm Vương này rất trẻ nha.

Không ngoài dự đoán của nàng, hắn rất trẻ, nhìn từ xa vào chỉ thấy một đầu tóc đen, mặc trường bào màu đen rất hợp với dáng của hắn. Hắn đứng xoay lưng với nàng nên không thể nhìn rõ mặt.

Thân hình rất cao lớn, khoan đã, có chút giống với hắn. Nhưng nàng gạt bỏ suy nghĩ này, Khinh Duật Phàm sẽ không là Diêm Vương đâu nhỉ.

“Lão đại, người đã dẫn vào”.

Diêm Vương từ lúc này đã nghe thấy tiếng khóc xen lẫn tiếng chửi mắng của nàng, kinh ngạc và bất ngờ là trạng thái lúc này của hắn. Hắn đặt bút xuống, dẹp hết đồng công văn này đi, dựa vào thành ghế thở dài, Yên nhi, nàng rốt cuộc cũng tới. Phải, hắn chính là Khinh Duật Phàm, là Diêm Vương lão đại ở địa phủ này.

Sau khi nghe nàng mắng chửi xong, hắn bật cười, nhưng cố nén xuống làm giọng lạnh lẽo gọi nàng vào, bản thân thì khấn trương đứng dậy xoay người, muốn tạo bất ngờ cho nàng.

“Hừ, Diêm Vương, ta tới đây là tìm người, xin hãy giúp đỡ”.

Tính khí trẻ con của nàng lại nổi lên, hắn muốn ôm nàng nhưng vẫn trầm giọng nói

“Tìm người nào?”.

Nàng vui mừng, hắn thế mà giúp nàng tìm người, “Cách đây một tháng có một người rất tuấn tú, tướng tá hấp dẫn, nhưng rất ngu, bị dẫn xuống cả tháng trời mà không biết đường mò lên không?”.

Hắn nổi giận, nàng miêu tả hắn như thế này đây, mới một tháng không gặp, nàng ngày càng to gan.

Khinh Duật Phàm chịu không nổi nữa, xoay người ôm hôn nàng, Nam Yên bị động bất ngờ nên phản xạ muốn tránh ra, đánh liên tục vào người hắn. Nhưng khi thấy rõ khuôn mặt nàng ngày đêm mong nhớ kia, tất cả mọi uất ức liền trào ra thành nước mắt.

“Yên nhi, không phải đã nói không khóc rồi sao, là ta đây”.

“Đáng ghét, cái người ngu ngốc này, sao tới bây giờ mới xuất hiện, chàng có biết ta lo lắng thế nào không?”.

“Ta đương nhiên biết, ta cũng sốt ruột lắm đây, mong được sớm về với nàng mà nàng lại dích thân tới đây rồi”.

“Người ta nhớ chàng muốn điên rồi, không đi tìm biết bao giờ mới về”.

Bên này tình chàng ý thiếp, sớm đã không để ý còn có hai người đang bị sét đánh bên cạnh. Mắt chữ A mồm chữ O nhìn vào cảnh đó, ai cũng biết là người yêu của nhau.

“Này đầu trâu, ta có bị hoa mắt không, này là Diêm Vương Phi ư?”.

“Người không hoa mắt đâu, ta có thể khẳng định là như vậy”.

“Hóa ra người mà nàng ấy tìm thực sự chính là lão đại”.

“Hèn chi lão đại từ chối bao nhiêu người đẹp, thì ra là đã có người đẹp nhất bên cạnh”.

Nam Yên đang mặn nồng với tình yêu, ai biết sẽ nghe được những lời này, đỏ mặt nhìn mới nhớ còn có hai người này đang chăm chú nhìn nàng và hắn.

“Khụ, hai người còn đứng đó làm gì, mau ra ngoài làm việc đi”.

Chỉ chờ có nhiêu đó, hai người vội chạy tóe khói một lần nữa, khỏi cần hỏi cũng biết hai người này nhất định là đi rêu rao khắp nơi về việc này rồi.

Hắn một khắc cũng không chờ nổi, ôm chặt nàng tới ghế quý phi, hôn hít từ đầu tới cổ. Nàng bị nhột đánh hắn, nhớ lại hồi này bị ngã thế nào, thẹn quá hóa giận đẩy hắn ra

“Cái đồ ngu ngốc này, chàng biết suýt nữa cái kết giới rách của chàng đã hại bảo bảo không?”.

Hắn bị nói cũng dừng động tác lại, vội vàng sờ tới bụng của nàng, “Không sao chứ, cũng tại nàng chưa xin phép đã xông vào thôi”.

“Hừ, ta còn tưởng Diêm Vương là một lão già râu dài, tới lúc đó ta sẽ cắt trụi lông ông ta để trả thù”.

“Thế nào, Diêm Vương là ta đây sẽ cho nàng trả thù. Tới đây đi Yên nhi”.

Không ngờ hơn một tháng mới gặp mà da mặt của hắn đã dày hơn rồi, lại còn dám nói ra những lời lẽ đó.

“Nói, chàng sao lại biến thành Diêm Vương thế này?”.

“Haiz, cái này nàng phải hỏi ông cậu Thiên đế của nàng ấy. Một tháng trước địa phủ xảy ra sự cố, Diêm Vương cùng Diêm Vương phi tiên nhiệm bỏ trốn đi chơi, nhất thời không có ai đảm nhiệm. Khi đó ta lại được các thần tiên đề bạt lên làm Diêm Vương tạm thời, xuống chăm lo Địa phủ, là như vậy đó”.

“Cái gì, chuyện hoang đường này mà cũng xảy ra, thật tức chết mà”.

“Được rồi, không tức chết nàng, ta cũng chỉ làm vài tháng, rất muốn về thăm nàng nhưng tình hình không cho phép, cho nên chỉ có thể chờ, uất ức cho nàng rồi”.

Nàng nhéo lỗ tai hắn, “Phải, uất ức cho ta, còn chàng thì hấp dẫn ong bướm xuống”.

“Oan cho ta, nàng cũng biết ta không gặp mặt bất kì ai mà, nàng xem địa phủ này toàn nam tử, chỉ có Mạnh bà là ngoại lệ thôi”.

“Được rồi tha cho chàng, chàng nói xem bao giờ mới về được hửm?”.

“Việc cũng gần xong rồi, nàng ở đây vài ngày cùng ta”.

“Ummmmmm”.

Cả Địa phủ bây giờ ai cũng biết nàng là Diêm Vương phi cả, Kinh Duật Phàm cũng công khai hai người là phu thê từ trước. Tất cả mọi người đều hoan hô chúc mừng nàng, có thể hóa giải băng lạnh khiến địa phủ được ấm áp. Nhưng mà nàng không cho mọi người gọi nàng là vương phi, đã hoàng hậu rồi giờ còn vương phi. Loạn!

“Gọi ta là lão đại đi”.

“Cái này, vương phi, mọi người ở đây đã quen gọi Diêm Vương là lão đại rồi”.

“Ta không cần biết, gọi ta là lão đại, gọi chung luôn đi”.

Này làm khó người quá rồi, nhưng ai bảo Diêm Vương lão đại là thê nô làm gì, cưng chiều nàng quá mức.

Mấy ngày này nàng cũng không có phá, ngược lại giúp Kinh Duật Phàm rất nhiều việc để hắn có thể sớm trở về. Nàng cùng hắn mỉm cười, nắm tay nhau bay lên, đến thẳng cổng trời.

Người gác cổng thấy nàng mỉm cười toe toét cùng tay trong tay với Diêm Vương thì ngăn người, liền chặn lại hỏi

“Nha đầu, khi nào thì mời chài được Diêm Vương thế, không phải là người hồng hạnh vượt tường đấy chứ?”.

“Haha, đúng vậy, ta hồng hạnh vượt tường cùng Diêm Vương đấy, mau mau đi thông báo cho toàn Thiên đình đi”.

Kinh Duật Phàm nghe nàng nói vậy liền nhéo mũi nàng, “Yên nhi, từ khi nào mà nàng hồng hạnh vượt tường với ta thế hả?”.

“Ta phải làm như vậy thì đám ong bướm của chàng mới bay đi hết, hiểu không?”.

Quả thực có tác dụng, tin đồn lan xa vô cùng. Nhiều người không tin tới khi tận mắt thấy nàng tay trong tay cùng Kinh Duật Phàm mới tin tưởng, nhiều tiên tử yếu đuối thì quay mặt lặng lẽ khóc, một số khác thì căm ghét nhìn nàng, hận không thể đá nàng ra mà độc chiếm hắn. Nàng thích thú, đi trên đường tới còn cố ý thân mật cùng hắn để lên mặt cùng nhiều người, nhìn đi, lão công của ta rất xuất sắc.

Có người nhện không được, chặn đường nàng với hắn.

“Diêm Vương đại nhân, ngài có biết nàng ấy đã có phu quân rồi không? Ngài đừng bị lừa”.

Khinh Duật Phàm mỉm cười, làm người trước mắt thẹn thùng, hắn mở miệng nói, “Ta tình nguyện để nàng lừa, chỉ cần nàng hạnh phúc”.

Chuẩn, quá chuẩn, nàng thích câu đó, không ngờ hắn biết nói những lời đường mật này, nàng thật có thêm cái nhìn mới cho hắn.

Người kia thẹn quá hóa giận, trừng mắt nhìn nàng sau đó quay đầu bỏ đi.

Tới cung điện của Thiên Đế, nàng chạy vọt lại chỗ Vương mẫu nương nương.

“A di, người khỏe”.

“Ngoan, nha đầu, sao bữa nay rảnh rồi lên thăm ta vậy?”.

“Nha, là có chuyện mới lên chứ, giới thiệu với người, tướng công của con”.

Nói dứt câu, Khinh Duật Phàm bước vào, khẽ gật đầu với bà. Bà cũng đã biết từ lâu, nhưng bây giờ mới chính thức chào hỏi.

“A di, cậu đang ở đâu?”.

Bỗng có tiếng hắng giọng từ trong phòng, “Thế nào, gặp ta có chuyện gì?”.

“Hừ, lão đầu, tại sao cậu lại cho Phàm làm Diêm Vương chứ?”.

“Có gì không tốt? Cai quản âm phủ, lên hàng thượng tiên”.

“Cậu nói cái địa phủ đen tối kia à, thật không bằng một góc của hoàng cung ta. Ta không chấp nhận, cậu mau giao cho người khác làm đi”.

“Không được, ai cũng đều có chuyện phải làm cả, còn cậu ta vừa đúng lúc lên tiên đó thôi”.

“Ta không thích, nếu cậu không điều người khác làm, ta sẽ kéo Phàm đi, hừ, coi ai ngăn cản nổi”.

“Ấy ấy đừng, ta nói nha đầu ngươi muốn điều kiện gì?”.

Không phải ông sợ nó, mà là nó quá ngang bướng, đã muốn làm gì thì có ngăn cũng ngăn không nổi, tới lúc nó giấu mất Khinh Duật Phàm đi ông biết tìm ai làm Diêm Vương. Ông ghét phải thừa nhận nhưng kể từ khi nó nhận chức cho tới giờ làm việc đầu vào đó.

“Muốn ta ra điều kiện, được thôi. Ban thưởng cho Địa phủ cao hơn năm lần so với mỗi năm, mỗi tháng phải cho Phàm nghỉ 7 ngày, xây dựng địa phủ đẹp để lại theo ý ta”.

“Nha đầu, ngươi, ngươi đây là đang cướp tiền ư? Ta không đồng ý”.

“Không đồng ý?”, nàng nheo mắt, tao nhã đứng dậy, đi đến bên cạnh ôm eo hắn hướng cửa mà đi ra, “Vậy tạm biệt a di, cậu ở lại khỏe mạnh”.

Thiên đế tức run, cắn răng nói, “Được rồi, ta đồng ý”, nói xong biến mất ngay kéo ông tức quá hóa điên.

“Hihi, cá đã cắn câu, chàng thấy ta có giỏi không? Ai như chàng, ngu ngốc nhận việc mà không đòi quyền lợi gì cả!”.

“Ừ, nàng giỏi nhất, bây giờ thì về được chưa?”.

“Ừm, bảo bảo sắp ra đời rồi, phải xây nhà mới chứ. Đi về xây nhà”.

Cuối cùng thì Khinh Duật Phàm vẫn phải tiếp tục làm Diêm Vương, nàng làm Diêm Vương phi, hai người cũng quay trở về thăm mẫu hậu của Khinh Duật Phàm, về thăm Tân Phong và tiểu Hương, nàng không thể mang tiểu Hương theo, chỉ có thể để nó xuất cung đi tìm hạnh phúc riêng của nó.

Mấy tháng sau, nàng đang ngồi ăn bánh uống trà thì cảm thấy đau bụng.

“A, Phàm, ta đau bụng quá”.

Nghe một câu đó thôi hấn đã gạt hết công việc xuống, qua đỡ nàng.

“Như thế nào, sắp sinh?”.

“Chắc vậy rồi, a, chàng mau đi gọi Mạnh bà đi, lệ”.

“À ừ, Mạnh bà, Mạnh bà, mau gọi Mạnh bà”.

Hấn sốt ruột đi tới đi lui ngoài cửa, bên trong một chút tiếng động cũng không có làm hấn sốt ruột.

Đầu trâu mặt ngựa, hắc bạch vô thường đi qua an ủi hấn, “Lão đại sẽ không sao, người đừng lo lắng”.

Hấn nghe không nổi, giờ phút này chỉ chăm chú động tĩnh trong đó. Rốt cuộc cũng có tiếng.

“Aaaa, đau quá, Khinh Duật Phàm khốn khiếp, huhu”.

“Oe, oe”, hai tiếng khóc ấy vang lên phá vỡ bầu không khí trầm mặc khi đó.

Hấn chịu không nổi nữa, đập cửa xông vào, thấy Mạnh bà bế trên tay một trai một gái, Mạnh bà mỉm cười nhìn hấn, “Chúc mừng, ngài đã có một đôi long phượng xinh đẹp”.

Hấn gạt đầu, đi tới bên giường nàng, nhìn nàng đầu tóc rũ rượi, mồ hôi đầy trên trán, khuôn mặt trắng bệch thì đau lòng, nắm bàn tay nàng lên miệng hôn.

“Yên nhi, nàng đã vất vả rồi”.

“Phàm, mau bồng con qua cho ta nhìn”.

Mạnh bà đưa con cho hấn bồng, hấn bồng không quen sợ ngã con nên nhanh chóng đưa cho nàng, cảm xúc của hấn đối với con là nó thật mềm.

“Mẹ”, “Cha”, đứa bé trai gọi.

“Mẹ”, “Cha” đứa bé gái gọi.

Nàng khóc, hai đứa bé xinh đẹp này thật sự là con nàng, còn gì hạnh phúc hơn nữa.

“Ừ, mẹ đây, ngoan”.

Hấn nhìn hai đứa, đứa bé gái rất giống nàng, còn bé trai thì giống hấn.

“Phàm, đã đặt tên cho con chưa”.

“Nàng thích thì cứ đặt đi”.

“Vậy gọi là tiểu Lãng và tiểu Mạn nha”.

“Được, Khinh Thương Lãng và Khinh Thương Mạn”.

Bé trai nghe được mình có tên thì cười khắc khắc, “Con là tiểu Lãng”.

Bé gái cười xinh xắn, “Con là tiểu Mạn”.

Một nhà bốn người như vậy sống rất hạnh phúc, còn chuyện sau này, cứ để sau này kể nha.

-Toàn văn hoàn-

Vậy là truyện đã hoàn rồi, các nàng có hài lòng với ending này không? Sẽ có nhiều phiên ngoại, các bạn nhớ theo dõi nha. Cảm ơn :-*

40. Ngoại Truyện 1

Ngoại truyện 1: Tự gây nghiệt không thể sống(18+ *xấu hổ*).

Chuyện là khi Nam Yên buồn chán liền lén rời đi lên nhân gian thăm tiểu Hương. Bây giờ tiểu Hương đã lấy chồng, một người chồng chân thật, chất phác, hiền lành có chí nên nhà cửa rất khá khẩm. Nàng gặt đầu tán thưởng tiểu Hương coi vậy mà có mắt nhìn người. Tiểu Hương vác bụng bầu mừng rỡ nhìn nàng, “Nương nương, mời vào, người đến thăm nô tỳ, nô tỳ rất vui”.

Nàng cười cười, kéo váy ngồi xuống, “Còn nô tỳ gì nữa, mau thay đổi xưng hô liền. Nhanh gọi một tiếng tỷ tỳ”.

Tiểu Hương đỏ mặt, lắc đầu, “Nương nương...”, nhưng khi thấy sắc mặt của nàng không vui thì cúi đầu gọi, “Tỷ tỳ”.

“Muội muội ngoan, lại đây tỷ coi bầu là trai hay gái”.

“Tỷ tỳ có thể coi ra sao?”, tiểu Hương trợn mắt nhìn nàng.

“Coi thường tỷ sao? Lại đây”.

Nàng giả trò lưu manh, hết sờ tay mịn màng của tiểu Hương rồi đến vuốt ve khuôn mặt làm tiểu Hương đỏ đến mang tai, nàng bật cười haha rồi đưa tay xoa bụng tiểu Hương.

“Ừm, chúc mừng muội, là con gái”.

“Thật sao? Tương công nhà muội rất thích con gái”.

“Thích là được”.

Ngồi chơi một chút, Nam Yên nói cần phải về, Tiểu Hương chợt nhớ tới có thứ cần đưa cho Nam Yên nên bảo nàng đợi một chút.

“Đây là cái gì?”, nàng nhìn hộp màu đỏ vuông vức mà hỏi.

“Đây là bánh mà nương nương thích, tiểu Hương có bỏ thêm vài thành phần thuốc bổ rất tốt cho người”.

Nàng nựng má của tiểu Hương, nói cảm ơn rồi cầm hộp bánh đó về Địa phủ.

Khinh Duật Phàm vẫn đang làm việc, một mình nàng buồn chán lấy bánh và trà ra ăn, vừa vận ngồi coi vài cuốn tiểu thuyết tình cảm mới lấy từ chỗ của tiểu Hương.

Nàng che mặt ngồi coi, vì đây là tiểu thuyết gió trăng , haha, nàng từ lâu đã được nghe, cung nữ trong cung mỗi lần nhắc tới đều đỏ mặt, lần này nàng phải xem thử như thế nào. Đúng là nóng nha, cảnh trong truyện nàng có thể tưởng tượng ra được, bóng dáng hai người lăn lộn trên giường.

Oành, nàng cảm thấy nóng, rất nóng, không phải là coi cảnh nóng trong truyện mà lấy nhiệt sang nàng đấy chứ, vội vàng bỏ cuốn truyện xuống, nhưng thân nhiệt nàng ngày càng nóng hơn, nàng chịu không nổi, muốn thứ gì đó lạnh lạnh áp vào, không suy nghĩ nhiều liền lao ra đến phòng của Khinh Duật Phàm.

Khinh Duật Phàm cảm thấy rất lạ, hắn đang làm việc thấy nàng vô nên cũng không để tâm lắm, tưởng nàng chỉ đi dạo vào, nào ngờ hôm nay nàng gặt hết đồng sổ sách của hắn xuống đất, nắm cây bút hắn đang cầm trên tay vứt xuống rồi nhào vào lòng hắn.

Hắn ngạc nhiên, nàng chủ động cũng không phải lần đầu nhưng lần này là bá đạo nhất. Nam Yên cảm thấy chưa đủ, nhào lên xé áo hắn, lộ ra vòm ngực rắn chắc, sau đó xé áo của nàng, áp thân hình nóng như lửa của nàng vào. Hắn liền phát tay đóng cửa tạo kết giới.

“Yên nhi, nàng làm sao vậy, sao lại nóng như vậy, nàng sốt à?”.

Ngay khi hắn lo lắng cho nàng thì nàng khàn khàn trả lời, “Nóng, Phàm, ta rất nóng”.

“Nóng?”.

Nàng há môi nhỏ hôn hần, hôn cuồng nhiệt, hần cũng không bị động nữa, kéo gáy của nàng tới hôn lại, môi lưỡi đá nhau, tiếng nước chọt chọt phát ra làm người ta đỏ mặt. Cảm thấy hơi thở sắp hết, nàng mới bắt bình buồng ra, sợi chỉ bạc trong suốt vội bị nàng mút hết.

“Nhiệt tình như vậy sao?”, hần tà tà cười, hưởng thụ bị nàng cưỡng lấy.

“Ta không biết, vừa nãy chỉ là coi một chút cảnh nóng từ trong truyện, không hiểu sao thân thể đột nhiên nóng, còn có chỗ này nữa”.

Dứt lời, nàng kéo bàn tay của hần xuống tiết khố của nàng, hần ngạc nhiên, ướm như thế này rồi, hần còn chưa đụng đến nữa.

Khi bàn tay hần đụng đến, như có sợi lông gãi ngứa cho nàng, nàng ưm một tiếng rồi cầu hần, “Phàm, giúp ta”.

Con sói này giờ được hưởng thụ liền nở nụ cười xấu xa, “Yên nhi, giúp thế nào”.

“Ừm, cầu chàng yêu ta”.

Hần cười cười, nhưng vẫn không có động tác tiếp theo. Nam Yên nóng như lửa, buồn bực kéo đồ của hần xuống, lộ ra vật nam tính đã ngẩng đầu chào nàng, liền tháo tiết khố đã sớm ướm đắm sang một bên, đưa hoa huyết ma sát. Nàng thở ra, rên lên.

Hần bị nàng làm như vậy cũng chẳng khá hơn, ma sát như vậy nàng muốn giết hần à, thế là đưa tay ôm eo nhỏ của nàng nhấn xuống, đồng thời hần xóc người lên, tư thế này khiến hần đắm sâu hơn.

“A”, nàng thở dốc, trận ngứa ngáy kia vẫn không giảm, nên nhún eo lên xuống.

Hần ôm nàng tới bên giường, gạt bỏ tất cả áo váy của nàng, ngậm lấy đầu nhũ tiêm đứng thẳng, ra vào chậm hơn.

“A, Phàm, ngứa quá, nhanh một chút”, nàng bắt bình với hần, đưa hai chân kẹp eo của hần.

“Vật nhỏ nhiệt tình, là nàng nói đó”.

Hần ra vào mạnh mẽ, nàng khẽ run, rên lên nhiệt tình, “Nhanh... quá... Phàm, chậm một chút”.

“Yên nhi, không thể hai lời”.

Hần ra vào càng mạnh hơn, chạy nước rút trong nàng, khi đắm tới một chỗ mềm mại kia thấy nàng kêu lên thì hần liền biết, nhắm chỗ đó mà đắm tới, nàng run rẩy lên đỉnh. Hoa huyết bao chặt lấy hần khiến hần thoải mái vô cùng, liền đắm mấy cái rồi phóng hết vào nàng.

Hai người thở dốc nhìn nhau, Nam Yên đỏ mặt nhìn hần. Gì đây, đây là nàng đang cưỡng hần sao, mất mặt quá, nhưng sao vẫn chưa hết nóng thế này.

“Phàm, huhu, vẫn khó chịu”.

“Được, chiều theo nàng”.

Cứ như vậy, bóng dáng hai người trên giường kéo đến nguyên cả một ngày, làm mấy người ở ngoài phát ngốc, “Quái, sao hôm nay Diêm Vương cùng lão đại đều không thấy đâu nhỉ?”.

Làm nguyên ngày hôm đó dẫn tới là ba ngày xuống giường không được, Khinh Duật Phàm thì mặt mày sáng lạn vì thỏa mãn, hiếm khi nàng nhiệt tình thế này, hần ngu gì mà không hưởng.

Nàng khóc, là tự nàng dâng thịt cho sói, nhưng kì lạ quá, tại sao, ai hại nàng đây?.

Nam Yên không biết rằng lọ thuốc xuân được nàng lỡ tay ăn cắp được mà nàng giấu dưới gầm giường được tiểu Hương khi dọn dẹp đã phát hiện, vì có ghi là thuốc bổ nên tiểu Hương thầm nghĩ là của Nam Yên, là đồ tốt tưởng nàng quên mang theo. Lúc làm bánh có bỏ vào, như vậy mỗi cái bánh đều có thuốc, nên tác dụng ít đi.

Sau này Nam Yên không dám đọc nữa, nhưng lại ăn bánh, thế lại viễn cảnh này lại xuất hiện. Đạo này Khinh Duật Phàm rất vừa lòng, không biết đạo này bảo bối sao lại nhiệt tình như thế, phát hiện mỗi lần nàng ăn bánh đều như thế này, hẳn biết bánh kia có vấn đề nhưng vẫn không nói.

Nam Yên ăn gần hết mới lơ mơ biết được mỗi khi mình ăn bánh sẽ bị, liền tức tốc xuống hỏi tiểu Hương nguyên liệu, biết được như vậy nàng mềm xịu, đúng là tự gây nghiệt không thể sống.

(Đêm khuya ngồi viết cảnh nóng, quá xấu hổ-ing, lâu lâu mới có cảnh trọn vẹn, các sắc nữ mau bơi vào).

41. Ngoại Truyện 2

Ngoại truyện 2: Thời không hiện đại và cô con dâu tương lai.

“Phàm, ta chán quá, đi chơi đi mà”.

Nam Yên lắc cánh tay Khinh Duật Phàm làm nũng, khiến hắn phải thở dài buông bút trong tay xuống, hung hăng hôn môi nàng đến khi nàng mềm nhũn trên giường mới thôi.

Hắn vuốt tóc nàng, “Đi đâu?”.

Cứ tưởng hắn sẽ từ chối nên nàng mừng rỡ ôm hắn, “Nơi này chẳng có gì vui cả, chúng ta xuyên qua thời khác đi”.

Nghe tới ý tưởng điên cuồng này của nàng, hắn nhăn mày, “Không được”.

“Chàng không được nuốt lời, nếu không ta sẽ giận”.

Sợ nhất là nàng giận, Khinh Duật Phàm đã từng lĩnh giáo, cả một tuần không được đụng nàng, ngủ ngoài thư phòng lạnh lẽo một mình hắn. Vì vậy hắn đành đồng ý.

“Nhưng như vậy ai sẽ coi Địa phủ?”.

“Chàng lo gì, Lăng nhi cũng đã lớn, nó làm sẽ quen”, Nam Yên vui vẻ lấy con trai ra làm bia đỡ đỡ nàng quần lấy hắn đi chơi.

Khinh Duật Phàm thương yêu nhéo mũi nàng, “Nàng đó, đã là vợ chồng già cả rồi, còn nghịch”.

“Hứ, ai già, có chàng mới già. Ta đây tùy tiện hô cũng có cả đồng mỹ nam theo đuôi đó, chàng có muốn xem không, để chứng minh độ trẻ đẹp của ta”.

“Nàng dám, ta sẽ đánh mông nàng”.

Khinh Thương Lăng ngu ngơ bị bỏ lại trách nhiệm trông coi Địa phủ, để vợ chồng già Nam Yên đi chơi.

Khinh Duật Phàm cùng Nam Yên xuyên đến thời hiện đại thế kỷ 21, nơi những nền văn minh phát triển. Nam Yên mê mẩn những kiến trúc tuyệt đẹp, ngắm nhìn những con người mặc trang phục lạ lùng nhưng đẹp mắt, nàng đòi mặc như họ, Khinh Duật Phàm nhũn mày đánh giá bộ áo váy của một cô nàng đang đi, hắn phán, “Quá ngắn, không được”.

Nàng phụng phịu mặt, nhưng nói gì đi nữa hai người cũng đang ản hình, không thể hiện thân nên có mặc cũng có hắn mới thấy. Nam Yên lén lấy mấy bộ ngắn ngắn mát mẻ bỏ vào túi, luôn cả bộ chỉ có hai mảnh mà người hiện đại gọi là “bikini” nàng cũng vợ luôn, sau đó để một thỏi vàng lại cho chủ tiệm. Thế là chủ tiệm quần áo lời to.

Đi ngang tiệm trang sức, mắt nàng lập tức sáng lên.

“Chàng coi, mấy viên đá đó thật lấp lánh, đẹp quá”, đó là một chiếc nhẫn kim cương.

Thấy nàng thích như vậy hắn cũng lấy một cái, đeo lên tay nàng, quả nhiên rất đẹp, vì tay Nam Yên rất trắng. Sau đó cũng để lại một thỏi vàng. Lấy kim cương đổi vàng, chủ tiệm tuyệt không lời.

Đi cả nửa ngày, nàng và hắn đến một nơi rất đông người, chủ yếu rất trẻ.

“Đại học? Là gì vậy ta”, Nam Yên đọc chữ trước cổng trường, ngẩng đầu hỏi hắn. Hắn lắc đầu.

“Có vẻ như là chỗ để học”, hắn chỉ chỉ những lớp đang dạy học, đoán ra như vậy.

Thời cổ đại cũng có những lớp học như thế này, nhưng một lớp không đông, chỉ tầm mười người, nhưng ở đây lại khoảng chục người, thật sự khác biệt.

Nam Yên nắm tay hắn đi tham quan ngôi trường, kiến trúc rất đẹp, nàng vừa đi vừa chỉ này nọ rất đáng yêu, Khinh Duật Phàm đi bên cạnh cười cười.

Bỗng ở một góc trường có tiếng thở mạnh, người thường không thể nghe nhưng nàng nghe thấy, liền đỏ mặt liền tưởng có phải cảnh đó không.

“Không phải”.

Nàng nhìn hắn, nhú mi, “Cái gì không phải?”.

Khinh Duật Phàm xấu xa cắn lỗ tai nàng mà nói, “Không phải như nàng nghĩ”.

Nam Yên lại đỏ mặt, thúc vào bụng tên xấu xa kia, “Ta nghĩ thế nào”.

“Nàng không biết? Ta không ngại miêu tả thực để nàng hiểu”, sau đó tay hắn hoạt động trên người nàng.

Nàng đánh cái tay hư hỏng kia, nghiêm mặt kéo hắn lại gần kia, “Chàng nghiêm túc cho ta”.

Đến gần thì thấy rõ một nam một nữ ở góc kia, nam nghiêng đầu cho nữ cắn ở cổ, một dòng máu chảy ra, toàn bộ đều được cô gái kia hút hết.

Nàng nghi hoặc nhìn hành động cùng răng nanh của cô gái kia, lên tiếng, “Ma cà rồng?”.

Khinh Duật Phàm thì chưa thấy bao giờ, chỉ có Nam Yên là thần tiên lâu năm nên biết.

“Nàng nói gì?”.

“Ta nói nàng ta là ma cà rồng, sinh vật bóng đêm hút máu, ta từng thấy, nhưng không ngờ nó lại tồn tại đến thời đại này”.

Nhìn hành động của cô gái kia, hắn ít nhiều cũng hiểu thế nào gọi là ma cà rồng.

“Không ngờ ở đây cũng có sinh vật huyền bí này”.

“Này, chàng nhìn xem, cô gái kia nhìn quá đáng yêu, như búp bê vậy, không thể nào tin được là loài ma cà rồng”.

“Vì sao không thể?”.

“Tộc ma cà rồng đa số nam nữ đều mang vẻ quyến rũ thành thực, như vậy mới có thể hấp dẫn thành công con mồi để hút máu, như nàng ấy thì ta không dám tin”.

“Quyến rũ, sắc đẹp như nàng?”, quả thực những gì theo Nam Yên kể, thì nàng là điển hình của sắc đẹp tộc ma cà rồng.

Nam Yên cũng hiểu ý hắn, gật đầu. Tiếp tục xem tiếp, cô gái kia đã đứng lên bỏ đi, bộ dáng quả thực nhỏ con.

Chàng trai kia cũng bất tỉnh một lát rồi mơ màng tỉnh dậy, sau đó cũng bỏ đi. Vết cắn ngay cổ đã biến mất không dấu vết.

Ngay lúc định mang nàng quay về thì thấy trong đôi mắt to ấy tràn ngập mưu kế.

Hắn lắc đầu, thở dài, “Nàng lại ra chủ ý xấu xa gì nữa?”.

“Ta muốn nàng ấy là con dâu ta, quả thực xinh đẹp, ta rất thích”.

Trời ạ, nàng ấy nói muốn là muốn, chả coi ai là gì cả, ngay cả con trai cũng bán.

“Đừng náo, nàng theo ta quay về”.

“Hừ, ai náo. Chàng còn phản đối, ta sẽ cho chàng biết tay”, nói xong hất tóc, đi theo cô gái trẻ kia.

Khinh Duật Phàm hết cách đành phải đi theo nàng.

Theo Nam Yên biết, cô gái kia được gọi là ma cà rồng có tên là Thiên Thiên. Tên giống như người, như thiên thần, nhưng không ngờ lại là ác quỷ. Rất hợp với bản tính của Lãng nhi nhà nàng.

“Yên nhi, được chưa?”.

“Chàng từ từ, yên lặng chút đi”.

Khinh Duật Phàm không cho, ôm lấy nàng hôn hít đủ kiểu, khiến nàng khó chịu mới buông ra, “Quà bồi thường ta”.

Nàng quệt môi, tiếp tục nghĩ, làm sao để lừa gạt Lãng nhi tới.

“Phàm, chàng mau cùng ta hiện thân, nhanh theo kế hoạch của ta, sau đó ta sẽ bồi chàng”, thân thiết xoa má của hắn, không đợi hắn đồng ý đã tiến hành.

Nàng hiện thân, đã đổi quần áo trước đó, sau đó giả vờ cùng hắn đi tay trong tay vào trường. Đang định tìm Thiên Thiên thì cô ấy đã tới ngay trước mặt họ.

Thiên Thiên là bị mùi máu hấp dẫn cô, là bởi vì Nam Yên trích một chút máu của nàng ra dẫn dụ Thiên Thiên, không ngờ cô trúng bẫy.

Nhìn càng gần càng đáng yêu, muốn cắn cho phát, Nam Yên kích động xoa má Thiên Thiên.

“Con gái, con thật đáng yêu”.

Nhìn người phụ nữ xinh đẹp trước mắt, cô nghi ngờ đây là ai. Còn người đàn ông bên cạnh, đẹp trai, lạnh lùng hơn nữa mùi máu rất tốt, cô bắt đầu cảm thấy khát.

Thấy ánh mắt của Thiên Thiên đánh tới người Khinh Duật Phàm, nàng cảm thấy rất tốt. Như vậy có thể nghĩ ra mùi máu tốt của Khinh Thương Lãng.

“Con gái, sau này hãy là con dâu ta, con trai của ta không tệ, nhất định sau này con sẽ được gặp”.

Nam Yên nói ra câu khó hiểu đó, sau đó quay lưng bỏ đi, để lại Thiên Thiên mặt ngu ngơ không hiểu gì cả. Sau này khi đã trở thành vợ của Khinh Thương Lãng, nàng mới biết mẹ chồng tương lai này có phải cũng tính kế cô như con trai của nàng không.

Thế là Nam Yên cùng Khinh Duật Phàm trở về Địa phủ, tìm đủ mọi cách đuổi Khinh Thương Lãng tới hiện đại, còn chỉ định phải ở ngôi trường đó dạy học. Ban đầu Khinh Thương Lãng không chịu, nhưng Nam Yên giả chiêu trò khóc lóc, hắn không đành lòng nhìn mẹ khóc, nên khó chịu chấp nhận.

...

Phiên ngoại này là bắt đầu của câu chuyện “Thầy, cho em hút tý máu đi!” của t/g mới viết nha, tuy chỉ mới ra có 2 chap. Tiện thể PR cho truyện mới

42. Ngoại Truyện 3

Ngoại truyện 3: Tân Phong và Khinh Thương Mạn (1).

“Mạn nhi, nàng đứng lại đó cho ta!”.

“Không cần, đứng lại cho chàng đánh mông ta à, lêu”.

Cảnh tượng bây giờ đang là Khinh Thương Mạn chạy đằng trước, Tân Phong – hoàng đế đương triều Khinh quốc – đang đuổi theo đằng sau, Tân Phong không đổi thành hoàng triều Tân quốc mà vẫn giữ nguyên Khinh quốc, hắn thể hiện thái độ kính trọng đối với Khinh Duật Phàm và Nam Yên, người đã cứu mang hắn. (Vì đây là ngoại truyện Tân Phong và Khinh Thương Mạn nên t/g sẽ đổi ngôi cho hai người nha).

Tân Phong nhún chân dùng khinh công bay tới chỗ Khinh Thương Mạn, nhưng nàng cũng không vừa, dùng phép thuật bay lên trời cao, vì thế hắn đành nghiêng rằng nhìn nàng bay xa.

Mọi chuyện là thế này, hồi hắn còn nhỏ thì Nam Yên đã thì thầm to nhỏ với hắn rằng muốn hắn làm con rể, hắn vì tôn trọng Nam Yên như mẫu thân nên đồng ý. Nhưng không ngờ sau khi Nam Yên sinh Khinh Thương Mạn ra, đem đến hoàng cung để Thái hoàng Thái hậu bông thì hắn cũng thấy được. Thời khắc ấy khi nhìn thấy nàng còn nhỏ xíu đáng yêu, hắn thầm quyết tâm sẽ chăm sóc nàng thật tốt. Cái gọi là nhất kiến chung tình ấy đã xảy ra. Lúc ấy hắn hơn nàng 7 tuổi.

Nhưng trời xui đất khiến làm sao, nàng ấy lại sở hữu dòng máu di truyền của Nam Yên, không yên phận, thích nháo, đòi làm theo ý nàng thì làm sao nàng có thể đồng ý với hắn làm hoàng hậu được, vì vậy nàng trốn. Tân Phong không còn cách nào khác, hết lần này đến lần khác dọa dẫm nàng không được, nên đánh mông nàng, làm nàng sợ bỏ chạy. Lúc này nàng đã 16 tuổi, còn hắn 23.

Trong triều đã dâng lên rất nhiều tấu chương mong hắn lập hậu cung, ngày ngày lâm triều đều phải nghe khiến Tân Phong sắc mặt nghiêm trọng đập tay vào long ý một cái rồi xoay người bỏ đi, khiến nhiều người ngờ ngác nhìn hắn đi mà thở dài.

Nhưng hậu cung đúng là không có ai coi, Thái hoàng Thái hậu đã quy ẩn lên chùa tịnh tâm, bắt đắc dĩ hắn phải lập con gái tể tướng đương triều làm Chiêu nghi. Tin tức này làm Khinh Thương Mạn một trận bị dọa, không ngờ hắn thế mà dám lập phi tần.

Nam Yên thở dài khi nhìn con gái gốc ngồi đó.

“Mạn nhi, vì sao không chịu gả cho tiểu Phong, thằng bé rất được, tuần tú uy nghiêm, hơn tất cả nó lại là người mẹ chăm cho con”.

Thấy mẫu thân tới nên nàng xoay người ôm Nam Yên, giọng nũng nịu nói.

“Mẫu thân, con không thích gò bó, đã làm hoàng hậu rồi không phải suốt ngày chỉ ở trong cung thôi sao. Mạn nhi thích tự do, như là cha và mẹ vậy”.

Nam Yên xoa đầu con gái, thở dài. Con gái nói cũng đúng, ban đầu quyết định truyền ngôi cho Tân Phong rốt cuộc là đúng hay sai?

“Nhưng con có yêu nó không?”.

Khinh Thương Mạn đỏ mặt gật đầu, “Có”, tuy rằng nói không thích làm hoàng hậu, nhưng nàng yêu chết cái khuôn mặt ấy, con người lạnh lùng ấy.

Nam Yên cười cười, lớn tiếng ra bên ngoài, “Còn không biết vào dỗ con bé?”.

Nàng nghi hoặc nhìn Nam Yên, thấy mẹ nàng tách tay nàng đang ôm ra, sau đó có một bóng đen lao tới ôm nàng, “Mạn nhi”.

Giọng nói này, thân hình ấm áp này, nàng làm sao quên được. Ngay lập tức lấy hai tay đánh vào ngực hắn, “Đánh chết chàng, dám cưới người khác, ta không thèm chàng nữa, huhu”.

“Đừng khóc, Mạn nhi”, Tân Phong lau nước mắt nàng, “Còn không phải do nàng không chịu làm hậu, ta cũng là bắt đắc dĩ. Không thôi nàng quay lại hoàng cung gả cho ta đi?”.

“Không thèm, ta không muốn chung lão công với người khác”.

“Không chung, nàng trở về ta liền đuổi nàng ấy ra”.

“Không cần, chàng buông ta ra, ngô”.

Tân Phong hôn nàng khiến nàng bất ngờ nên quên cả thở, hắn cười phì một tiếng rồi nhắc nhở bên tai nàng, “Thở đi Mạn nhi”.

Nói rồi lại cúi xuống định tiếp tục một màn hôn ướt át nhưng nàng nhanh chóng tránh khỏi vòng tay của hắn, chạy ra ngoài. Tân Phong lắc đầu nhìn bóng dáng của nàng chạy đi, Mạn nhi thật bướng bỉnh.

Lúc nàng chạy ra ngoài, bỗng dừng nghe thấy tiếng của phụ thân nàng, “Bảo bảo ngoan, lại đây”.

Trong nhà người thương nàng nhất là Khinh Duật Phàm, vì vậy chỉ cần nghe được tiếng là nàng lập tức chạy tới bên cha nàng liền.

“Cha”.

“Ngoan, ai khi dễ con, sao lại phải khóc, hử?”, con gái bảo bố Khinh Duật Phàm nâng niu trong tay từ nhỏ, hẳn chiều con gái đến nỗi Nam Yên phải lên tiếng trách móc. Biết làm sao được, con gái giống hệt Nam Yên, mà hẳn yêu Nam Yên đương nhiên cưng con gái hơn rồi.

“Là Tân Phong, hẳn cưới người khác, huhu”, mọi bức bối trong lòng nàng đều khóc trong lòng cha, đó là nơi ấm áp nhất không gì sánh bằng, kể cả Tân Phong.

“Vậy để ta dạy dỗ nó một phen, dám làm con khóc, hử”.

Khinh Thương Mạn kéo tay cha nàng lại, lắc đầu bĩu môi, “Là do con không chịu gả cho hắn, nên hắn bị buộc phải nạp phi”.

“Hử, không có uy nghiêm của hoàng đế, bị mấy tên cáo già kia nói năng lung tung lộn xộn mà đã không chịu được rồi ư?”.

Khinh Duật Phàm quên lúc trước cũng bị lâm vào tình trạng này, đó chính là hội tú nữ tuyển phi tần nhưng may mắn cho hắn đó là đã bị Nam Yên phá tan, nếu không hẳn cũng lâm vào tình trạng của Tân Phong bây giờ.

“Cha, người nói người khác cũng đừng quên mình chứ! Mẹ đã kể cho con nghe chuyện hồi xưa của hai người rồi, haha”.

Bị con gái vạch trần nên lúng túng ho khan, “Được rồi, vậy bây giờ con muốn thế nào?”.

“Con muốn trốn hắn”.

Đảo con mắt gian kế, Khinh Duật Phàm vỗ vỗ con gái đến gần nói nhỏ, sau đó mặt Khinh Thương Mạn liền bừng sáng, hôn chụt lên má hắn một cái rồi chạy đi đâu mất.

Mặt Tân Phong đen kịt bước ra ngoài bắt tiểu quỷ kia về, nhưng tìm thế nào cũng không thấy nàng, liền gõ phòng Nam Yên.

“Tỷ tỷ, tỷ có thấy Mạn nhi đâu không?”.

Nam Yên cả kinh, “Không phải người nói chuyện với con bé à?”.

“Đúng là có, nhưng nàng ấy tức giận chạy đi đâu rồi, đệ tìm khắp Diêm phủ cũng không thấy”.

Diêm phủ không phải ai cũng tới được, đặc biệt là người còn sống như Tân Phong, nhưng Nam Yên đã cấp cho Tân Phong giấy thông hành đặc biệt, có thể tự do ra vào.

“Được rồi, ta sẽ tìm nó sau, đệ về đi. Nhưng còn chuyện Chiêu nghi kia, đệ làm sao thì làm, ta chỉ chấp nhận con rể gia thế trong sạch mà thôi”, giọng nói lạnh lùng toát ra từ Nam Yên khiến Tân Phong sợ hãi, luôn tin tưởng tỷ ấy nói sự thật liền gật đầu xử lý chuyện hoàng cung.

Nam Yên bước vào phòng ngủ, Khinh Duật Phàm đang nằm trên giường ngủ, vạt áo còn hơi bung ra lộ ngực quỳnh rũ. Nàng liền liếm môi đi tới.

Bị Nam Yên châm lửa nên tỉnh dậy, định sẽ ăn nàng dập lửa nào ngờ nàng chống ngực hắn mà ngồi dậy, thoát cái ngồi cuối giường. Còn tưởng nàng chơi trò mèo vờn chuột với hắn nên hắn mỉm cười mà dịch qua, không ngờ Nam Yên lại tránh.

“Yên nhi, mau lại đây”.

“Hử, không qua, chàng còn không mau khai ra”.

Bị lộ trong lòng nhưng vẫn giả vờ không biết, “Chuyện gì chứ, còn không mau qua đây”.

“Chàng giỏi lắm Khinh Duật Phàm, tối nay chàng mà không nói thì đừng hòng đụng vào ta”.

Khinh Duật Phàm thở dài, đành phải bán đứng con gái thôi, ai biết hắn là thê nô đây.

Hắn kéo nàng ôm vào lòng, nàng vẫn giãy giụa, hắn hôn nàng rồi nói, “Ta nói là được, Mạn nhi tới hiện đại rồi”.

Nhận được câu trả lời của hắn, Nam Yên ngừng giãy giụa, sau đó chủ động hôn hắn, đẩy hắn xuống nệm rồi dùng tư thế nữ thượng.

“Thường cho chàng, nhưng nếu lần sau chàng dám giấu ta chuyện gì, ta sẽ đá chàng xuống giường”.

“Ừ, Yên nhi, nói xong chưa, mau một chút, tốc độ của nàng chậm quá”.

Nam Yên đánh lồng ngực của hắn một cái, “Chàng vô sỉ”.

“Ừ, ta vô sỉ, vì vậy Yên nhi, ta sẽ hành động vô sỉ cho nàng thấy”.

Nói xong hắn ôm eo nàng đẩy xuống dưới, người hắn dùng lực đẩy lên trên, tư thế kiểu này rất sâu, làm cho Nam Yên không thở nổi rên lên. Trong phòng vang lên tiếng “Ba Ba” nóng tai, còn cả tiếng kêu rên rỉ của hai người trong đó khiến xung quanh điện của hắn không ai dám đứng gần cả. Luôn là vậy, vì ngày nào Khinh Duật Phàm cũng đề Nam Yên ra ăn nên ra lệnh không ai được đứng đây cả.

Quả thật Nam Yên đã tự mình kiểm chứng độ biến thái vô sỉ của hắn, hôm nay hắn dùng mọi tư thế với nàng, trên giường, bàn, cửa sổ thậm chí là bay lơ lửng, đã vậy còn nghĩ thêm tư thế mới nữa, làm hại nàng hôm sau hai chân run rẩy không xuống giường nổi.

Nam Yên nhìn người bên cạnh ngủ cực kì ngon, liếc xuống vùng ngực và lưng hắn, là bị nàng cào và cắn nên nổi đỏ nhiều nơi, nhưng nàng cũng không kém.

Khinh Duật Phàm bỗng mở mắt, bắt lấy eo nàng ôm, giọng khàn khàn, “Yên nhi, thế nào, vi phu đã đủ vô sỉ chưa?”.

“Chàng còn nói, ta đánh chàng, cái tên bại hoại, bây giờ sao ta ra ngoài đây”.

“Vậy thì đừng ra, ở đây dấu thêm mấy hiệp nữa với ta, cũng may hôm nay không có việc gì cả”.

Nghe mấy lời hắn nói mà nàng run rẩy, “Không được, ta phải nói cho Tân Phong biết nơi trốn của Mạn nhi”.

Vốn dĩ Khinh Duật Phàm làm vậy là để Mạn nhi trốn thêm mấy ngày nữa nên lập tức đánh úp Nam Yên đại chiến mấy trăm hiệp tiếp.

“Đừng mà Phàm, người ta hết sức rồi, eo cũng mỏi muốn rời luôn rồi đây”.

Hắn vỗ mông nàng, “Đừng lo”, sau đó dùng miệng mớm cho Nam Yên một viên thuốc, nàng kinh ngạc nên nuốt xuống.

“Chàng cho ta uống cái gì?”.

“Còn phải hỏi, là thuốc tốt nàng mang về chứ đâu, Yên nhi, đã khoẻ chưa, ta tiếp tục nhé”.

Đúng là thuốc tốt, vừa uống xong cả người nhẹ hẳn ra, khiến cho con sói ăn không biết no bên cạnh đánh úp nàng, nàng khóc, sao toàn tự hại thân không vậy nè. Mạn nhi, con hại mẫu thân.

Lúc này tội nghiệp Tân Phong, trở về hoàng cung chờ tin tốt của Nam Yên, nhưng phải qua mấy ngày sau mới thấy nổi.

Nam Yên miễn cưỡng nở nụ cười, vỗ vai Tân Phong, “Nó ở thời không khác rồi, tỷ đưa đệ đi”.

43. Ngoại Truyện 4

Ngoại truyện 4: Tân Phong và Khinh Thương Mạn (2).

Khinh Thương Mạn được sự chỉ dẫn và đảm bảo của Khinh Duật Phàm là sẽ cầm chân Nam Yên được năm ngày mới dám xuyên qua thời không khác mà trốn. Tới nơi, nàng rất phấn khởi. Nhìn dòng người mặc nhiều y phục màu sắc rất đẹp, lại khác biệt so với nàng nên nàng nhìn bộ nào đó đẹp mắt, liền biến cho nàng mặc y chang.

Lôi cuốn sổ tay mà ca ca nàng để lại lúc mới xuống đây, là kinh nghiệm sống khi mới xuyên. Trước tiên là quần áo, nàng đã thay. Sau đó là chỗ ở, nàng thấy địa chỉ nhà của ca ca nàng nên quyết định tới đó.

“Đi thế nào tới đó đây?”.

Khinh Thương Mạn đau đầu, chỗ này đường nhiều, người nhiều mà cái hộp biết chạy ngoài kia được ca ca viết là xe hơi lại càng nhiều.

Nàng đọc được điều thứ mười, không biết gì thì phải hỏi người khác. Liếc mắt thấy một cậu nam sinh trắng trẻo thanh tú, nàng chạy lại hỏi.

“Cho hỏi, muốn đi tới địa chỉ này thì phải làm như thế nào?”.

Cậu nam sinh mắt ngược nhìn nàng, bỗng đỏ mặt. Cậu chưa bao giờ thấy ai xinh như nàng, nên ấp úng trả lời.

“À, ờ, đường này cách đây cũng không xa lắm, đi xe buýt nửa tiếng là tới. Cũng may là chuyến sắp tới là tới đó đây”.

“Vậy à, cảm ơn nha”, nàng cười tí mắt cảm ơn cậu trai trẻ, chỉ tội cậu kia cường không lại sức hút của Khinh Thương Mạn nên nhìn nàng gật đầu không thôi.

“Cô mới từ nơi khác tới sao?”.

“Đúng vậy, tôi từ nhà lên tìm anh trai”.

“Thì ra là vậy, a xe buýt đến kia, mau lên đi”.

“Ừm”.

Trên xe buýt giờ này đông nghẹt chỗ, bởi vì là giờ cao điểm tan làm và tan học. Nhưng khi thấy mỹ nữ là nàng thì tất cả đều không hèn mà tản ra chừa cho nàng một chỗ ngồi, tất cả các cậu con trai ở đây đều ngẩn người nhìn nàng.

Thương Mạn phấn khởi nhìn một cái hộp nhỏ xíu thế này mà chứa cả đồng người, chả bằng cái xe ngựa thời nàng, chứa nhiều nhất mười người là muốn sập xe luôn rồi. Người ở đây thật tốt bụng, thấy nàng tự động chừa cho nàng một chỗ, nàng cong cong mắt cười cảm ơn mọi người.

Mấy bà thím nhìn nàng hận không thể mang nàng về làm con dâu, con gái nhỏ vì quá xinh đẹp và lễ phép.

Xe buýt dừng tại trạm tiếp theo, một đôi chân thon nhỏ bước lên xe. Cũng là một mỹ nữ khác, nhưng vẻ đẹp của cô không giống Thương Mạn. Xe buýt bỗng nhộn nhịp hẳn, chưa bao giờ có nhiều hơn một mỹ nữ như thế này đi xe buýt đâu đây.

Thiên Thiên bước lên xe, bỏ qua nhiều ánh mắt nhìn chằm chằm nàng, trực tiếp lách người ngồi bên cạnh Thương Mạn. Chỗ ngồi ấy vốn dĩ nên có người ngồi, nhưng có quá nhiều người giành nên ra biểu quyết cuối cùng để trống chỗ đó đỡ phải có xung đột, có ai ngờ chỗ ấy là để cho mỹ nữ khác ngồi.

Thiên Thiên ngồi xuống, Khinh Thương Mạn liền bày ra một nụ cười đáng yêu nhìn cô, cô cũng cười đáp lại. Cô càng nhìn càng quái, người con gái bên cạnh cô là mới lần đầu gặp, nhưng sao lại thấy quen mắt như vậy, kiểu in đậm vào trí nhớ.

Thiên Thiên quay sang hỏi nàng.

“Xin hỏi, tôi có gặp cô ở đâu rồi phải không?”.

Thương Mạn suy nghĩ rồi lắc đầu, nàng mới tới đây hôm nay, làm sao có thể gặp được cô gái xinh đẹp trước mặt này được.

“Không có a, bất quá nếu có gặp được cô, ta nhất định nhớ mặt cô, bởi vì cô quá xinh xắn”, nói xong còn béo má Thiên Thiên, cười khúc khích.

Thiên Thiên đen mặt, sao ai cũng thích béo má nàng, hừ. Hành động của hai người lọt vào mắt của các vị trên xe buýt, giống như hai mỹ nhân trêu đùa nhau vậy.

Tới trạm kế tiếp, Thiên Thiên xuống xe, Thương Mạn được cậu thanh niên lúc này chột chột au lưng ý chỉ đã đến nơi cần đến rồi, nàng ríu rít cảm ơn rồi chạy xuống theo.

Một khu nhà cao lớn đập vào mắt Thương Mạn, khiến nàng kinh ngạc, người ở đây thật lợi hại, xây nhà cao và to như vậy, ngay cả hoàng cung cũng không cao như vậy đâu, nhưng xét về độ rộng, hoàng cung vẫn rộng hơn.

Thấy cô gái ngồi cạnh nàng này giờ cũng hướng toà nhà cao lớn được gọi là chung cư ấy đi tới, nàng liền mỉm cười chạy theo hỏi.

“Cô nương, chung cư gì hoàng gia có phải nó không?”.

Thiên Thiên dừng bước, cô nghe thấy từ nàng ta gọi là cô nương. Trời ạ, người ở đâu rớt xuống đây, nhìn nàng ta đẹp vậy chắc là diễn viên quá nhập vai đây mà.

“Phải”, cô lạnh lùng thả ra một chữ rồi bước đi tiếp.

Đến cổng chung cư, cô lấy thẻ ra vào đưa cho ông bác bảo vệ, còn Thương Mạn đi đằng sau thì bị chặn lại.

Nàng ú ớ nhìn Thiên Thiên vào được nhưng nàng thì không. Nhưng ông bảo vệ trước mắt cứ ngăn cản mãi, còn Thiên Thiên căn bản không muốn giúp nàng.

Khinh Thương Mạn chờ cho đến khi không còn ai xung quanh mới giở mảnh phép thuật, vì vậy nàng dễ dàng đi vào.

Nàng bắt chước cô gái hồi nãy mà bước vào cái hộp này. Nhìn cánh cửa tự mở tự đóng mà giật mình, không lẽ ở đây có phép thuật?! Nàng lật cuốn sổ ra, ca ca có nói đây gọi là thang máy, muốn lên tầng nào thì bấm tầng đó. Ca ghi trong này là căn hộ 50, vậy chắc bấm 50 thôi.

Cánh cửa mở ra, là một không gian trống. Đây chính là tầng thượng, nhưng nàng không biết, cứ tưởng Khinh Thương Lãng ở đây nên cứ đi tìm. Nàng xác định ở đây không có ai cả, vì vậy nàng đành đi vào thang máy, kì lạ! Nàng lại lật trang tiếp theo, ở đây có một dòng chữ khiến nàng muốn giết ca ca nàng, vì sao không ghi ở trang trước cơ chứ.

“Bấm tầng 25 mới đúng”.

Đó là mấy chữ Khinh Thương Lãng ghi lại, vì anh lúc đầu hay quên.

Oa, mừng ghê, rốt cuộc cũng thấy cánh cửa phòng.

Nàng gõ cửa căn 50, miệng đã treo sẵn nụ cười chuẩn bị hù ca ca. Ai mà ngờ, mở cửa ra lại là cô nương lúc nãy. Chuyện này là sao???

Thiên Thiên cũng bất ngờ khi thấy nàng, cô gái xinh đẹp này sao cứ đi theo cô thế này.

“Này em gái, sao cô cứ đi theo tôi vậy?”.

“Ồ, ta, ta, đây không phải là nhà của...”.

Đang lúc nàng nói thì có một giọng nam lên tiếng và thân ảnh dần xuất hiện ở cửa.

“Thiên Thiên, ai vậy?”.

“A, ca ca”.

Khinh Thương Mạn ôm chầm lấy ca ca nhà nàng, cả chân nàng cũng bám lên người của anh, từ nhỏ nàng đã đi theo ca ca nàng, ca nàng rất sủng nàng a.

“Mạn nhi, em làm gì ở đây?”.

“Huhu, ca phải làm chủ cho muội, Phong hấn cưới người khác, huhu”.

“Cái gì? Hấn dám sao, được rồi, ngoan ca thương, đừng khóc nữa”.

Vừa nói anh vừa xoa đầu cô em gái dỗ cô, nhưng bị một ánh mắt giết người nhìn qua làm anh chảy cả mồ hôi lạnh, thôi chết, anh quên đang có mặt Thiên Thiên. Vì thế anh ho khan muốn tiểu muội buông anh ra nhưng nàng sống chết làm nũng không buông.

“Thiên Thiên, em nghe tôi nói, không phải vậy đâu, đây là...”.

“Là ai em không quan tâm, bây giờ em trả lại không gian cho hai người”.

Nói xong tay cô cũng tháo tạp dề nhét vào người anh, sau đó liếc anh mà nói.

“Để cho bạn gái anh đi mà nấu cơm cho anh, hừ”.

“Thiên Thiên, em đứng lại cho tôi”.

“Việc gì em phải làm như vậy”.

Cô xách cặp chạy ra ngoài, anh vội thi triển phép thuật khoá trái cửa không cho cô ra.

“Khinh Thương Lãng, anh lại dám khoá cửa, mau mở cửa cho em”.

Khinh Thương Lãng vội vàng bỏ con bạch tuộc đang bám người anh xuống sofa, còn anh thì ra ôm cô quay trở lại.

“Á, anh buông em ra”.

Anh đánh mông cô một cái, nhất quyết ôm cô ngồi trên ghế, “Ngồi yên cho tôi”.

Cô đỏ mặt tức giận nhưng cũng không dám làm loạn nữa, nhân lúc anh nói chuyện với cô gái kia, cô liền bám eo của anh.

“Thiên Thiên, đừng làm loạn, không tôi sẽ không để ý có người khác mà ăn em đó”, anh thì thầm nhỏ bên tai cô, làm cô đỏ mặt như tôm luộc.

Khinh Thương Mạn bĩ bợ này giờ nhìn thân ca ca nhà nàng tình chàng ý thiếp với người khác khiến nàng nhớ lại lúc trước ca có nói nếu có cô nương nào muốn quyến rũ ca thì nàng phải giúp, không biết đây có phải không nhỉ, mặc kệ, thử trước.

Nàng chạy đến bên cạnh anh, ôm cánh tay anh lắc lắc.

“Lãng ca ca, đây là ai vậy?”.

“À, Mạn nhi, đây là Thiên Thiên. Thiên Thiên, đây là Mạn nhi, em gái anh”.

“Uy, Lãng, sao thiếp có thể là muội muội chàng, thiếp là phu nhân chàng đây mà”.

Nàng hôn lên má anh một cái, khiến Thiên Thiên đen mặt, ánh mắt giận dữ nhìn anh, rằng cũng bắt đầu lộ muốn cắn người.

Khinh Thương Lãng thầm mắng trong lòng, trước kia sao lại dạy mấy thứ này cho con nhóc bên cạnh này chứ. Khó khăn lắm anh mới giữ được Thiên Thiên, nhìn cô sắp cắn người, anh lật đặt ôm cô đi vào phòng, trước khi vào còn cảnh cáo Khinh Thương Mạn.

“Mạn nhi, muội tốt nhất nên ngồi đó, không được phép nhìn trộm. Còn nữa, đây là bạn gái của ca”.

Đương nhiên nàng biết bạn gái nghĩa là gì, chính là hai người là người yêu của nhau. Nàng vui mừng, rốt cuộc nàng cũng đã có tấu tấu.

“Ca, yên tâm, muội đã rõ”.

Bên trong phòng, Thiên Thiên tức giận nên cắn hấn hút máu, anh để cho cô cắn, rồi đặt cô xuống giường nằm hôn cô.

“Thiên Thiên, đừng nghe lời nó nói, con bé là hồi nhỏ anh dạy như vậy để những người khác không có ý cầu dẫn anh, nó là em gái ruột của anh”.

“Hừ, ở đâu chạy ra em gái còn thân thiết hôn nhau như vậy chứ, á, anh làm gì vậy?”.

Bàn tay của anh lúc này đã nắm được bầu ngực của cô mà vuốt ve, miệng cười nhìn cô, “Em không tin anh cũng không sao, anh sẽ chứng minh bằng hành động vậy”.

“Á, anh buông em ra”.

Trong phòng cảnh xuân vô hạn, khiến người ngồi ở ngoài nghe được tiếng của Thiên Thiên là Thương Mạn cũng đỏ mặt, thầm cầu cho tẩu tẩu còn mạng trở lại, lại nhớ đến thân hình nhỏ nhắn của Thiên Thiên sao chịu nổi ca ca đây, ca ca quả nhiên là dũng mãnh.

Sự thật đúng như nàng nghĩ, phải đến tối hai người mới trở ra, Thiên Thiên mặc áo sơ mi của Khinh Thương Lăng đỏ mặt chạy vào phòng bếp tiếp tục nấu ăn, anh đã xé mất quần áo của cô để cô khỏi về, còn anh được ăn no nên tinh thần rất tốt, ngồi bên cạnh em gái nói chuyện.

“Chuyện của em anh đã hiểu rồi, em cứ ở đây trước đi, à, em cũng nên học xưng hô ở đây đi”.

“Vâng, anh... hai”.

Nàng chạy vào bếp xem, rất khác với thời của nàng, nên nàng rất phấn khởi.

Thiên Thiên lúc này đã biết Khinh Thương Lăng là người như thế nào, nên đương nhiên biết nàng từ đâu tới.

Thương Mạn nhỏ nhẹ xin lỗi cô.

“Tẩu tẩu, xin lỗi, là ta, ách, là em có lỗi, lúc nãy đùa hơi quá, mong chị bỏ qua”.

“Được rồi, chị cũng đã nghe anh của em nói. Em là Mạn nhi đúng không?”.

“Vâng”.

“Em có thể gọi chị là Thiên Thiên, đừng ngại, lúc nãy chị cũng xin lỗi”.

“A, không sao ạ, hihi”.

Hai chị em rôm rả trong bếp, còn anh ngoài đây vui vẻ nhìn. Đúng là phương pháp của phụ thân rất đúng, khi mẹ giận dữ chỉ cần đẩy lên giường là nàng sẽ nghe lời thôi, giận dữ gì cũng sẽ quên hết.

Anh định sẽ cho Thương Mạn ở đây vài tháng, anh hiểu tên kia chắc chắn sẽ đuổi đến đây, và mẹ anh là người dẫn đến. Nói đến mẹ anh lại nhức đầu, bà được cha sủng lên tận trời, muốn làm gì thì làm, còn chưa kể bà chăm Tân Phong cho Mạn nhi rồi, em gái của anh khó mà tránh khỏi.

“Lăng ơi, vào ăn cơm”.

Người yêu anh gọi ăn cơm, thôi suy nghĩ bước vào ăn cơm với cô và em gái.

Trong khi đó, Nam Yên bị Khinh Duật Phàm ăn tối tận 3 ngày liền, 2 ngày nghỉ ngơi mới dẫn được Tân Phong tới nơi. Nàng đương nhiên biết con gái trốn ở đâu, nên trực tiếp dẫn hắn đến nhà của Khinh Thương Lăng.

44. Ngoại Truyện 5 (end)

Ngoại truyện 5: Khinh Thương Mạn và Tân Phong (3).

“Aaa, Lăng, có ma”.

Khinh Thương Lăng đang ôm giai nhân ngủ trong lòng thì bị tiếng hét của cô làm cho giật mình, vội vàng bật đèn kiểm tra cô.

“Sao thế, em làm sao vậy?”.

Thiên Thiên run rẩy ôm lấy Khinh Thương Lăng khóc, “Lúc nãy em thấy, rõ ràng một bóng đen đứng bên cửa sổ, huhu”.

Vỗ vỗ vai trấn an cô, sau đó anh nhìn qua, không thấy ai cả, giọng lạnh lùng cất lên, “Ai?”.

“Ai da, thật xin lỗi, ta lại đi nhầm phòng, haha”.

Tiếng người con gái trong trẻo vang lên, Thiên Thiên dừng khóc nhìn anh, tay để ở hông của anh nhéo lên, “Anh dám giấu người khác ở trong phòng hả?”.

Khinh Thương Lãng khóc không ra nước mắt, “Không có, thật oan uổng cho anh, đó là mẹ anh”.

“Mẹ anh?”.

Lúc này thân hình của Nam Yên hiện lên, làm Thiên Thiên không khỏi giật mình lần thứ hai, cô tự nghĩ sống chung cùng với thần tiên chả sung sướng gì, toàn bị hù cho đứng tim không.

“Haha, con dâu ngoan, là mẹ sai, ảnh hưởng tới giờ nghỉ ngơi của hai đứa. Không sao, cứ tiếp tục đi, ta đi thăm Mạn nhi”, nói xong còn kèm cho một ánh mắt hài lòng nhìn cô, còn có một vẻ gì đó gọi là thương hại.

Lúc này Thiên Thiên mới nhận ra cô còn mặc áo ngủ tơ tằm ít vải mà Khinh Thương Lãng mua cho, biết mình thất thố liền đánh anh.

“Sao em đánh anh?”.

“Ai kêu anh mang loại đồ này cho em mặc, trước mặt mẹ anh em mặc như vậy rất kì cục”.

“Anh thích là được”.

“Thích cái gì, cũng đâu phải là anh mặc mà thích hả”.

Để chứng minh cho sự thích thú của anh, anh một tay kéo sợi dây ngang lưng của cô, hai dây áo cứ thế tụt xuống, “Anh thích là ở đây, dễ cởi, dễ làm”.

“Aaa, đồ dê xồm, a, tránh ra,...”.

Nam Yên đứng bên ngoài phòng khách nghe tiếng kêu thất thanh của con dâu bèn lắc đầu cảm thông, nhà nàng nuôi toàn sói đói và háo sắc.

“Mạn nhi”.

Nàng đứng bên cạnh giường xoa đầu con gái, Khinh Thương Mạn tỉnh giấc thấy người bên cạnh mình thì hết hồn.

“Mẫu thân, người sao lại ở đây?”.

“Còn phải hỏi, là do cha con nói cho ta biết”.

“Biết thế nào cha cũng không giữ được bí mật mà, mẹ chỉ cần dùng sắc dụ dễ thế nào cũng ra”, cô lẩm bầm nói trong hòng.

“Con nhỏ này, nghĩ linh tinh gì thế?”, Nam Yên đỏ mặt, Khinh Duật Phàm chàng quá lộ liễu, đến nỗi con cái cũng biết chàng là hạng người gì rồi.

Khinh Thương Mạn dòm ngó xung quanh bên cạnh Nam Yên, nhưng không có ai cả, có chút vui mừng nhưng cũng có thất vọng.

“Con tìm gì thế?”.

“A, không có gì, mẹ tìm con có gì không ạ?”.

“Đương nhiên có, là có người nhờ ta đi thăm con”, Nam Yên nháy mắt với nàng, “Thôi được rồi, chơi đã chưa, đã đến lúc phải về nhà rồi”.

“Ai nói con muốn về chứ, con còn muốn ở thêm mấy ngày nữa cơ”.

Về làm gì, về để chứng kiến cái nghi thức phong Chiêu nghi kia à, xí.

Nam Yên đương nhiên biết con gái nghĩ cái gì, liền búng trán nàng cái “chách”.

“Á, đau, mẹ làm gì vậy, sao lại đánh con?”.

“Còn không mau về, nếu không tiểu tử kia đuổi tới ta sẽ không chịu trách nhiệm đâu”.

Khinh Thương Mạn rùng mình, lẽ nào hắn đã tới! Không thể nào!!!

Ngay lập tức nàng bày ra bộ mặt nghiêm túc, chào tạm biệt Nam Yên rồi một cỗ ánh sáng bao quanh nàng rồi biến mất.

Nam Yên cười mỉm, con gái quá ngốc nghếch.

Vừa trở lại phòng của nàng ở Địa phủ, liền lập tức bị một cái ôm khoá chặt người nàng lại khiến nàng hoảng hồn thét lên “A....”.

Tân Phong cũng không rảnh để cho nàng ngồi hét, ngay lập tức hắn dùng miệng của mình để chặn nàng lại khiến nàng “Ưm ưm” lên hai tiếng, hai cánh tay liên tục đánh ngực của Tân Phong nhưng dù nàng có là thần tiên đi chăng nữa thì cũng không thể địch lại sức mạnh của đàn ông.

Hai người phải gọi là đánh nhau ở trong miệng, môi lưỡi đá xéo lẫn nhau, cắn lẫn nhau đến nổi chảy máu cũng không ngừng. Đến khi cuộc chiến hôn môi kết thúc, Tân Phong hút hết nước miếng của Khinh Thương Mạn, làm nàng đỏ mặt không thèm nhìn hắn.

“Đã chịu về rồi sao?”, giọng nói khàn khàn bên tai của nàng.

“Huỳnh còn nói? Không phải do mẫu thân ta gạt ta thì ta cũng không bao giờ về đây đâu!”.

“Còn giận gì chứ, hửm?”.

“Tránh ra”.

Khinh Thương Mạn cố hết sức tránh cái ôm của hắn nhưng không thành, đành phải nằm trong lồng ngực của hắn. Nàng vốn dĩ quên mất chính nàng là thần tiên, có thể búng tay một cái là có thể thoát ra rồi.

“Ta không lập phi nữa”.

Câu nói này thành công khiến cho cái đầu của Khinh Thương Mạn ngẩng lên, nhìn hắn một cách ngạc nhiên, không thể tin nổi.

“Ta nói là sự thật, ta chỉ yêu mình nàng”.

“Ta...”.

“Còn nàng, nàng có yêu ta không?”.

Lời tỏ tình này đến đột ngột quá, nàng không có kinh nghiệm, bị người nào đó dẫn dắt trả lời, thẹn thùng gật đầu.

Tân Phong nở một nụ cười mê hoặc, nâng cằm nàng lên hôn, tay chân cũng bắt đầu làm loạn trên người nàng, có trời mới biết hắn đã nhiều lần tưởng tượng tháo bộ y phục trên người nàng xuống cỡ nào, đã thực hành sẵn trong tưởng tượng nên hắn dễ dàng tháo xuống.

“Ưm, đừng mà, phụ thân của ta còn ở bên cạnh đấy”.

“Không sao, đã có ta an bài cả rồi, nàng chỉ cần hầu hạ ta mà thôi”.

“Đáng ghét...”.

Bên trong xuân sắc vô biên, bên cạnh Khinh Duật Phàm đã nhăn tít chân mày, nhiều lần muốn đập vỡ cái bức tường ngăn này ra mà kéo con gái lại nhưng lại bị Nam Yên dụ dỗ kéo lên giường đến nỗi quên cả con gái, là phụ thân có lỗi với con.

...

Sau này, Tân Phong phong nàng làm hậu, trên dưới lại đồng loạt nổi phản ứng như lúc Khinh Duật Phàm phong Nam Yên làm hậu vậy, nhưng mà cũng là Nam Yên đứng ra nói đây là con gái của nàng với Khinh Duật Phàm, là công chúa của tiên hoàng, một phát trở thành lá ngọc cành vàng, hoàn toàn xứng với Tân Phong thì đám đại thần mới chịu buông tha.

Buổi lễ phong hậu diễn ra vô cùng hoành tráng, Nam Yên ngồi trên chiếc ghế phụ mẫu, chiếc ghế còn lại bên cạnh nàng được để trống, đó là chỗ dành cho tiên hoàng Khinh Duật Phàm. Nhưng mọi người trừ bốn

người ra thì không ai có thể thấy được Khinh Duật Phàm đang tàng hình dự lễ của con gái mình. Càng nhìn càng tức, Khinh Duật Phàm cũng đã hiểu phần nào tâm trạng của Nam Đạt khi trao Nam Yên cho hắn, con gái bảo bối nuôi mấy chục năm rồi cuộc lại trao cho người khác.

...

Vì để phù hợp với tuổi tác, Khinh Thương Mạn luôn biến hình cho khuôn mặt của nàng già đi một chút theo năm tháng, việc này đối với nàng rất phiền, biến đi biến lại mất hết cả hứng, vì vậy số lần người thấy hoàng hậu trong cung thật chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Cho tới khi Tân Phong già mà chết đi, khoảnh khắc ấy đối với Khinh Thương Mạn như một cực hình, nàng khóc suốt ba ngày ba đêm bên xác chồng, khiến cho Nam Yên xót hết cả ruột, luôn luôn lên xuống tìm kiếm hồn của Tân Phong nhưng không thấy, rất kỳ quái nha! Nàng thân và Diêm Vương phi vậy mà một linh hồn tìm cũng không thấy.

Nam Yên nào biết là do ngài Diêm Vương – Khinh Duật Phàm đã lén giấu đi, phải khiến cho hai mẹ con hối hận một lúc vì trước đó đã dám gài bẫy hắn.

Nam Yên để ý bình thường chỉ cần nàng nài nỉ làm nũng vài câu là Khinh Duật Phàm đã đồng ý với nàng, vậy mà bây giờ có dụ dỗ thế nào hắn cũng không chịu, nàng bèn trong lúc hắn đi khỏi phủ lập tức quây tung đồ ra, phát hiện bình giữ hồn con rể của nàng! Thật quá đáng! Nam Yên quyết định phạt hắn một tháng ngủ ở thư phòng!!

Khinh Duật Phàm đâu biết rằng hành động bị phát hiện, sau này hắn ôm gối đứng trước cửa phòng cầu xin Nam Yên rất buồn cười, Nam Yên đồng ý còn xuống một tuần thì Khinh Duật Phàm chịu không nổi, trực tiếp phá cửa nhưng Nam Yên là ai? Nàng đã chuẩn bị hết rồi, kết giới mạnh nhất mượn từ chỗ dì Vương Mẫu. Khinh Duật Phàm rút ra kinh nghiệm, sau này sẽ không tính kế với Nam Yên nữa, nếu không sẽ chết vì ghen mắt.

Trở lại câu chuyện, sau khi Tân Phong được thả hồn, Khinh Thương Mạn ôm chặt hắn lắc đầu khóc sụt sùi không cho hắn đi đâu, Tân Phong khó xử, hắn cũng không muốn đi, nhưng làm sao để tồn tại khi chỉ là một linh hồn?

Đáp án là Nam Yên cho Khinh Duật Phàm lấy công chuộc tội, cho Tân Phong làm quỷ sai, cùng cấp bậc với Hắc Bạch vô thường, được phép tồn tại dưới Địa phủ. Đám quỷ sai khóc thầm, đã có một mỹ nam là Khinh Duật Phàm rồi, bây giờ xuất hiện thêm một Tân Phong, địa vị của bọn họ ở nơi nào!!!

Vài trăm năm sau, Tân Phong từ một quỷ sai được lên hàng tiên ban, tất cả là do quá trình tu tiên không ngừng, rất có quyết tâm. Khinh Thương Mạn đương nhiên mang thai, sinh ra một cặp long phượng, Nam Yên ngửa mặt lên trời cười, còn không phải là nhờ nàng gen tốt truyền cho con nàng sao, xem xem, cháu ngoại của bà cũng là một cặp vô cùng xinh đẹp, chỉ còn lại tiểu tử Khinh Thương Lãng kia thôi, còn chưa cho bà lên chức bà nội nữa, tốc độ quá chậm, sau này phải công tác tư tưởng cho nó.

Khinh Thương Lãng biết tin này xuyết sắc, nắm tay Thiên Thiên vào phòng ngủ làm ngay kế hoạch tạo người.

...

HOÀN.

...

P/s: Vậy là Thư đã viết xong bộ truyện đầu tay của mình, cảm ơn tất cả các bạn đã yêu thích và theo dõi.

Hiện tại Thư đang viết hai bộ truyện khác, một là “Thầy, cho em hút tý máu đi!” và hai là “Hoàng thái hậu nô tỳ của đại tướng quân”, ai yêu thích thì xem nha.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/sung-thu-thanh-hoang-hau>